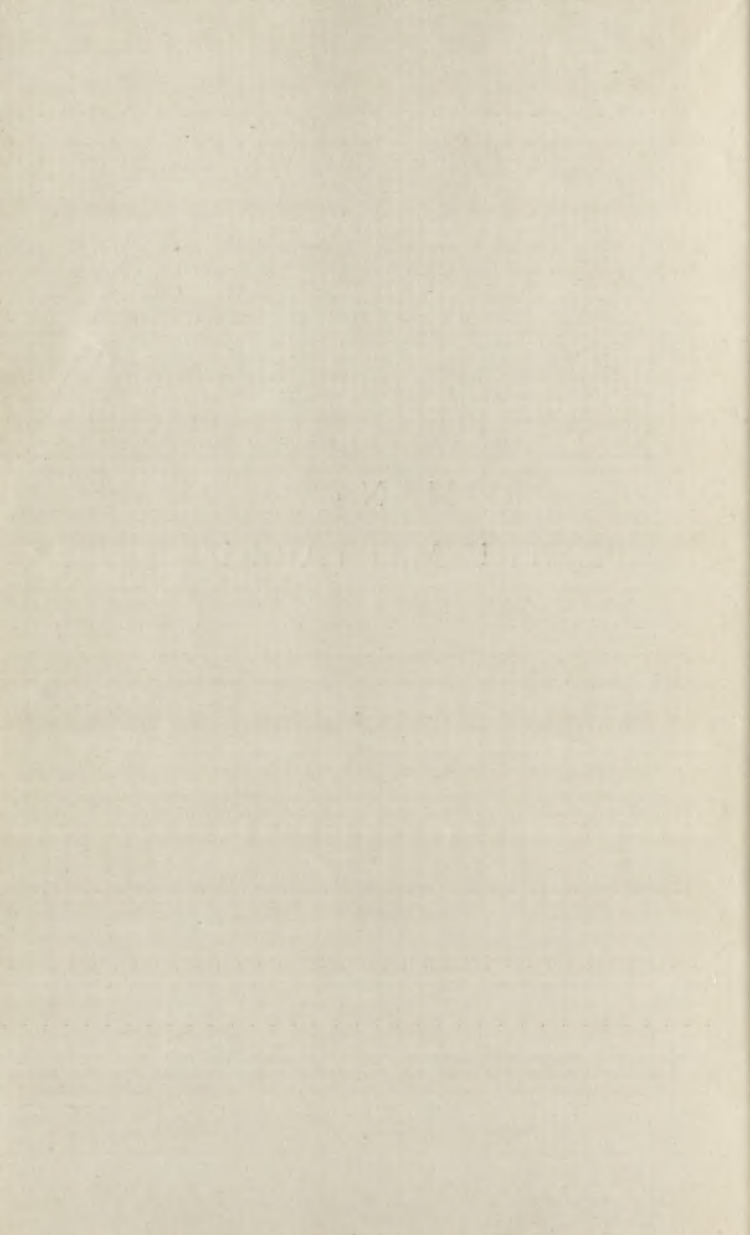

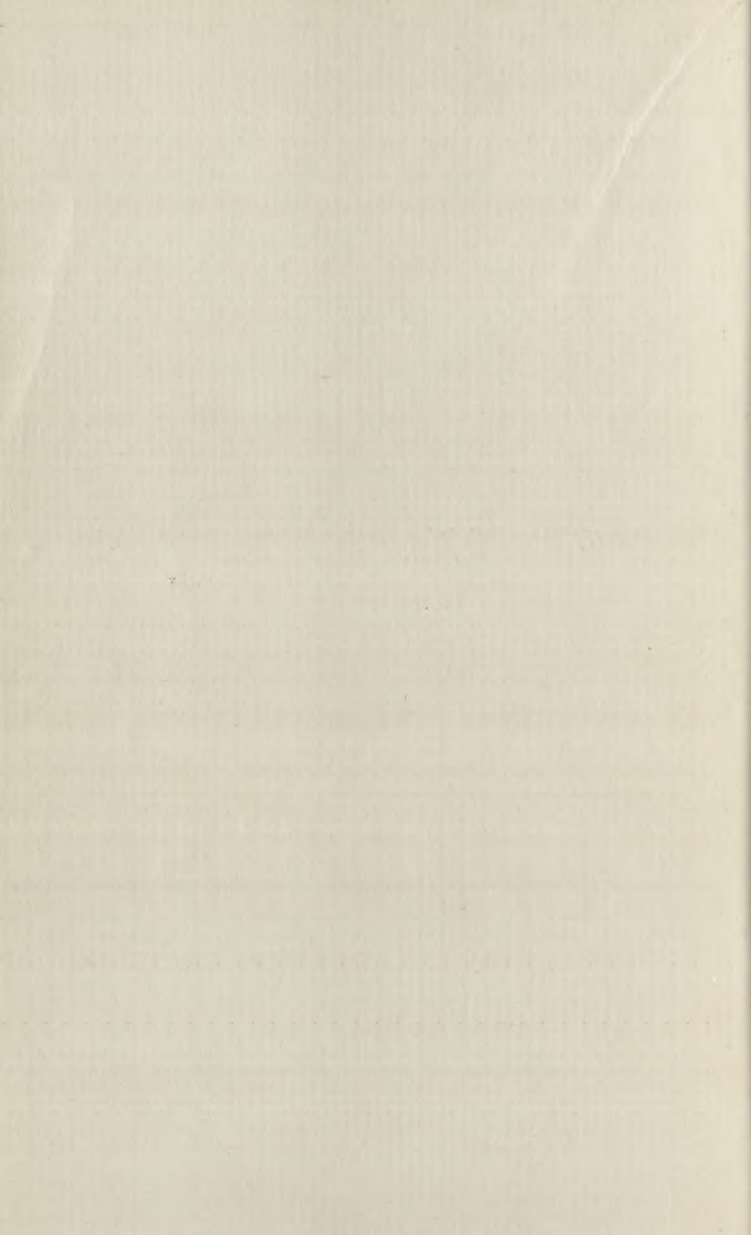
ROMANȚE
PENTRU MAI TÂRZIU

Lui TILICĂ BURILIANU

*Je hais le mouvement qui déplace les lignes :
Et jamais je ne pleure et jamais je ne ris.*

CHARLES BAUDELAIRE

ROMANȚA NOULUI VENIT

Străinule ce bați la poartă,
De unde vii
Și cine ești?...
Străinule de lumea noastră
Răspunde-ne de unde vii,
Prin care lumi trăiși coșmarul nepovestitelor povești
Și 'n care stea gășiși culoarea decoloratei nebunii?...

De unde vin?...
De unde pot veni, când ochi-mi
Plini de regrete și tristeți,
Par două candelă aprinse în cripta morților poeți?
Priviți...
Sandalele-mi sunt rupte,
Iar toga ce mi-o dete-Apollo
In noaptea când pornii spre voi,
Abia-și mai flutură albastrul dealungul umerilor goi.
Sunt gol —
Căci calea-mi fuse lungă
Și 'n calea mea 'ntâlnii pe rând
Pe toți câți vrură să vă vândă
Podoabe noi ce nu se vând,
Pe cei ce vrură să vă cânte romanțe noi,
Pe cei ce vrură
Să vă 'ndrumeze spre mai bine —

Spre-acel frumos întrezărit
 In armoniile eterne
 Dintr'un sfârșit
 Și-un infinit,
 Pe cei ce v'au adus lumina,
 Pe cei ce i-ați primit cu ură —
 Și i-ați gonit cu pietre —
 Pietre ce s'or preface 'n pedestale
 In clipa când vă va cuprinde beția altor ideale!...

De unde vin?
 Eu vin din lumea creată dincolo de zare —
 Din lumea 'n care n'a fost nimeni din voi,
 Eu vin din lumea 'n care
 Nu-i ceru-albastru,
 Și copacii nu-s verzi așa cum sunt la voi,
 Din lumea Nimfelor ce-așteaptă sosirea Faunilor goi,
 Din lumea cupelor deșarte și totuși pline 'n orice clipă,
 Din lumea ultimului cântec,
 Purtat pe-a berzelor aripă
 Din țarm în țarm,
 Din țară 'n țară,
 Din om în om,
 Din gură 'n gură, —
 Din lumea celor patru vânturi
 Și patru puncte cardinale!...

Deschideți poarta dar,
 Și 'n cale
 Ieșiți-mi toți cu foi de laur,
 Iar voi ce măsuțați cu versul gândirile ce n'au măsură
 Veniți în jurul meu de grabă,
 Și 'n cântul lirelor de aur,
 Porniți cu mine împreună

Spre lumea 'n care nu-s castele cu punți
Și șanțuri feudale,
Nici ruginite porți de-aramă la care bat cei noi sosiți...
Veniți cu toți cât mai e vreme,
Și mai puteți cânta —
Veniți!...
Veniți să vă aprind în suflet lumina stinselor făclii
Și 'n versuri fantasmagoria și vraja noilor magii.
Iar cânturile voastre —
Cânturi, cu care azi cerșiți o pâine,
Să le 'ncunun cu strălucirea aureolelor de mâine!...

Dar poarta a rămas închisă la glasul artei viitoare.

.....
Era prin anul *una mie și nouă sute opt* — îmi pare.

LA POARTA CELOR CARE DORM

Lui DIMITRIE ANGHEL

Hei, cântăreț!...
Oprește-ți truditul pas...
Nu știi,
Că-aci-i sfârșitul celor ce-au început cei vii?...
Și nu știi că 'n grădina din dosu-acestei porți
Incepe nouă, lumea sfârșită de cei morți?...

.....
Ești obosit — se vede.
Ce drumuri prăfuite
Bătătoriși, sărmane cercetător prin stele
De frumuseți bizare și armonii zmintite?

Tu ce-ți târăști scheletul prin fața porții mele,
Ce nu găsiși în viață, așteaptă să-ți dau eu:

Vezi poarta-aceasta verde?
E poarta mea...
De vrei
Să 'nveți și tu povestea aleelor de tei
Sub care zac tăcute părerile de rău,
De vrei să-i știi pe nume toți morții ce-mi hrănesc
Cu trupul lor pământul grădinii,
Și de porți
Și tu ca alții 'n suflet respectul pentru morți;

Oprește-te la poartă și bate de trei ori...

Bine-ai venit.

Privește ce tei bătrâni umbresc

Pe cei culcați sub stratul de iarbă și de flori!...

Și ce miros de viață!...

Și teii, ce parfum

De sâhuri decoltate împrăștie pe-alee —

Or, tu cunoști parfumul de carne de femeie.

Nu?

Parcă-ai fi în parcul vreunui castel regesc

În care se serbează orgiile de seară —

Cei morți sunt înăuntru, iar viii sunt pe-afară!...

Pe câți grăbiți ca tine nu i-a oprit din drum

Grădina mea!...

Privește-i aleele de-aproape —

Nisipu-i praf de aur și 'n frunzele de tei —

Verzi stofe de mătase, s'ascund ca și sub pleoape

Nu flori, ci ochi...

Privește-i...

Nu sunt și ochii *Ei*?...

Și-acum mai pleci?

Răspunde-mi, sărman cercetător

De frumuseți bizare și armonii zmintite —

Tu ce bătuși în viață la poarta tuturor

Și nu 'ntâlniși în cale decât porți zăvorite!...

Iar cântărețul care plângea, strângând la sân

Chitara cu trei strune, răspunse:

— Nu...

Rămân!...

ROMANȚA NOASTRĂ

Sur ton beau tapis de poussière rose,
De poussière grise, de poussière blonde,
O! route, rois ou pauvres, fous ou fiancés,
Cueilleurs de baisers ou cueilleurs de roses,
Sur ton beau tapis de poussière blonde,
Tout le monde, tout le monde, tout le monde,
Y a passé.

KLINGSOR

Pe-același drum,
Mânați de-același îndemn nefast al năzuinții —
De-aceleași ne'ntelese-avânturi spre tot mai sus,
Pe-același drum,
Pe unde ieri, trecură poate
Străbunii noștri
Și părinții,
Pe unde unii după alții, drumeții trec de mii de ani,
Noi —
Căroră ni-i dat să ducem enigma vieții mai departe
Și doliul vremilor apuse
Și-al idealurilor scrum,
Pe-același drum,
Vom trece mâine cerșind din țiteretele sparte
La umbra zidurilor mute
Și-a secularilor castani!

Porni-vom tineri ca *Albastrul* imaculatelor seninuri...
Și 'n calea noastră întâlni-vom
Pe cei bătrâni rămași în urmă —

Pe cei ce ne-or privi cu ochii în lacrimi,
Cum le luăm 'nainte.

Iar noi —

Le vom citi 'n figură cum suferințele le curmă
In suflet sfintele avânturi
Și 'n gură caldele cuvinte...

Porni-vom tineri ca *Albastrul* imaculatelor seninuri ...

Și 'n calea noastră întâlni-vom —

O!... câte nu poți să 'ntâlnești

Când drumu-i lung

Și nesfârșită e năzuința ce te mână

Tot mai departe

Și te poartă,

Ca pe un orb ținut de mână,

Spre 'ntrezărite-*Aureole* —

Nimicuri scumpe pământești!...

Porni-vom tineri ca *Albastrul* imaculatelor seninuri!...

Și mândri poate ca seninul albastru-al sângelui Regesc.

Dar va veni o zi în care

Ne vom opri deodată 'n drum

Inspăimântați că 'n urma noastră

Zări-vom pe-alții cum sosesc,

Cum ne ajung,

Ne trec 'nainte

Și rîd că nu-i putem opri...

Da...

Va veni și ziua 'n care vom obosi

Și va veni

Un timp în care-al năzuinții și-al aiurărilor parfum

Ne va părea miros de zmirnă,

Iar cântul țiterelor sparte
Un *Psalm* cântat de-un preot gângav
La căpătâiul unei moarte,
Pe care nimeni n'o cunoaște...

Și-atunci, privind în urma lor
Ca cei ce n'au nimic să-și spună
Când nu-și pot spune tot ce vor —
La umbra zidurilor mute
Și-a secularilor castani
Vom adormi ca și drumeții
Ce dorm uitați de mii de ani!...

SPRE INSULA ENIGMĂ

Lui N. M. CONDIESCU

Un şuielat prelung salută ivirea zorilor...
In larg,
Un strop de purpură pătează albastrul violet al mării,
Pe brick,
Lumina roşie se stinge în vârful primului catarg,
Şi 'n locul ei, pe sfori, se 'nalţă pavilioanele...
E ziuă!...

Şi mateloşii se deşteaptă pe bord,
Şi ancorele grele
Apar ca ghiarele 'nclătate
Ca nişte fiare 'nfometate...
Şi brickul alb se mişcă-alene
Cu graţia unei sirene
Ce se răsfacă 'n plasa de inele
Şi de brăţări lichide,
Ce dispar
Pe poarta larg deschisă lângă far!...

Adio port...
Adio cuib de veselie trecătoare...
Adio cabareturi...
Adio dansatoare...
Adio ciocnet de pahare...

Adio tot ce-a fost —
Adio!...

De-acum, pornim...
Pornim din nou...
Pornim!...
Și 'n urma noastră, marea
Își împletește respirația
Cu al sirenelor ecou —
Eternul nostru semn de întrebare!...
Iar mai târziu,
Sărmanul port,
Abia 'și mai lămurește 'n zăre
Conturul alb,
Ca și-un cavou
Din care morții 'ncep să 'nvie!...
Și brickul nostru-i primul mort
Care-a 'nviat
Inveșmântat
In alb,
De sus și până jos
Ca și Cristos!...

Suntem departe —
Da... departe!...
Și vântul mării ne sărută
Pe frunte,
Pe obraji,
Pe gură...
Și parcă ne cunoaște vântul —
Cu nevăzutele lui brațe, ne-arată drumul
Și ne 'nvață
Să ne ferim de sfatul zării,
Căci zarea-i veșnic prefăcută...

Și-apoi, ne lasă când pricepe
Că noi i-am tălmăcit cuvântul!...

Plutim spre răsăritul lumii —
Plutim spre prima dimineață!...
Și brickul alb
Sfășie 'n două, covorul apelor albastre,
Lăsând în urma lui, o dără de spumă creață
Ce se 'ntinde
Ca și o punte nesfârșită
Pe care, sufletele noastre
Se vor întoarce acasă 'n ziua
Când uraganele ne-or vinde!...

Și-așa, pluti-vom toată ziua...
Și-așa, pluti-vom noaptea toată...
Și-așa, pluti-vom vreme multă —
Căci « prea mult » nu e niciodată,
Când ne 'ndreptăm spre « Insula enigmă »,
In care, nu știm nimeni încă, ce va fi —
Dar știm cu toții că 'ntr'o bună zi,
Noi, cei născuți din tată 'n fiu, navigatori,
Vom acosta la rândul nostru 'nvingători!...

Și-atunci —
Stăpânii Mării Negre, noi vom fi!...

ROMANȚA MARILOR DISPĂRUȚI

Lui ȘTEFAN PETICĂ și IULIU SĂVESCU

Noi suntem morți demult...
Voi ne-ați uitat —
Și ne-ați uitat că nu ne mai vedeți.
Dar noi din umbra negrilor pereți
Adeseori ieșim să vă 'ntâlnim
Și 'n visurile voastre rețrăim
Ca și 'n viață
Câte-un vers ciudat
Din marele *Poem*, pe care voi
Ni l-ați plătit cu bulgări de noroi!...

Noi suntem morți...
Și totuși când pornim
Spre lumea voastră — lumea celor vii;
In negrul gol al craniilor reci
Noi,
Ca și voi,
La fel simțim
Vibrațiile-acelor armonii
Că 'nsuflețesc tăcutele pustii
In care voi ne-ați îngroapt pe veci!

Noi,
Mulților ce nu ne-au înțeles

Le vom ierta — căci suntem morți acum.
Iar celor ce pășesc pe-al nostru drum
Le vom fi frați!...
O! fraților, cântați —
Căci noi de-aci din groapă v'ascultăm!...

Cântați frumosul îngropat de-acei
Ce n'au putut să-l re'nvieze 'n vers,
Cutreierați întregul *Univers*
Și 'n cântecele voastre îngropați
Toți vechii Zei!

Iar mâine 'n zori, de-o fi să ne întâlnim
Pe-albastrele cărări, de unde azi
Noi vă privim —
O!... Mâine 'n zori de-o fi să ne 'ntâlnim,
Vă vom primi cu brațele deschise
Și-obrajii voștri-adeseori scuipați,
I-om săruta —
Căci voi ne sunteți frați!...

ROMANȚA CELOR TREI ROMANȚE

Lui DUMITRU CUCLIN

Mi-am zis:

Voi scrie trei romanțe...

Și 'n trei romanțe 'mi voi închide,

Ca 'n trei sicriuri de aramă, trei morți iubiți —

Trei clipe reci —

Ce-mi stau în suflet împietrite

Ca trei luceferi stinși pe veci

Uitați în haos,

Ca pe-o cracă de chiparos trei crisalide...

Mi-am zis apoi:

Romanța primă

Voi scri-o 'n gustul florentin —

Așa cum ar fi scris-o Dante când a zărit pe Beatrice

Și 'n fiecare vers, voi pune atâta aur, cât se zice

Că 'ngrămădiră credincioșii

Pe groapa primului creștin...

Pe-a doua,

Voi sculpta-o 'n ritmul eroticilor lesbiene

Cu care 'n Lesbos cântăreții și legendarele nebune

Sărbătoreau pe blonda Venus.

Și 'n fiecare vers voi pune

Carmin din buzele acelor neasemănate curtezane...

Iar pentru a treia,
Voi alege tot ce-i mai trist —
Voi scri-o așa
Ca 'n versul ei, să plângă glasul
Tristeței nopților polare
Și 'n versul ei voi pune verde —
Un verde-mocirlos în care
Și-or îngropa pe veci iubirea acei ce n'o vor mai cânta...
.....

Mi-am zis:
Voi scrie trei romanțe...
Dar azi, din aurul de-alt'dată
Și din carminul de pe buze,
Nu mi-a rămas decât o pată —
O pată verde, ce m'apasă ca și o piatră funerară
Sub care dorm, ca 'n trei sicriuri,
Trei stinse-acorduri de chitară!...

ROMANȚA CHEII

Cheia ce mi-ai dat aseară —
Cheia dela poarta verde,
Am pierdut-o chiar aseară!...
Dar ce cheie nu se pierde?

Cheia ce mi-ai dat aseară
Mi-a căzut din turn,
Pe scară,
Și căzând, mi-a stins lumina.

Cheia ce-am pierdut aseară
Am cătat-o;
Dar pe scară,
Era noapte ca și-afară —
Noapte ca sub boltuita
Cupolă de mănăstire
Când s'au stins pe la icoane
Lumânările de ceară.

Și-am rămas în turnul gotic —
Turnul celor trei blazoane:
Al Iubirii,
Al Speranței,
Și-al Credinței viitoare...
Și-am rămas în turnul gotic

Domn pe 'ntinsele imperii
Ale negrului haotic.

Și-au trecut de-aseară clipe,
Și-au trecut de-aseară ore,
Și-ale zorilor aripe,
Fluturatu-mi-au grăbite
Ca și clipele trăite
Pe-albul treptelor sonore.

Și m'am coborât pe scară...
Dar pe cea din urmă treaptă —
Cheia ce mi-ai dat aseară —
Am găsit-o prefăcută
Intr'o cupă albă, plină
Cu vin verde de cucută.

Și pe cea din urmă treaptă
Am îngenunchiat
Și-am plâns —
Căci pe cea din urmă treaptă,
Ca 'ntr'o carte înțeleaptă,
Am cetit în fundul cupei
Naufragiul ce m'așteaptă!...

ROMANȚA ZILELOR DE IERI

Taci,
Să nu-mi deștepți tristețea amintirilor culcate
In sicriurile-albastre ale zilelor de ieri!...
Taci,
Să nu-mi deștepți în suflet, tragediile jucate
In aplausele mute ale 'ntâielor dureri!
Treci tăcut ca beduinul ce cutreieră nisipul,
Treci tăcut ca cel ce-și pune mâinile 'ncruciș pe piept
Și să nu mă chemi pe nume —
Să-mi deștepți din piatră chipul
Sfynxului
Ce-ar vrea să-mi spună că e timpul să-l deștept...
Ocolește-mă cu groază, ca pe-un stârv de om ucis,
Nu de oameni —
Ci de mâna ne'ntrupatelor dorinți
Și pe piatra-mi funerară, nu ceti poemul scris
De nebunul din cetatea plină numai de cuminți!...
Ocolește-mă cu groază...
Dar, oprește-te de-o parte
Să mă poți privi deantregul
Și să-mi spui ce vezi...
Eu sunt
Stropul vinului ce scade prin paharele deșarte
Și romanța nesfârșită, căci arcușele s'au frânt!

ROMANȚA MORTULUI

Paznicul mi-a 'nchis cavoul
Și-am rămas afară 'n ploaie...
Paznicul mi-a 'nchis cavoul
Și-am rămas să-mi plimb scheletul
Pe sub sălciile ude,
Ce mă chiamă
Și se 'ndoaie
Să-mi sărute golul negru ce-mi plutește în orbite,
Să-mi sărute alba frunte —
Fruntea ce-mi știa secretul
Aiurărilor trăite,
Și să-mi șteargă de pe oase picăturile de ploaie...

Paznicul mi-a 'nchis cavoul și-am rămas în ploaie-afară.
Și-am rămas să-mi plimb scheletul printre albele cavouri
Unde-ai noștri dorm în paza lumânărilor de ceară —
Și-am rămas să-mi plimb scheletul pe potecile pustii
Și pe crucile de piatră să cetesc ce-au scris cei vii.

Și-am cetit...
Din depărtare, vântul mi-aducea ecouri
Ne'nțelese, de orchestră
Și de voci ce cântă 'n cor —
Cei ce-aveau să moară mâine,
Beau în cinstea morților!...

Vântul mi-aducea ecoul bucuriilor din lume
Iar « *regretele eterne* » scrise 'n josul unui nume,
Lăcrimau,
Ducând în albul picăturilor de ploaie
Aurul lipit pe cruce!...

Printre albele cavouri
De sub sălciile ude,
Ce mă chiamă și se 'ndoaie
Să-mi sărute alba frunte,
Rătăcesc de-atâta vreme —
Paznicul mi-a 'nchis cavoul
Și-am rămas de-atunci afară!...

Unde-i paznicul?
Să vină,
Să mă vadă,
Să mă cheme,
Să-mi deschidă iar cavoul
Și s'adorm din nou în paza lumânărilor de ceară!...

ROMANȚA MORȚII

Răsună 'n poarta veche trei lovituri
 Ce par
 Trei ne'nțelese vorbe desprinse dintr'un vers...
 Răsună 'n poarta veche trei lovituri
 Ce par
 Trei ne'nțelese versuri din noul calendar!...

Pe verdea balustradă a 'naltului balcon
 Te pleci spre călătorul necunoscut ce bate,
 In timp ce două brațe se 'nalță spre balcon
 Ca două negre umbre de turnuri crenelate.

Spre verdea balustradă a 'naltului balcon
 Se 'nalță două brațe;
 Iar umbra lor pe zid
 Se leagănă ca două chei negre, descântate
 Cu care Vrăjitorii
 Și Parcele
 Deschid
 Zăvoarele 'ncleștate în porțile 'ncuiate...

Pe verdea balustradă a 'naltului balcon
 Te pleci spre călătorul necunoscut, ce bate
 Și 'ntrebi:
 — Cine-i acolo?

De unde vii?
Ce vrei?...
Dar vocea-ți la vederea demonicelor chei
Se stinge cu sfiala luminii pe 'nnoptate...
— Cine-i acolo?
— Nimeni...
— De unde vii?
— Nu știu...
— Ce vrei?
— Nimic...

Și vocea ce-ți răspunde timidă, deși-ți pare
Că-i vocea ta;
Simți totuși, că nu are
Nici zborul,
Nici căldura din vocea de om viu.

E vocea ta —
E vocea tăcerii ce cuprinde
Intreaga balustradă a 'naltului balcon
Ca și o funerară făclie ce s'aprinde
In mâna unui Rege
Și 'n preajma unui Tron.

Și 'n timp ce 'n poarta veche, trei lovituri te chiamă
Ca trei refrenuri triste de cântece uitate —
In timp ce-ai vrea să afli în poartă cine-ți bate;
Adormi, proptindu-ți fruntea pe cheile de-aramă
Păstrate 'n negre turnuri de piatră, crenelate...

ROMANȚA CORBULUI

Pe țarmu 'nalt și drept —
 Hotarul, de unde 'ncepe necuprinsul
 Imperiu-al apelor albastre
 Cu-atâtea felurimi de pete —
 Al apelor ce dimineața, sunt verzi,
 Iar seara violete;
 Un corb a poposit spre seară,
 Și-așa, cum stă pe malul mării
 Orbit de-albastrele noianuri,
 Muiate 'n purpura 'nserării,
 Parcă-i sositul care-așteaptă să vină și-alți întârziați . . .

Și 'n seara-aceea 'n care-apusul
 Părea mai trist ca 'n alte seri,
 Iar soarele părea că pleacă să nu mai vină niciodată,
 M'am dus să-mi plimb pe țarm urîtul,
 Și biata-mi inimă 'mbibată
 De-amaru-otrăvilor sorbite din gura-amantelor de ieri...
 Dar corbul mi-a ieșit în cale

Pe țarmul mării 'nalt și drept,
 Ca și pe-o margine de groapă,
 Veghia un cioclu 'naripat,

Și cioclul m'a privit o clipă,
A dat din aripi,
Și-a zburat...
Și parcă mi-a șoptit în treacăt:
— *Bine-ai venit... De când te-aștept!*

ROMANȚA CELOR CE SE VÂND

Lui ALEXANDRU ZAMFIRESCU-ALIZ

Se 'ngroapă soarele 'ntr'un nor —
O, negrul nor ca și mormântul
Inșelătoarelor ce mor
Neplânse de amanții lor!

Pe la ferestre-și plimbă vântul
Tristețile sfârșitului de vară,
In timp ce 'n cărciuma murdară,
Din strunele de-aramă — cântul
Chitarelor
Iși ia avântul...

Iar pe la mese,
Rând pe rând,
O ceată de amanți artiști —
Toți ne'nțeleși și mari —
Toți Criști...
Iși beau iubirea fredonând
Romanța celor ce se vând.

ROMANȚA PELERINULUI

Sunt obosit de drum și-aș vrea
Să dorm trei nopți,
Trei vieți în șir,
Culcat pe-un așternut,
Așa,
Cum dorm culcați în cimitir...
Toți sfinții palizi din altare,
Cu pumnii 'ncrucișați pe piept,
Din somnul fără deșteptare
Aș vrea să nu mă mai deștept...

Cei ce-au pornit 'nainte mea
Bătătorind poteca lungă
Și-au năzuit ce nu era
In rostul vieții scris s'ajungă,
Cei ce-au pornit, cu mii de ani
'Nainte mea pe-aceiași drum,
Au adormit pe sub castani
Demult
Și dorm uitați și-acum.
Și dintre cei porniți cândva
Mânați — spre-aceleași înorate
Și mute zări — de-aceiași stea;
Un singur pelerin mai bate
La poarta liniștii...

El pare
Că 'ndurerat ca Prometeu
E mort demult și... tot nu moare —

Și-acest biet pelerin, sunt eu!...

S O N E T

In țara mea, tot cerul pare-o pată
De sânge, scurs din rana unui soare
Ce-abia-și deschide ochii 'n zări; și moare
Ca cei mușcați de-o gură 'nveninată!

In țara mea, pe marea frământată
In aiurări de vânturi funerare,
Nu vezi plutind corăbii albe 'n zare
Purtând pe bord plecații de-altădată!...

In țara mea, nu's flori ca 'n altățară
Și cântece de dragoste nu sunt;
Și 'n țara mea — tăcuți ca 'ntr'un mormânt —

Cei vii și-așteaptă rândul ca să moară;
Pe câtă vreme morții... Cine știe?...
Așteaptă-o zi ca 'n alte țări să 'nvie!...

PELERINII MORȚII

E cârciuma plină de oameni străini —
De oameni tăcuți ce vin de departe,
De unde, ei singuri, să spună nu știu...

De unde veniți, pelerini?
Din care cetate cu porțile sparte —
Din care pustiu?...
De unde veniți, pelerini?...
De unde veniți cu sandalele rupte,
Cu hainele zdrențe și fețele supte,
Și albe, de parcă
Vă temeți ca pumnul de care fugiți,
Să nu vă ajungă și iar să vă 'ntoarcă
In țara în care n'ați vrut să trăiți?...
Cu ochii albaștri, ca-albastrul senini.
De unde veniți, pelerini?...

Ei tac...
Să răspundă niciunul nu vrea;
Iar cârciurna pare o criptă,
Și 'n ea
Tăcuții străini cu sandalele rupte,
Cu hainele zdrențe și fețele supte,
Cu brațele goale și umerii goi,
Iși trec dela unul la altul paharul,

Și 'n flacăra scurtă, ce-o scapără-amnarul,
Par niște strigoi...

— Hei!... Mute ființe,
Bizari pelerini,
Cu ochii albaștri, ca-albastrul senini,
Spre care cetate pornirăți — armată
De oameni cu cranii și mâini de schelete,
Cu fețele albe ca albul perete,
Și gura 'nceștată?

Ei tac...
Să răspundă niciunul nu vrea...
Pe cer o lumină s'aprinde, și-o stea
Coboară și 'n sute de stele se 'mparte...

Și 'n clipa aceea, tăcuții strigoi
Se scoală grămadă, ca 'n ziua de-apoi,
Și pleacă cu toți mai departe...

IN TEMPLUL LINIȘTII

Lui AL. GHERGHEL

In sfeșnicile vechi de-aramă
 Descresc trei lumânări de ceară —
 Descresc ca nopțile spre vară.
 Și 'n sfeșnicile vechi de-aramă
 Trei flăcări parcă se destramă
 In fire lungi de foc ce cresc
 Din lumânări până 'n tavan
 Și scriu verseturi din *Coran*
 Dealungul templului turcesc...

Trei credincioși desculți se 'nclină
 Proptindu-și frunțile 'n covor —
 Și parcă-s trei bolnavi ce mor...
 Trei credincioși desculți se 'nclină
 Și 'n simfonia de lumină
 Ce-și plimbă petele pe geamuri —
 Când verzi, când purpure, când blonde —
 Par trei corăbii vagabonde
 Ce-adorm în legănări de valuri...

Și 'n templul liniștii ce pare
 Un sarcofag păgân, enorm,
 Toți *Muezinii* parcă dorm...
 Și 'n templul liniștii, în care

Greoiul fum de lumânare
Miroase-a cranii desgropate —
Din sfeșnicele vechi de-aramă
Trei flăcări pâlپând te chiamă
S'adormi sub ele 'ntins pe spate!...

NOCTURNĂ

In noaptea-aceea luna părea un cap de mort
Tăiat de ghilotină și aruncat în Mare —
Un cap purtat de valuri și 'n marșuri funerare
Rostogolit spre farul ce scânteia în port.

In noaptea-aceea luna părea un ghem de sfoară
Scăpat din mâna dreaptă a celui care 'n viață,
Te leagă, te desleagă, te iartă și te 'nvață
Cum poți ieși din iarnă, intrând în primăvară.

Și 'n noaptea-aceea luna părea un chihlibar
Desprins din cingătoarea lui Crist, care murise
Ca să 'nvieze iarăși, din somnul fără vise,
Sanctificându-și crucea rămasă pe Calvar!...

PE DUNĂRE

...emportant vers tes havres
Tes cargaisons de bois, de houille et de cadavres.

PAUL VERLAINE

Se duc pe Dunăre la vale
Caice 'n roz și 'n alb vopsite...
Se duc pe Dunăre la vale
Coșciuguri albe, plutitoare
Pe negrul apelor murdare...

Departa 'n zare, neclintite,
Pădurile de sălcii par
Castele negre feudale
Ce-și spală 'n apele murdare
Tristețea zidului murdar.

Se duc pe Dunăre la vale
Grăbiți și fără de popas,
Pescarii triști ce poartă 'n glas
Tăcerea albelor spitale...

Se duç pe Dunăre la vale
Ca șirul de cocori pribegi
Pe 'ntinsul fără de hotare —
Se duc pe Dunăre la vale
Coșciuguri albe plutitoare

Pe negrul apelor murdare...
Și tot pe apa care poartă
Noroii omenirii 'ntregi,
Sub sărutările solare,
Plutește și-o... ghitară spartă.

CREPUSCUL LA TOMIS

Pe mare 'n asfințit...
 Și vântul
 Imi poartă barca pe cărarea
 Pe care soarele și marea
 Se 'mbrățișază cu pământul!...

Din larg,
 Ca niște mici fragmente
 Desprinse din albastrul infinit,
 Inamoratele sirene
 Apar cu gesturi indecente
 Și 'n cinstea mea, încep să 'nnoate
 Pe spate,
 Cu câte-un far aprins sub gene,
 Ce-mi luminează 'n asfințit
 Temutul semn de întrebare
 Cu care marea m'a 'nfrățit...

Iar eu —
 Pornit în căutarea
 Frumosului din suflet
 Și din rime —
 Un vagabond pe care marea
 M'a scos de păr, din adâncime
 M'avânt din nou în infinit...

Și convertit
De dragul unei simple jucării
M'agăț cu mâinile de astrul
Ce ca un pescăruș rănit,
Iși moaie aripa 'n albastrul
Crepuscularei agonii!...

SOSESC CORĂBIILE

Lui KRIKOR ZAMBACCIAN

Sosesc corăbiile,
Vino,
Să le vedem cum intră 'n port —
Să le vedem cum obosite de-atâta luptă cu furtuna,
Iși lasă ancorele grele, să cadă una câte una,
Așa cum fiecare parcă și-ar îngropa câte un mort!...

Sosesc cu pânzele umflate,
Ca niște sânnuri de femeie
Pe care-o buză pățimașă le-a 'nvinețit de sărutări
Și parcă-aduc cu ele toată splendoarea vechilor serbări
In cinstea lui Neptun —
Temutul stăpân al mărilor Egee.

Sosesc din larg, misterioase,
Ca niște semne de 'ntrebare...
Nu știm din care fund de lume —
Din răsărit
Sau din apus —
Dar știm că ori de unde pleacă
Ne-aduc vești noi și 'ndestulare...
Sosesc corăbiile...
Vino,
Să le 'ntrebăm ce ne-au adus!...

ROMANȚA CELOR TREI CORĂBII

Porniră cele trei corăbii...
Spre care țarm le-o duce vântul?...
Ce porturi tainice,
Ascunse cercetătoarelor priviri,
Le vor vedea sosind mâunate de dorul tristei pribegiri?...
Ce valuri nemiloase,
Mâine,
Le vor deschide 'n drum mormântul?...

Porniră cele trei corăbii purtând în pânțele lor
Grămezi de aur,
Chihlibare,
Smaralde verzi
Și-opale blonde;
Iar sus pe bord,
Tristețea-acelor romanțe veșnic vagabonde,
Cântate,
Azi, în drum spre *Poluri*,
Iar mâine 'n drum spre-*Ecuador!*...

Porniră cele trei corăbii...
Și-abia se mai zăresc —
Se 'ngroapă
In golul zărilor pătate de violetul înserării;
Iar albul pânzelor întinse,

In cenușiul depărtării,
Zidește trei mauzoleuri în care dorm cei duși pe apă.

Porniră cele trei corăbii...
Și 'n urma lor rămase portul
Mai trist ca muntele *Golgotei* însângerat de-un asfințit,
Și 'n urma lor,
Pe cheiul umed,
Un singur albatros rănit
Mai stă de pază
Ca Maria
Venită să-și vegheze mortul!...

ROMANȚA CELOR TREI GALERE

Lui HORIA OPRESCU

In rada portului —
 La cheiul, pe care astăzi cresc castanii,
 In rada portului ce pare o lacrimă-a Mediteranei
 Dorm trei galere ancorate de zeci de ani,
 Dorm trei galere
 Ce poartă 'n pupe încrustate
 Trei nume spaniole:
Xeres
Estremadura
Și-Alicante...

Dorm tristele galere...
 Anii
 Le-au putrezit pe jumătate
 Și lanțul ancorelor grele
 Le-au ruginit demult în apă.
 Furtunile fără de număr
 Le-au înecat răzbunătoare
 Matrozii, unii după alții,
 Iar căpitanii
 Dorm fiecare 'n câte-o groapă
 Săpată 'n câte-un fund de mare!...
 Și-așa cum dorm nedespărțite
 Ca trei tovarășe de luptă —
 Ca niște suveniruri zmulse îndepărtatului trecut;

Par trei sicriuri profanate
Din care morții-au dispărut
Cu 'ntregile comori de aur
Și pietre scumpe —
Adunate
De cei ce le mânau pe-Atlantic,
Din țärm în țärm,
Din val în val,
De cei ce le-ancorau cu grijă pe coasta-Antilelor bogate
Și 'n urmă le 'ndreptau cu grabă —
Ca niște pasări albe 'n zbor —
Din insula San-Salvador
Spre Spania —
Spre taciturnul și lacomul Escorial!

OCTOMBRE

In parcul presărat cu statui
 De Nimfe,
 Fauni
 Și Sylvani,
 Dealungul celor trei alei
 De plopi,
 De tei
 Și de castani,
 Pe băncile vopsite 'n verde
 Și pe nisipul galben-șters,
 Multicolorele covoare de frunze veștede s'aștern
 În ritmul vântului de toamnă,
 Ca 'n ritmul unui ultim vers —
 Un vers cu care se sfârșește un cânt
 Dintr'un Poem etern.

Octobre — curtizana pală, cu-obraji fardați
 Și buze supte,
 Octobre — amanta celor care pornesc
 Să nu se mai întoarcă,
 Octobre-a poposit în parcul cu-alei cotite
 Și 'nterupte
 De visătoarele basinuri
 Pe-albastrul căroră — o barcă —
 O frunză veștedă și-așteaptă întârziatele surori...

O!... Ne'ntrerupta disonanță de schingiuri
Ce-ți dă fiori!...
O!... Nesfârșitele regrete abia șoptite!...
Cine trece
Prin parcul presărat cu statui,
Dealungul celor trei alei,
Se 'nduioșază ca de plânsul idolatratelor femei!...

Și 'n parcul unde altădată, veneau Boemii să-și aștepte
Necredincioasele Boeme —
Același parc ce-ți pare și-astăzi
O filă ruptă din romanul nemuritorului Murger
Iși pleacă brațele uscate
Precum prin albele spitale
Iși pleacă brațele bolnavii ce plâng —
Și nu știi pentru ce...

Și 'n timp ce vântu-i zmulge fardul
Și-l spulberă în largi spirale,
Octombre — curtizana pală,
Coboară ultimele trepte!...

ROMANȚA CELUI CE S'A 'NTORS

Tăceți voi toți din jurul meu,
Vă rog tăceți —
Că's obosit,
Și-aș vrea să dorm,
Și-aș vrea să mor,
De-ar fi să pot muri curând și mai ușor
Ca cei ce-s morți demult!...
Tăceți,
Vă rog tăceți...

Abia sosit,
Voi mă 'ntrebați pe unde-am fost!...
O, de-ați ști voi ce drumuri lungi,
Ce fund de zări
M'adăpostea pribeag mereu tot pe-alte mări!...
O, de-ați putea porni și voi
Pe unde-am fost!...

O, de-ați putea și voi cândva —
Pornind grăbiți pe urma mea,
Să rătăciți ne'ntrebători
Și ne'ntrebați.
Să vânturați pământul tot —
In lung
Și 'n lat —

Și fund de văi
Și vârf de munți, necercetat,
Să cercetați
Ne'ntrebători
Și ne'ntrebați.

O, de-ați putea 'ntâlni și voi ce-am întâlnit —
Femei cu ochi frumoși de bronz
Și guri de-argint,
Ce le-am iubit,
Și le-am iertat —
Căci toate mint,
Cum i-au mințit
Pe toți pe câți i-au întâlnit!

O, de-aș putea să vă spun tot...
Dar nu —
Plecați...
Că's obosit —
Și-aș vrea să dorm
Și-aș vrea să mor
De-ar fi să pot muri curând și mai ușor!...
M'ați ascultat —
Vă mulțumesc...
Acum plecați.

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

Ca să-ajung până la tine, i-am zis calului:

— Grăbește...

Pune-ți aripi ca în bazme,

Și te 'nalță până 'n nori...

Tot mai sus,

Tot mai departe —

Ca șireagul de cocori

Ce plutește colo 'n zare!...

Haide, calule, grăbește!...

Ca să-ajung până la tine, i-am zis vântului:

— Dă-mi mâna

Și târăște-mă cu tine până unde poți pătrunde —

Până 'n zarea 'nsângerată unde soarele s'ascunde...

Ca s'ajung cât mai de grabă.

Haide, vântule, dă-mi mâna!...

Ca să-ajung până la tine, i-am zis morții:

— Mergi 'nainte

Și cosește-mi fără milă tot ce-i viu

Și 'mi ține calea...

Netezește-mi munții 'n zare

Și-umple-mi de cadavre valea

Dintre ea și mine —

Haide!... Haide, moarte, mergi 'nainte!...

Ca să-ajung până la tine,
Pentru tine-au obosit
Calul,
Vântul,
Moartea —
Toate mi-au făcut pe voie;
Dar...
Dintre cutele perdelei, ochi-ți verzi nu-mi mai răsar
Strunele chitarei 's rupte
Și... romanța s'a sfârșit!

MULT AȘTEPTATEI...

De când te-aștept!...

Sunt ani...

Și anii, ce lungi îți par când n'ai cu cine

S'ascuți ciudatele romanțe ce plâng viorile 'n surdine...

Și violetele apusuri, ce triste-ți par când n'ai cui spune

Ce 'nfiorări plutesc în zare

Și 'n plânsul celor patru strune!...

.....

Te-am așteptat la 'ncrucișarea potecilor pe care-alt'dată

Mult așteptatele amante soseau grăbite să-și sărute

Amanții

Ce-așteptau în umbră, tăcuți ca niște statui mute...

Și câte primăveri dearândul, castanii roșii nu-mi vestiră

Că nimeni n'a trecut pe-acolo

Și 'n zare nimeni nu s'arată...

Te-am așteptat pe țărmul mării —

Pe țărmul 'nalt ca și terasa

Castelului regesc, pe care un prinț și-ar aștepta mireasa...

Dar valurile știutoare de soarta celor ce porniră

Spre țărmul unde stam de strajă,

Când le 'ntrebai ce știu de tine

Imi spuseră c'aștept zadarnic...

Și azi viorile 'n surdine...

Ce-mi plâng ciudatele romanțe

Mai trist de cum le plânse ieri,

Par lacrimi picurate 'n cupa netălmăcitelor dureri...

ACELEI CARE VA VENI

De unde vii,
 Și 'n care prea fericită țară
 Văzuși lumina zilei — tu, albă ca și-o zi?...
 Și ce nebune vânturi spre mine te purtară,
 Ce barcă rătăcită, te-aduse pân' aci?...

De ce plecași din țara, în care palmierii
 Tremurătoare umbre își culcă pe nisip?
 Nu-ți fu deajuns pustiul cu lacrimile serii,
 Și nu găsiși pe-aiurea să-ți plimbi frumosul chip?

Or nu știai că 'n țară la mine,
 Nu 's nici cânturi,
 Nici flori de lămâiță?...
 Amanții și-au vândut
 Orgiilor —
 Și corpul
 Și sfintele avânturi
 Și-azi totu-i mort și putred în carcera de lut!...

.....

Cu mâini subțiri și albe ca mâinile de sfântă
 Pictată pe-un perete de templu bizantin
 Și ochi pătați de-otrava privirii ce 'nspăimântă —
 Ochi verzi ca apa moartă

Și morți ca negrul *spleen*,
Veniși aducătoarea de cântec și lumină
Să 'mi ușurezi povara fatalului Calvar.
Să-mi reclădești o lume cu-o boltă mai senină
Și să mă zmulgi din ghiara supremului coșmar...

Dă-mi mâna dar și du-mă cu tine,
Du-mă 'n țara
In care palmierii — stăpâni peste pustiu,
Cu brațele deschise ne vor primi 'n Sahara
Iubirilor născute din goluri de sicriu!...

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

Que la mort ne nous ait qu'ivres morts de nous-mêmes.
JULES LAFORGUE

In tine-mi pun toată speranța
Și-ți zic:
— De-acum pentru mine fii totul,
Iar eu,
Voi fi pentru tine același ateu,
Ce-afară de tine nu crede 'n nimic.
Fii totul —
Trecutul cu morții de ieri
Ce dorm la răspântii de sălcii umbriți
Și ziua *de mâine* cu noii veniți
Ce râd pe mormântul defunctei *Dureri...*
Spre norii de-aramă, pe 'naltele scări
Urca-vom —
Din goluri, în goluri pribegi
S'ajungem în țara în care sunt regi:
Nimicul,
Eternul,
Și-*Albastrul* din zări!...
Și-acolo 'n grădina în care nu cresc
Decât mătrăgune,
Cucute
Și laur;
Sorbi-vom cu sete din cupe de aur
Iubirea topită 'n *Albastrul* ceresc!...

ODELETĂ

In cinstea ta, —
Cea mai frumoasă și mai nebună dintre fete,
Voi scri trei *ode*,
Trei *romanțe*,
Trei *elegii*,
Și trei *sonete*.
Și 'n cinstea ta, —
Cea mai cântată din câte 'n lume-au fost cântate,
Din fiecare vers voi face
Câte-un breloc de-argint, în care
Gândirile-mi vor sta alături ca niște pietre nestimate
Deapururi încrustate 'n bronzul
Unei coroane princiare!...

Din țara 'n care dorm de veacuri vestiții *Faraoni*,
Din țara,
In care *Sfynçii* stau de vorbă cu Niful sfânt
Și cu *Sahara*,
Din țara 'n care palmierii
Vestesc Arabilor furtuna
Și caravelor pierdute
Că nu se mai întorc niciuna,
Din țara asta minunată,
Tăcută,
Tristă

Și bizară,
Îți voi aduce trei smaralde ne mai văzute 'n altă țară,
Trei perle blonde pescuite de *Negri* 'n golful de *Aden*
Și trei rubine 'nsângerate, ascunse toate 'ntr'un refren
De *Triolet*,
Pe care nimeni nu-l va înțelege, — fiindcă nu-i
In lume, nimeni să 'nțeleagă simbolul *Trioletului*!...

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

Nu-i nimeni... nimeni să ne vadă și să ne-auză —
 Nu pleca.
 Dă-mi degetele-ți inelate să le sărut ca și-altădată,
 Dă-mi degetele-ți inelate —
 Poeme 'n pietre nestimate
 Vreau să le 'nvăț pe dinafară și să le cânt,
 Dă-mi mâna toată
 Căci nu-i în tot salonul alta, așa, la fel cu mâna ta.

Rămâi cu mine toată seara...
 Ce-ți pasă dacă-o să sfârșască
 Orchestra valsul!...
 Tu nu știi
 Că nu-i în tot salonul altul la fel cu mine să iubească?

Deschide-ți brațele —
 Altarul, în care mă 'nchinam alt'dată —
 Deschide-ți brațele și prinde-mi în ele brațele-obosite,
 Apleacă-ți gura 'nsângerată
 Și sărutările-ți aprinse, înseamnă-le pe obrazu-mi pal.
 Inseamnă-le la rând, să-mi steie pe veci, de pază
 Neclintite
 Ca pasărilor legendare pe malul lacului *Stymfal!*...

CELEI MAI APROAPE

De ce-ți sunt ochii verzi —
Coloarea wagnerienelor motive,
Și părul negru ca greșala imaculatelor fecioare?
De ce-ți sunt buzele pătate de violete trecătoare?
Și mâinile de ce-ți sunt albe ca albul tristelor altare
Din Babylon,
Și din Ninive?

De ce când plângi,
In plânsu-ți moare o 'ntreagă lume de petale
De trandafiri,
De chiparoase,
De nuferi albi
Și crizanteme?...
De ce când plângi,
Cu tine plânge tristețea blondelor opale,
Iar torțele aprinse 'n umbra castelelor medievale
Se sting suflata ca de groaza demoniacelor blesteme?...
De ce când cânti,
Cu tine cântă un infinit de armonii
Ce năvălesc tumultuoase
Din golul zărilor,
Din astre,
Din zborul pasărilor albe,
Din fundul mărilor albastre,

Din lumea morților,
Din lumea părerilor de rău târzii?

Și când stai ochi în ochi cu-amanții — poeți,
Ce-ți cântă ochii,
Părul,
Și buzele
Când te 'nfioară cuvintele ce n'au fost spuse,
Când în penumbra violetă a trioletelor apuse
Pui într'o cumpănă Minciuna
Și într'altă cumpănă-Adevărul;
De ce te pleci spre cel mai tânăr dintre poeți,
Și-i strângi cu sete
In palme capul,
Ca 'ntr'o ghiară de vultur însetat de sânge,
Și dinții tăi,
De ce-i pictează în rozu-obrajilor, motive
Asiriene,
Din poemul trăit de sfintele poete
In noaptea-altarelor păgâne
Din Babylon
Și din Ninive?...

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

Că ne iubim și-o știe lumea toată,
 E-adevărat;
 Dar cât ne vom iubi;
 Nici noi nu știm,
 Nici lumea nu va ști...
 Și nu va ști-o poate niciodată...

.....

Ne-am cunoscut în țara 'n care-alt'dată
Manon Lescaut iubi pe *Des Grieux*
 Intr'un amurg de toamnă, orchestrată
 În violet,
 În alb,
 În roz,
 Și 'n *bleu*.
 Și ne-am iubit întâia oară 'n parcul
 În care Nimfele de marmură privesc
 Cu ochii 'ntrebători, către peluza
 Pe care-un Zeu își pregătește arcul
 Să-și bată joc de cei ce-l ocolesc...

Și ne-am iubit!...
 Ți-aduci aminte?...
 Bluza —

Ah!... Bluza ta pe sânu-ți decoltat
Părea un peplum de mătase, sfâșiat
Pe sânul unei Venere ce moare!...

Și ne-am iubit cu-atâta nebunie,
Că statuele albe ne-au privit
Cu ochi geloși,
Iar zeul a 'mpietrit
In mână cu-o săgeată-otrăvitoare!...

Și ne-am iubit,
Și-azi toată lumea știe
Că ne iubim...
Dar cât ne vom iubi;
Nici noi nu știm,
Nici lumea nu va ști!...

CELEI CARE TRECE

Tu pari o statuă turnată, nu 'n bronz etern,
Ci 'ntr'un metal,
Ce până astăzi n'are încă
Nici preț,
Nici nume,
Nici culoare —
Metal bizar, din care-artistul
Creă 'n suprema inspirație
Icoana ultimei religii
Și-a ultimului ideal!

Tu pari o statuă furată de-amantul tău dintr'un muzeu
In care 'n vremile de-alt'dată
Veneau bătrâni să ți se 'nchine
Ca pajii —
Ce mureau sub ochii răutăcioaselor Regine
Sau ca Martirii 'n adorarea trimisului de Dumnezeu!

Și-așa cum treci îngândurată dealungul străzilor pustii—
Dealungul străzilor pătate de 'nsângerări crepusculare;
Tu pari o Venus dela Millo
Ce 'și cată brațele
Pe care
Cei morți le-au luat cu ei în groapă
Să nu le lase celor vii...

CELEI CARE PLEACĂ

Tu crezi c'a fost iubire-adevărată...
Eu cred c'a fost o scurtă nebunie...
Dar ce anume-a fost —
Ce-am vrut să fie,
Noi nu vom ști-o poate niciodată...

A fost un vis trăit pe-un țărm de mare,
Un cântec trist adus din alte țări
De niște pasări albe, călătoare,
Pe-albastrul răzvrătit al altor mări —
Un cântec trist adus de marinarii
Sosiți din Boston
Norfolk
Și New-York,
Un cântec trist ce-l cântă-ades pescarii,
Când pleacă 'n larg și nu se mai întorc.
Și-a fost refrenul unor triolete
Cu care-alt'dată un poet din Nord,
Pe marginile albului fiord,
Cerșa iubirea blondelor cochete...

A fost un vis,
Un vers,

O melodie
Ce n'am cântat-o poate niciodată...

.....

Tu crezi c'a fost iubire-adevărată?..
Eu cred c'a fost o scurtă nebunie!

TREI LACRIMI RECI DE CĂLĂTOARE

Și-ai să mă uiți —
Că prea departe
Și prea pentru mult timp pornești!
Și-am să te uit —
Că și uitarea e scrisă 'n legile-omenești.

.....

Cu ochii urmări-vei țărmlul, topindu-se ca noru 'n zare
Și ochi-ți lacrima-vor poate
Trei lacrimi reci de călătoare;
Iar eu pe țărml
Măhnit privi-voi vaporu 'n repedele-i mers
Și 'nfelegând că mi-ești pierdută,
Te-oiu plânge 'n ritmul unui vers.

Și versul meu,
L-o duce poate vreun cântăreț până la tine,
Iar tu —
Cântându-l ca și dânsul,
Plângându-l poate ca și mine,
Te vei gândi la adorata în cinstea căreia fu scris
Și-uitând că m'ai uitat;
Vei zmulge din cadrul palidului vis
Intunecatu-mi chip,
Ca 'n ziua când te-afunda vaporu 'n zare
Și când din ochi lăsa să-ți pice
Trei lacrimi reci de călătoare!

CELEI INVINSE

Ce glas de clopot —
 O!... Ce glas de clopot spart și răgușit!...
 Nu-l mai cunoști?
 E-același glas ce ți-a urat — sunt ani de-atunci —
 « *Bine-ai venit* ».

Ți-aduci aminte cum suna
 Ca 'ntr'un ajun de sărbătoare?
 Suna ca 'n zilele când moare
 Cineva!...
 Suna ca și-azi ne'ncrezător
 In viitorul morților!...

Ascultă-l bine —
 Tu ce porți în păr cununi de flori crescute
 Pe țărmul mărilor străine,
 Ascultă-l bine —
 Tu ce porți în ochi opalele 'ntristării
 Topite 'n lacrimi verzi de Mare,
 Ascultă-l bine —
 Tu ce porți pe buze purpura 'nserării
 Și 'n glas cântări crepusculare,
 Ascultă-l bine...

Ascultă-i notele de-aramă ce-ți par acum necunoscute
 Și amintește-ți seara 'n care —

Sunt ani de-atunci —
Ca și-astă seară,
Veneam tăcuți ca *primii oameni*
Pe drumul celor dați afară
Din raiul primei fericiri...

E-același clopot de-altădată —
E-același grav prooroc ce 'mparte
Drumeților,
Netălmăcite
Și cobitoare proorociri!...

.....

Și-acum dă-mi mâinile,
Dă-mi ochii,
Dă-mi gura,
Dă-mi viața toată —
Sărmană 'nvinsă, dă-mi trofeul victoriei,
Iar mâine 'n zori,
Fii liberă din nou
Și 'ntoarce din drum pe noii 'nvingători!...

ROMANȚA AMANTELOR DE IERI

Ou sont nos amoureuses?...
Elles sont au tombeau.

GERARD DE NERVAL

Amante cu ochi verzi,
Amante cu ochi adânci ca fundul zării
Și buze calde 'nsângerate
Ca-albastru 'n ceasul înserării;
Voi ce-ați murit demult
Și totuși nu v'ați găsit încă mormântul,
Sub ce ferestre 'n veci închise și cu perdelele lăsate
Mi-ați îngropat deapururi cântul?

Amante cu ochi verzi,
Amante cu ochi adânci ca fundul zării!...

Pe vatra sufletelor voastre, sărmană vatră funerară —
Mormânt de patimi potolite —
In lungi acorduri de chitară
V'am presărat garoafe roșii ca niște buze 'nsângerate
Ce-ar vrea să re'nvieze morții
Din vechi coșciuguri putrezite
Prin cimitirele uitate.

Pe vatra sufletului vostru, sărmană vatră funerară,
Jertfitu-mi-am credința 'n stele și 'n ochii voștri verzi!
Eram

Duhovnicul ce v'ascultasem
Și de trecut vă deslegam —
Eram un Crist-copil ce moare negăsindu-și biblia barbară
In spasmurile 'nfiorării și 'n caldul vis ce-l întrupasem
Pe șase strune de chitară...

Amante cu ochi verzi,
Amante cu ochi adânci ca fundul zării...
Sub ce ferestre 'n veci închise
Mi-ați îngropat deapururi cântul?...
Voi moartelor nemuritoare,
Veniți, căci v'am găsit mormântul...
Veniți cu toate 'n cimitirul
Ce 'n biata-mi inimă-și deschide
Largi porțile să vă primească...
Veniți, schelete călătoare,
Veniți, sărmane Danaide,
Cu buze calde 'nsângerate ca-albastru 'n ceasul înserării!

CELEI CARE MINTE

Et fais-moi des serments que tu rompras demain
PAUL VERLAINE

Eu știu c'ai să mă 'nșeli chiar mâine...
Dar fiindcă azi mi te dai toată,
Am să te iert —
E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată!...

In cinstea ta
Cea mai frumoasă din toate fetele ce mint,
Am ars mirezme-otrăvitoare în trepieduri de argint,
In pat ți-am presărat garoafe
Și maci —
Tot flori însângerate
Și cu parfum de brad pătat-am dantela pernelor curate,
Iar în covorul din perete ca și 'ntr'o glastră am înfipt
Trei ramuri verzi de lămâiță
Și-un ram uscat d'Eucalipt.

Dar iată,
Bate miezul nopții...
E ora când amanții — alt'dată
Sorbeau cu-amantele 'mpreună otrava binecuvântată...
Deci vino,
Vino și desprinde-ți din pieptenul de fildeș, părul,
Infige-ți în priviri Minciuna

Și 'n caldul buzei Adevărul
Și spune-mi:
Dintre câți avură norocul să te aibă-așa
Câți au murit
Și câți blestemă de-a nu te fi putut uita?...

Eu știu c'ai să mă 'nșeli chiar mâine...
Dar fiindcă azi mi te dai toată,
Am să te iert —
E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată.

Deci, nu-ți cer vorbe 'mperechiate de sărutări,
Nu-ți cer să-mi spui
Nimic din tot ce-ai spus la alții,
Ci tot ce n'ai spus nimănui.
Și nu-ți cer patima nebună și fără de sfârșit,
Nu-ți cer
Nimic din ce poetul palid
Cerșește 'n veci de veci, stingher,
Voi doar să-mi schimbi de poți o clipă
Din șirul clipelor la fel,
Să-mi torni în suflet infinitul unui pahar de hidromel,
In păr să-mi împletești cununa de laur verde
Și 'n priviri
Să-mi împietrești pe veci minciuna neprihănitelor iubiri.
Și-așa tăcuți —
Ca două umbre, trântiți pe maldărul de flori —
Să 'ncepem slujba 'n miez de noapte
Și mâine s'o sfârșim în zori!

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

In seara când ne-om întâlni —
Căci va veni și seara-aceea ;
In seara-aceea voi aprinde trei candelabre de argint
Și-ți voi citi
Capitole din epopeea
Amantelor din Syracuse,
Cytera,
Lesbos
Și Corint...
Și 'n seara când ne-om întâlni
Te-oi întreba
Ca și pe multele, pe care le-am întrebat 'naintea ta :
— Voești sau nu, să fii a mea ?

In seara când ne vom iubi —
Căci va veni și seara-aceea ;
In pat vom presăra buchete de trandafiri și chiparoasă,
Ne vom închide-apoi în casă,
Și vom zvârli în stradă cheia...
Și 'n seara când ne vom iubi
Te-oi întreba
Ca și pe multele, pe care le-am întrebat 'naintea ta :
— Voești să nu mai fii a mea?...

Și 'n seara când ne-om despărți —
Căci va veni și seara-aceea ;

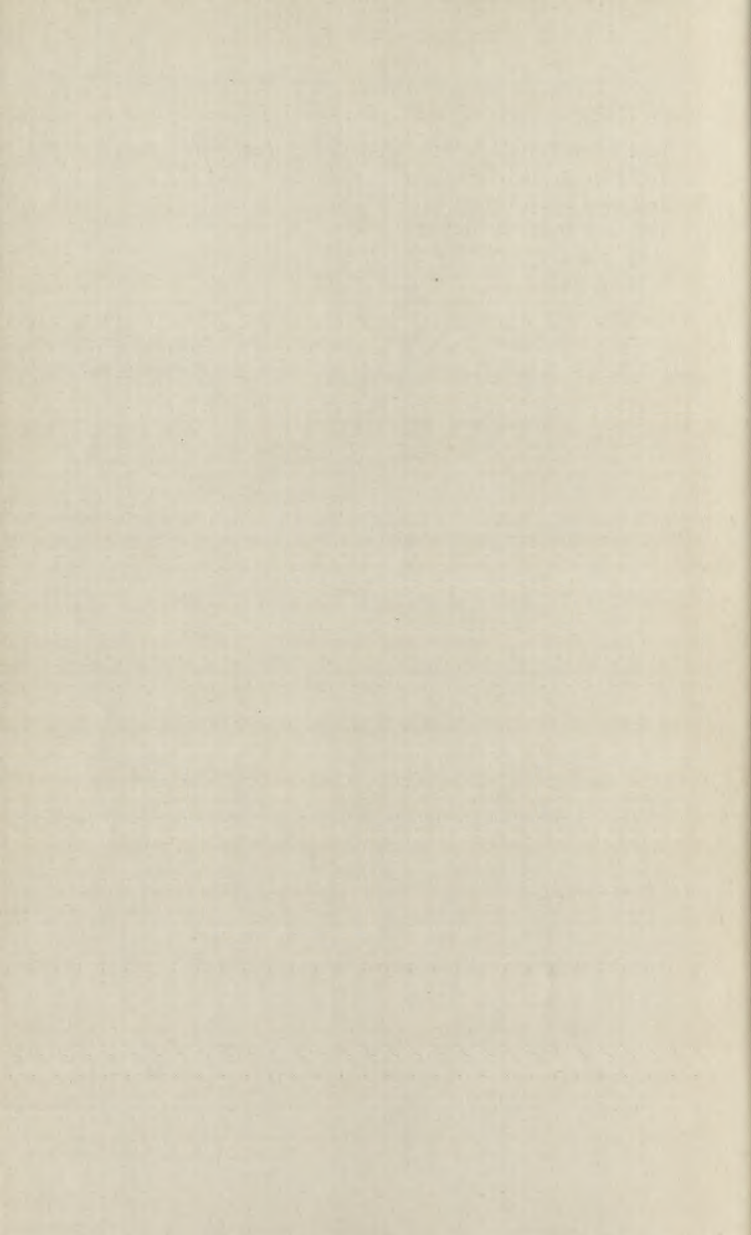
Vom stinge flăcările-albastre din candelabrele de-argint,
Iar florile de chiparoasă și trandafirii-i vom presa
In cartea roză-a epopeii
Amantelor din Syracuse,
Cytera,
Lesbos
Și Corynt...
Și 'n seara când ne-om despărți
Te voi ruga
Ca și pe multele, pe care le-am sfătuit 'naintea ta:
— Să-ți amintești c'ai fost și-a mea!...

MARȘ FUNEBRU

Vouă și lor

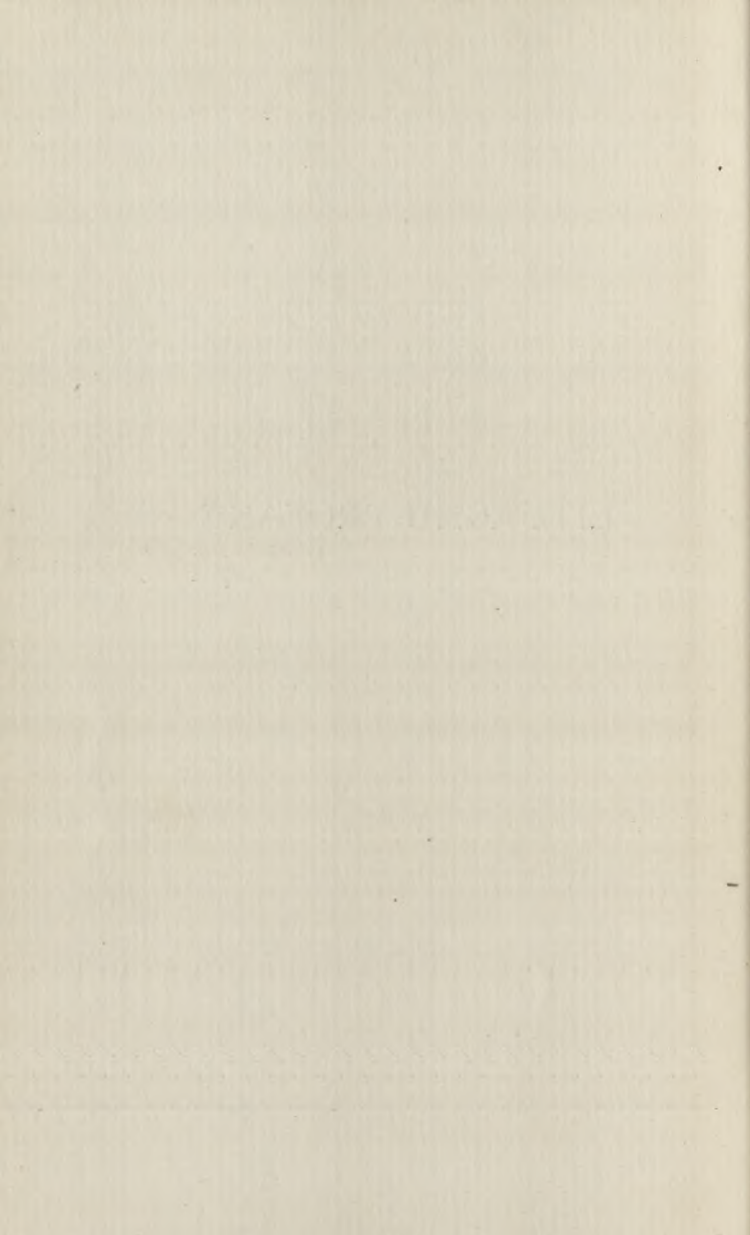
Voi care le-ați iubit,
 Voi care le-ați cântat,
 Voi care le-ați pierdut,
 Și-ați plâns
 Și le-ați uitat...
 Și totuși le păstrați ca 'ntr'un breloc de-argint
 Și astăzi, fără voie, în suflet încrustată
 Icoana lor —
 Icoana amantelor ce mint —
 Cernită 'n resemnarea regretelor de-alt'dată;
 Voi care le-ați pierdut
 Și-ați plâns
 Și le-ați iertat;
 De ziua lor
 Căci mâine e ziua tuturor,
 Din cântecele voastre cu care-alt'dată voi
 Imprumutați eternul sclipirilor astrale
 Femeii ce 'ntâmplarea v'o trimisese 'n cale;
 Din cântecele voastre cu care-alt'dată voi
 Insuflețeați nimicul eternului noroi,
 Faceți un rug pe care drept jertfă s'aruncați
 Tot ce păstrați în suflet, ca 'ntr'un breloc de-argint,
 Și 'n cinstea lor —
 In cinstea amantelor ce mint —

Dați foc minciunii 'n care alt'dată vă 'ncredeați
Toți care le-ați iubit,
Toți care le-ați cântat,
Toți care le-ați pierdut
Și-ați plâns
Și le-ați iertat!...

LITURGHII PROFANE

Lui ZENOVIE PĂCLIȘANU

CLOPOTELE

Sună clopotele...
Sună clopotele 'n depărtare.
Clopotele!... Clopotele!...
Câte clopote să fie?
Câte voci nedeslușite mor în zori, iar noaptea 'nvie?
Câte voci blestemă foamea zilelor din postul mare?...
Clopotele, clopotele...
Tac și 'n urmă sună iară.
Sunt trei clopote de-aramă sau trei clopote de-argint?
Și ce Crist vorbește 'n glasul clopotelor ce ne mint
De atâția ani dearândul
Și la fel ca 'n prima seară?...
Ce nebun profet mai vine să ne spună că-i trimisul
Celui ce făcu pământul din nimic?
Și ce minciună
Iar schimba-va fața lumii?...
Sună clopotele,
Sună,
Ca și 'n noaptea când surâse pentru prima oară Sfinxul!...

Sunați clopote de-aramă.
Sunați clopote de-argint...
Vântul să vă 'nalțe cântul tot mai sus.
Tot mai departe —
Să vă spulbere 'n albastrul mângâierile deșarte
Și să vă sugrume glasul profețiilor ce mint.

IN ORAȘUL CU TREI SUTE DE BISERICI

In orașul cu trei sute de biserici,
 De trei ani
 Sună clopotele 'ntruna...
 Și orașu-i plin de lume
 Ce se 'ntreabă:
 — Unde-i sfântul?...
 Unde-i sfânta fără nume?...
 Pentru cine sună 'ntruna clopotele de trei ani?...

Preoții 'mbrăcați în negru ca și cioclii,
 De trei ani,
 Incrunțați privesc mulțimea albă adunată 'n stradă —
 Preoții 'mbrăcați în negrul pasărilor mari de pradă
 Tremură când văd mulțimea răzvrătită de trei ani!...

Unde-i sfântul?
 Unde-i sfânta fără nume?
 Să ne spună
 Pentru cine sună 'ntruna clopotele de trei ani?
 Cui trimitem noi atâtea lumânări
 Și-atâția bani?
 Unde-i sfânta iertătoare de păcate?...
 Să ne spună...

Și 'ntrebările mulțimii răzvrățite
 Se ridică

Ca și valurile mării frământate de furtună

Și 'n orașul cu trei sute de biserici,

Parcă pică

Din văzduh amenințarea:

— Să ne spună... să ne spună...

.....
.....

In orașul cu trei sute de biserici,

De trei zile,

Nu mai sună niciun clopot — niciun clopot de aramă;

Și orașul cu trei sute de biserici

De trei zile,

Pare-a fi pictat în dosul unui geam de panoramă!...

GÖTTERDÄMMERUNG

Or,
 In ziua-aceea, cerul, înnegrit de fum,
 Părea
 Un tavan de catedrală ce se năruie;
 Iar fumul
 Din clopotnițele-aprinse
 Deschidea 'n albastru drumul
 Altui fum mai greu, mai negru...
 Și albastrul se 'nneagra...

Ard bisericile toate...
 Ard *Credințele* bătrâne...
 Ard *Cristoșii*
 Și *Trecutul* —
 Arde parcă lumea 'ntreagă...
 Ce *Nebun* venit de-aiurea nu putu să ne 'nțeleagă?
 Ce 'ndrăzneț aprinse focul ereziilor păgâne?
 Și ce nou *Profet* veni-va să clădească 'n noi cuvinte
 Casa celui care n'are nici sfârșit
 Nici început?...
 Cine-o să ne 'nvețe iară ce-am uitat —
 Tot ce-am crezut?...
 Cine-o să ne ierte nouă ce-om greși de-aci 'nainte?...
 Cine-o să ne 'ndrepte pașii spre *mai bine*?
 In război,

Cine-o să ne poarte-armata spre victorii?
Și pe Mare
Cine-o să le-arate calea yachturilor călătore?...
Cine-o să ne-adoarmă 'n inimi teama zilelor de-apoi?...
.....
.....

Și mulțimea 'nspăimântată
Spre clopotnițele-aprinse
Se 'ndrumează grupuri, grupuri...
Cei *Cuminți* privesc plângând —
Plâng ca resturile unei colosale-armate 'nvinse:
Iar *Nebunul* stă de-o parte și zâmbește fredonând:
— *Götterdämmerung* !...

LA UMBRA CRUCILOR DE LEMN

Trei cruci de lemn —
 Trei cruci enorme de lemn, vopsit cu trei colori
 Păzesc pe marginea șoselei fântâna celor credincioși...
 Trei cruci, pe marginea șoselei,
 Cu gesturi largi de mâini bolnave,
 Opresc din drum pe călători
 Și parcă-s trei spânzurători
 De care-atârnă trei *Cristoși!*...

Or, într'o zi,
 Impinși de-același fatal și funerar îndemn —
 Ca două-armate, puse una în fața alteia — *Cuminții*,
 Se întâlniră cu *Nebunii* —
 Copiii morților de mâine se întâlniră cu părinții,
 Și-armatele 'ncepură lupta la umbra crucilor de lemn.
 De-o parte, flutura *stindardul Credinței* —
 Alb,
 Curat,
 Ca *albul curat* al florilor de nufăr;
 Iar *tricolorul Nebuniei* închis cu grijă 'n câte-un cufăr
 De craniu omenesc;
 Sta gata să-și desfășoare *tricromia*,
 La cea dintâi îngenunchiare a *albului imaculat*...

Și 'ntr'un târziu —

Târziu de tot când luna-ți pare o caravană 'ntr'un pustiu,

In locul crucilor ce-alt'dată opreau din drum pe călători

Se deschideau trei gropi enorme

.

Și *tricolorul Nebuniei* adăpostea pe 'nvingători!...

O, NU TE-APROPIA DE MĂNĂSTIRE

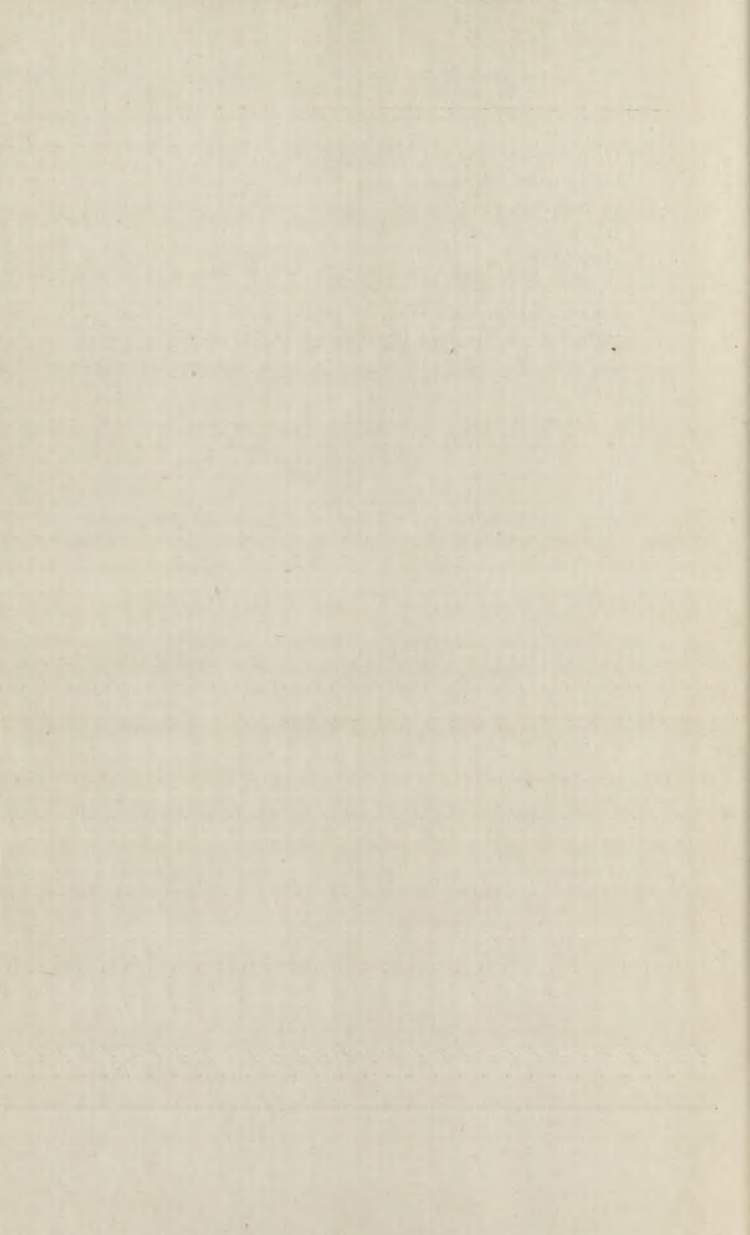
Ascultți cum sună clopotele 'n turlă —
 In turla albă-a negrei Mănăstiri?...
 Ascultți cum sună clopotele 'n turlă
 Ca haitele de lupi flămânzi ce urlă?...

O, nu te-apropia de Mănăstire
 Căci crucea ei
 Și negrele-i zidiri,
 N'adăpostesc nici pace,
 Nici iubire!
 O, nu te-apropia de Mănăstire
 Și nu te 'ncrede glasului din turlă.

Ascunde-ți ochii 'n palme
 Și te 'ndreaptă
 Spre alt *Proșet* decât spre cel de ieri —
 Ce-ți pasă dacă nu știi ce te-așteaptă
 Când *ce te-așteaptă* nu-i scris nicăieri?

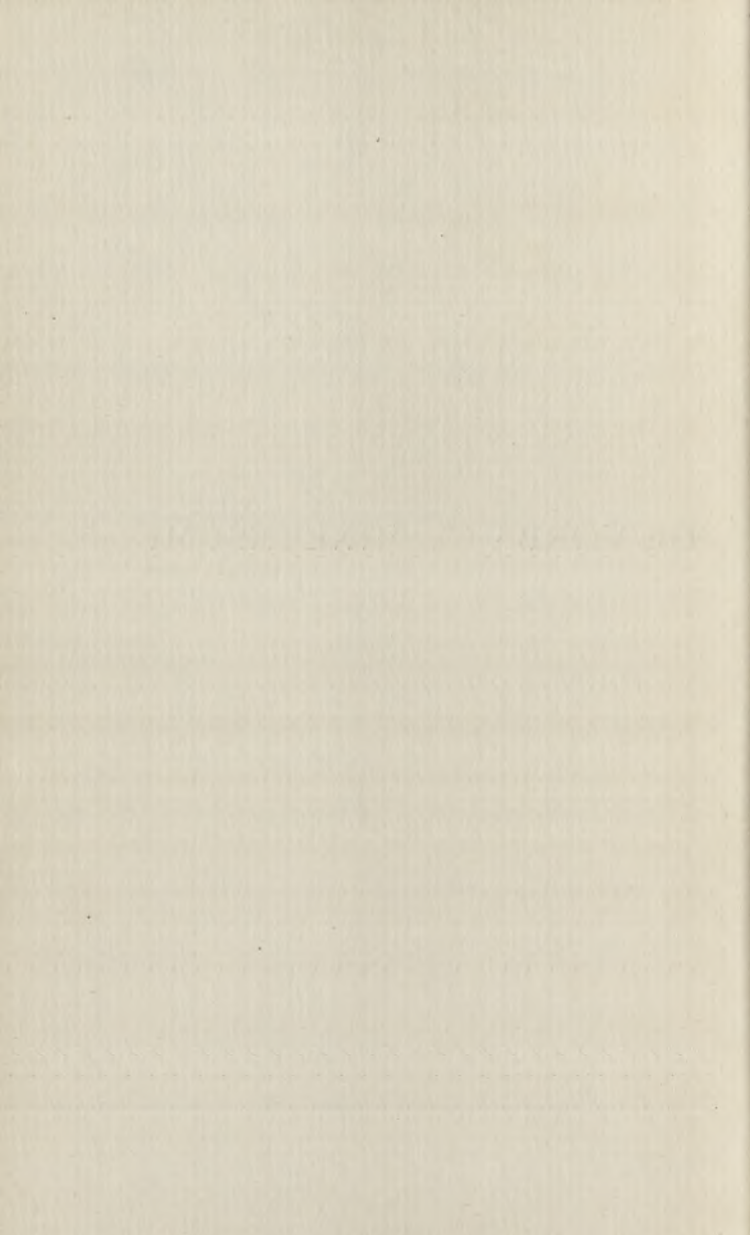
De vrei, ridică-ți brațele spre soare
 Și dacă poți, învață dela el
 Ce-i fericirea vieții viitoare...
 De vrei, ridică-ți brațele spre soare,
 Și dacă poți, prefă-te 'n *Ariel!*...

O, nu te-apropia de Mănăstire
Căci crucea ei,
Și negrele-i zidiri,
N'adăpostesc nici pace.
Nici iubire...
O, nu te-apropia de Mănăstire
Căci clopotele care sună 'n turlă
Sunt haitele de lupi flămânzi ce urlă!...

DE VORBĂ CU MINE INSUMI

Lui TILICĂ IOANID

DE VORBĂ CU MINE INSUMI

Vorbesc cu mine însumi, cum aş vorbi c'un frate
Intors rănit din lupta cu zilele de ieri,
Şi parcă tot nu-mi vine să cred că n'am dreptate —
Că *El* şi *Eu* nu suntem decât acelaşi frate,
Şi-aceeaşi rană-i doare pe ambii scutieri.

Armurile alt'dată pătate de rugină
Azi par mai sclipitoare decât oricând,
Iar spada,
Incrucişată 'n luptă de-atâtea ori,
E plină
De sângele netrebnic al celor ce cad prada
Aceluiaşi proteic şi veşnic Torquemada.

Vorbesc cu mine însumi şi-mi zic:
— De ce mă minţi
De-atâţia ani dearândul, că tu eşti cel mai mare
Din toţi îmblânzitorii cohortelor barbare,
Că 'n gestul tău palpită străvechile altare
Iar vasta catedrală, zidită de părinţi,
Cu 'ntreaga-i melodramă de Dumnezei şi sfinţi,
O poţi schimba 'ntr'o clipă,
De nu ți-ar fi ruşine
De bărbile lor albe,
De mine
Şi de tine!

Vorbesc cu mine însumi, și-mi zic:

— De-atâția ani,
De când mă porți spre-același sublim necunoscut,
De ce mă minți cu-aceleași îndemnuri de temut,
Și-mi profanezi credința cu-aceleași prefăcut
Surâs —

Citit pe buze de josnici curtezani?
De ce din armonia supremelor cântări,
Azi nu se mai aude decât grozavul urlet
Al celor ce se 'nneacă în descărcări de tunet
Departate 'n cine știe ce profunzimi de mări!...

.....
.....

Mă simt așa de singur, c'aproape-mi este frică
Să mai vorbesc cu mine,
Și-mi zic:
— Ascultă frate,
Ascunde-ți rana,
Uită c'ai fost rănit și tu —
Tu ce-ai strivit atâția ce nu se mai ridică,
Te scutură de greul armurii 'nsângerate;
Iar celui ce te 'ntreabă de-ți sunt sau nu-ți sunt frate,
Răspunde-i: « Nu ».

ECCE HOMO

Mie

Eu sunt o 'mperechere de straniu
 Și comun,
 De aiurări de clopot
 Și frământări de clape —
 In suflet port tristețea planetelor ce-apun
 Și 'n cântece, tumultul căderilor de ape...

Eu sunt o cadențare de bine
 Și de rău,
 De glasuri răzvrătite
 Și resemnări târzii —
 In gesturi port sfidarea a tot ce-i Dumnezeu
 Și 'n visuri, majestatea solarei agonii...

Eu sunt o 'ncrucișare de harfe
 Și trompete,
 De leneșe pavane
 Și repezi farandole —
 In lacrimi port minciuna tăcutelor regrete
 Și 'n răs, impertinența sonorelor mandole.

Eu sunt o armonie de proză
 Și de vers,
 De crime

Și idile,
De artă
Și eres —
In craniu port Imensul, stăpân pe Univers
Și 'n vers, voința celui din urmă Ne'nțeleș!...

ALEA JACTA EST

Lui ISER

Am plecat...
Necunoscutul mi-a zis: «Vino, te aștept».
Am plecat în explorarea unor semne de 'ntrebare
Și-am pășit cu majestatea ultimului înțelept,
Pragul vechilor legende
Mâzgălite la 'ntâmplare
Pe un colț de pergament!...

Paznicii nemărginirii mi-au deschis negrele porți,
Și-astăzi rătăcesc în golul dintre soare și pământ...
Și ce 'n cet mă duce vântul —
Parcă-ar duce la mormânt
Cel din urmă mort al lumii,
Cel mai singur dintre morți.

Mă 'nfășor în atmosfera cimitirelor din haos...
Câte sunt?...
Nu le știu decât noctambulii
Și poeții —
Cei ce n'au avut nici minte,
Nici credință,
Nici repaos,
Nici răbdarea să-și aștepte termenul obștesc al vieții.

101

828881

Mă 'nfășor în rozul verde,
In albastrul-violet,
Și în aurul din soare,
Și 'ntr'o clipă mă preschimb
Intr'un nimb enorm —
Un nimb,
Preursit să 'mbrace fruntea primului Anahoret.
Mă topesc cu amintirea unei vieți trăite 'n somn,
Mă 'ntregesc cu nostalgia primelor îmbrățișeri,
Și din cele două forme —
Cea de azi
Și cea de ieri,
Mă 'ntrupez în al veciei și-al imensității *Domn!*...

Da...
Sunt Domnul celor veșnic plutitoare 'n infinit —
Celor ce plutesc pe mare,
Celor ce plutesc pe vânt,
Celor ce plutesc în versuri,
In culoare
Și în cânt,
Celor ce plutesc deapururi după cum le-a fost ursit...
Da...
Sunt Domnul celor veșnic plutitoare 'n infinit.

INAINTE

Lui GEORGE BRĂESCU

Porniseră cu toții în zori de zi...
 Pe dealuri,
 Pădurile albastre priveau spre răsărit —
 Priveau cu lăcomia arhaicelor valuri,
 Ce-așteaptă naufragiul întâiului pornit...

Porniseră cu toții în zori de zi...
 Copiii,
 Purtau pe umeri prapuri de doliu,
 Fredonând
 Versetele 'nvățate din cartea 'n care fiii
 Desăvârșesc doctrina părinților,
 Și 'n rând
 Cu ei,
 Purtând pe umeri un Crucifix enorm,
 Bătrânii triști ca umbra din ștersele contururi,
 Pășau tăcuți ca spectrul Pontifilor ce dorm
 De veacuri, în cavoul supremului *deapururi*...

Porniseră cu toții și luaseră cu ei
 Intreaga moștenire de datini
 Și credințe,
 Și scalvi celui mai mare Evreu dintre Evrei,
 Duceau cu ei povara eternei năzuințe...

Duceau cu ei povara culcatului pe cruce.
 Și se 'ntrebau bătrânii:
 — De ce-i așa de greu,
 El, ce și-a dat cuvântul că 'n veci ne va conduce,
 El, cel de o ființă cu tatăl Dumnezeu?...

Porniseră cu toții din țara 'n care morții
 Trăiau ca și-altădată în cei rămași în viață —
 Din țara 'n care morții sunt Domni,
 Iar pragul porții
 E singura 'ndrumare a celor care 'nvață
 Ce-i Bine,
 Rău,
 Mic,
 Mare,
 Etern
 Sau trecător...

Porniseră cu toții din țara 'n care-ai lor
 Și ei,
 De-atâtea veacuri plâneau fără să știe
 De ce n'aveau în gloata de *Noi*, un singur *Eu*,
 De ce 'n întreaga țară ca și 'ntr'o parodie,
 Trăiau atâți *Apostoli*,
 Și nici un *Prometeu*!...

Dar încotro?
 Spre care altare se 'ndreptau,
 Spre care-atotputernic,
 Spre care-aproape-ascuns,
 Nu se 'ntrebaseră nimeni...
 Pribegii nu știau
 Decât că merg 'nainte... și atât li-era deajuns!...

Dar astăzi unul,
 Măine, un altul,
 Cei bătrâni,
 Însângerau noroiul de-atâția 'nsângerat,
 Și 'nvinși de greul celui mai bun dintre stăpâni,
 Mureau sub greul celui pe Crucifix culcat!...
 Mureau ca și martirii din primele decenii,
 Mureau cu mulțumirea că 'n urma lor copiii
 Vor duce mai departe funebrele vedenii
 Și alte noi versete în cartea nebunii
 Vor scri!...

.....

Sărmani bătrâni!...
 Copiii v'au trădat,
 Căci prapurele negre demult le-au aruncat.
 Din vechile versete n'a mai rămas nimic
 Decât o parodie purtată 'n pas de dric,
 Iar peste cele patru simbolice cuvinte
 Copiii și nepoții
 Au mângălit cu sânge, cuvântul:
Inainte!...

TREC VAGABONZII

Lui GEORGE ARGHIRESCU

Trec vagabonzii,
Trec stăpânii grădinilor fără stăpâni,
Trec antipozii fericirii patriarhalilor bătrâni,
Trec anonimii omenirii,
Trec corifeii poeziei și preistoricii gândirii,
Trec regii primului dezastru și 'nvinșii primului regret,
Trec vagabonzii —
Parodia nedumeririi lui *Hamlet*.

Voi nu i-ați cunoscut niciunul,
Dar ei pe voi v'au cunoscut,
Ei — cei goniți de câinii voștri,
V'au cunoscut
Când v'au cerut
Ce nu le-ați dat,
Voi — sclavii primei rușini și-ai primului păcat...

Trec vagabonzii — însetații de cer,
De mări
Și de păduri...

Voi ce-i priviți cum trec pe-alături de voi
Nepăsători
Și orbi

Ca niște regi *Oedipi*,
Fiți mândri,
Că 'n negrul vostru stol de corbi,
S'au coborît de unde nu știți,
Și-acești câțiva răzleți vulturi...
Fiți mândri și le 'ntindeți mâna,
Și dacă v'o resping scârbiți,
Voi — umiliți —
Ingenunchiați ca 'n fața unor atotputernici iertători,
Căci vagabonzii sunt enigma eternului « *de-atâtea ori* »
Și ei dea-tâtea ori vă iartă,
De câte ori îi necinstiți!...

NOCTURNĂ

Lui EUGEN LOVINESCU

Ce cap de *Rege-Saltimbanc*, părea azi-noapte luna!
Un negru nor, ce desemna pe cer o spadă de Toledo,
Mănat de vânt, s'aprozia
De saltimbancul ce râdea...
Dar *Regele*-aștepta furtuna
Ca și *Polonyus*, tăcut și nemișcat după perdea...

O spadă 'ntinsă amenința regatul stelelor etern —
Și totuși regele râdea...
Râdea, voios
De și pe cer,
Invinse stelele piereau —
Piereau ca cei îngenunchiați
In fața celor ce nu iartă,
Ca luptătorii desarmați,
Pe care 'nvingătorii-i poartă
Dealungul țărilor supuse
Prin sânge,
Foc
Și fier!...

— Ia seama, Sire!
Regii sunt supuși acelorași ursite,
Ca și soldații morti în lupte pentru capriciul unui Rege.

Ia seama, Sire,
Cântărește-ți necântăritele cuvinte,
Privește 'n jurul tău soldații
Ce mor
Și nu-ți pot înțelege
Nici nebunia,
Nici plăcerea...
In glasul morților învață sentința care nu te minte, —
Că *Regii* sunt ca și soldații, supuși aceluiași ursite...
Și cruță-i, Sire, dacă vrei!...

Dar Regele privea spre ei
Nepăsător —
Privea spre stele, cum le stingea pe rând furtuna...

Ce cap de *Rege-Saltimbanc*, părea azi-noapte luna!...

SPRE SOARE

Plutește drept înainte și dacă pământul pe care-l cauți nu există încă, fii sigur că Dumnezeu îl va crea intradins, pentru a-ți răsplăti îndrăzneala.

Regina Izabela către Cristofor Columb.

Noi vom porni 'ntr'o zi de sărbătoare
Spre 'naltele contururi crenelate
Din care 'ntăiele priviri de soare
Iși varsă 'n vid imensa lor cascadă
Și 'n care seara 'și urcă resemnarea
Cu gestul unei pasări mari de pradă
Ce-și pregătește 'n taină răzbunarea
Invinselor aripi însângerate.

Superbi, ca cei ce 'nveșmântați în zale
Porneau pe drumul Sfântului Mormânt,
Noi vom porni 'ntr'o zi de sărbătoare
Spre 'naltele contururi feudale;
Căci drumurile noastre duc spre Soare
Și soarele prefăce *verbu'n cânt*.

Și vom porni cu 'ntreaga majestate
A celor ce pornind de nouă ori,
Purtată prin orașe 'ndepărtate,
Mai mult învinși decât învingători,
Fantasmagoricele lor armate
De cai și călăreți halucinați,

Cu flori de crin pe mantii presărate
Și vulturi albi pe scuturi încrustați.

Spre soare deci — spre soarele de vară
Monarhul orbitorului zenit...

El ne va strânge-armata răzlețită

Și-o va 'ndruma din nou spre răsărit.

El va topi păpușile de ceară

Și gestul lui de bronz va desemna

În spațiu o Golgotă prăbușită

Și magilor de mâine-o nouă stea.

ROMANȚA SOARELUI

Lui MIHAIL SADOVEANU

Răsar,
Mă 'nalț,
Cobor
Și-apoi dispar,
Și-apusul meu, e totuși răsărit...
Sunt vagabondul zilei, deapururi solitar —
Portret unic și veșnic, expus în infinit.

Cu magica-mi baghetă uriașe —
Stăpâna hotărîrilor eterne,
Deștept măturătorii albelor orașe
Și-adorm întârziatăii negrelor taverne...

Dau fluviilor grații de reptile,
Dau mărilor priviri fosforescente,
Iar munților din zare, aspecte de gorile
Și brazilor, pe coaste, poziții indecente.

Dau fructe noi smochinilor uscați.
Dau bronzului figură omenească,
Iar Regilor —
Pe socluri de marmură 'nșirați,
Poruncitoare gesturi, ca 'n veci să poruncească.

Iar când cobor —
Când caldă 'nfiorare
Se zbate 'n cupa recelui repaos;
Azvârl sămânță nouă în vechile tipare
Și-ascult *Perpetuarea* cum fredonează 'n haos!...

GLASUL MORILOR

Lui GRIGORE TĂUȘANU

Glasul morilor de apă,
Glasul morilor de vânt,
Glasul morilor severe care macină Romanța
Zilelor de mâine —
Glasul dătător de pâine,
Care 'mbracă 'n alb veșmânt
Năzuința și speranța,
Glasul morilor severe care 'ngroapă
Și desgroapă
De sub piatră-același Cânt.
Glasul morilor de apă,
Glasul morilor de vânt,
Să-l asculți de dimineață până 'n seară
Ore 'ntregi și zile 'ntregi,
Să-l asculți supus ca 'n clipa când vorbește inspirarea,
Să-l cunoști,
Să-l înțelege,
Să-l înveți pe dinafară
Și să-l cânti și tu cu apa,
Și să-l cânti și tu cu vântul,
Căci e glasul care Cântul
Plămădește 'ndestularea!...

Iar când noaptea amuțește glasul morilor,
Târziu

Când prin scocuri nemișcată, apa doarme ca 'n sicriu,
Când prin aripi, vântul trece cu aceeași nepăsare
Suverană,
Ca prin pânza zdrențuită-a unei nave,
Și când piatra morii-ți pare
O pecetie domnească
Desgropată din arhiva prăfuitelor hrisoave;
Tu, să te gândești la grâul care face să 'ncolțească
Iarna,
De sub piatra morii, năzuința și speranța,
Și să-ți amintești de glasul care macină Romanța
Zilelor de mâine —
Glasul dătător de pâine!

ROMANȚA YAHTURILOR

Yahturile albe,
Yahturile roșii,
Yahturile negre,
Yahturile celor înfrățiți cu marea,
Infrățiți cu vântul
Și cu resemnarea —
Yahturile vieții
Ancorară 'n port,
Dimineața 'n clipa când cântau cocoșii.

Yahturile albe ancorară 'n dreapta,
Yahturile roșii ancorară 'n stânga,
Yahturile negre ancorară 'n mijloc.

Yahturile albe aduceau cu ele
Cântece și-ovații,
Marșuri triumfale,
Pilde de 'ndrăzneală și de vitejie —
Toată chintesența unei generații,
Tot ce cântă glonțul,
Tot ce scrie spada —
Clipa ce 'nfrățește
Sângele cu ploaia,
Rana cu zăpada.

Yahturile roșii aduceau cu ele
Vaiete și lacrimi,
Flamuri sfâșiate,
Scuturi găurite,
Săbii ruginite
Și armuri pătate
De noroi și sânge
Și figuri schiloade,
Mute
Și 'ncruntate —
Mute ca sentința luptelor pierdute,
Triste ca fantoma gloriei defuncte,

Yahturile negre aduceau cu ele
Liniște deplină,
Miros de tămâie,
De făclii de ceară
Și de flori funebre,
Pe catarguri, două flamuri lungi de doliu
Și pe bord, stigmatul stinsului orgoliu.

Dar după trei zile
Și după trei nopți,
După trei apusuri
Și trei răsărituri
Yahturile negre, morții-și debarcară ;
Pe când cele albe
Și cu cele roșii
Ancorele grele, greu le ridicară
Și din port plecară
Dimineața 'n clipa când cântau cocoșii...

Incotro?
Spre care țărături depărtate?

Incotro?
Spre care zări însângerate?...
Incotro?
Spre care lupte-apropiate?...
Unele spre dreapta,
Altele spre stânga,
Yahturile vieții iarăși au pornit...
Dar în largul mării
Yahturile albe,
Și cu cele roșii,
Yahturile celor înfrățiți cu marea,
Infrățiți cu vântul
Și cu resemnarea —
Yahturile vieții,
Naufragiară
Dimineața 'n clipa când cântau cocoșii!...

ROMANȚĂ NORDICĂ

Lui MIHAIL SAMARINEANU

In portul blond al unei mări din nord,
Au debarcat corsarii bruni din sud.
Și 'n portul blond al unei mări din nord,
Greoaiele otgoane se aud,
Cântând barbar, cântând în desacord
Cu albatroșii tristului fiord.

In portul blond, bătrânii mateloți
Privesc tăcuți la noii debarcați,
Și 'n portul blond, bătrânii mateloți
Par niște blonzi copii, înfiorați
De cântecele brunilor piloți
Incremeniți cu mâinile pe roți.

Artiști pribegi și oaspeți nepoftiți,
Bătuți de vânt și-adeșea de noroc,
Artiști pribegi și oaspeți nepoftiți,
Corsarii bruni repetă-același joc,
Și 'n porturile blonde-abia sosiți,
Pornesc din nou și 'n veci netălmăciți.

Și 'n timp ce-albastrul mării uniform
Le-adoarme 'n cânt tristețile de ieri,

Și 'n timp ce-albastrul mării uniform
Deșteaptă 'n ei eterne primăveri,
In portul blond ca 'ntr'un ghețar enorm
Autohtonii tremură... și-adorm!...

PRIN GĂRILE CU FIRME-ALBASTRE

Lui EMIL GĂRLEANU

Tristețea trenului ce pleacă,
Noi n'am trăit-o niciodată,
Căci — călători ades cu trenul —
In clipa când plecăm din gară,
Noi stăm pe loc —
Doar trenul pleacă!...

Doar trenul pleacă,
Trenul singur
Ne poartă nerăbdarea mută,
Bagajul visurilor noastre
Și setea noilor senzații,
Pe infinite paralele,
Dealungul verzilor plantații
De mătrăgună și cucută,
Pe schela podurilor albe,
Prin noaptea negrelor tunele,
Și gările cu firme-albastre!...

Doar trenul pleacă,
Trenul singur
Respiră,
Cugetă,
Vorbește

Și 'n forța aburilor cântă
Vitesa roților, ce crește...

Doar trenul singur se frământă,
El singur urcă
Și coboară —
Reptilă neagră ce 'mprumută
Aripi de liliac ce zboară
Și glas de cobe ce 'nspăimântă!...

Doar trenul singur se 'nfioară
De-atâta veșnică povară,
El singur poartă mai departe
Pachetele-omenești, culcate
Ca 'ntr'un muzeu de statui sparte,
Pe bănci de pluș capitonate!...

Doar trenul suferă ofensa
Sclaviei negrilor « ad hoc »
Ce poartă 'n lectici mai departe
Pe cei născuți să stea pe loc!...

El singur,
El,
Și numai trenul
Creează 'n urma lui distanța,
Monotonia
Și refrenul
Din care ne-adăpăm speranța
Toți călătorii spre *mai bine*...

Și numai el,
Doar trenul singur,
Doar trenul știe-anume cine

Și câți din cei plecați aseară,
Putea-vom mâine 'n zorii zilei,
Bagajul visurilor noastre
Să-l presărăm, din suflet iară,
Prin gările cu firme-albastre!...

ROMANȚA REGELUI

Lui ANIBAL TEODORESCU

Sonore, regalele lacrimi, se sparg de bazaltul sonor...
Sub bolțile negre, pătate de-albastrul târzii 'nserări,
Cristalul regalelor lacrimi, expiră ca 'n stinsul ecou
Al stelelor albe, desprinse din vastul, eteric decor...
Și regele plânge 'n cavou —
Și regele plânge 'n cavoul eternelor lui așteptări!...

Poporul așteaptă afară... Poporul țipă și-l cheamă;
Pe rege însă, din larma atâtor sonore chemări
Nu-l mișcă decât însetata dorință — să-l scuipe din nou
Și iar să se 'nchidă 'n cavoul cu grătii
Și porți de aramă...
Și regele cântă 'n cavou —
Și regele cântă 'n cavoul eternelor lui aiurări!...

Și lungile zile de vară, trec leneș ca berzele 'n zbor...
Sub bolțile negre, pătate de-albastrul târzii 'nserări,
O lacrimă-aproape uscată expiră 'ntr'un ultim ecou,
Și pașii sandalelor rupte adorm pe bazaltul sonor...
Și regele moare 'n cavou —
Și regele moare 'n cavoul sfârșitelor lui așteptări!...

PASTEL DE TOAMNĂ

Toamnă, noapte, plouă!...
Trei drumeți sosesc
Uzi ca trei cadavre scoase dintr'un lac.
Trei drumeți, în fața porții, se opresc
Și-apoi bat...
Dealungul gangului răsună
Un cuvânt
Și 'n urmă, altul:
Noapte bună!
Și pe urmă tac.

Nu răspunde nimeni...

Trei drumeți așteaptă
Muți ca trei schelete ce-și cată mormântul.
Ploaia cade deasă, repede și dreaptă,
Deasă ca nisipul,
Repede ca vântul,
Dreaptă ca săgeata...

Și drumeții-așteaptă.

Și se face ziuă...
Trei drumeți pornesc
Albi ca beduinii vastelor Sahare,

Trei drumeți *Castelul morții* ocolesc
Și tăcuți,
Prin fața celor ce-i privesc,
Trec ca neființa nopților polare
Și se pierd în zare
Ca trei yahturi albe, mute, călătoare!...

— Cine-au fost drumeții?
Cine i-a trimis
Să ne bată 'n poartă și să ne deștepte,
Să re'nvie glasul umedelor trepte
Și să ne 'nterupă ne'nteruptul vis?...
Cine-a fost nebunul care i-a trimis?

Nu răspunde nimeni!...
Straniile umbre s'au pierdut în zare...
Toamnă, ziuă, soare!...

PASTEL BOLNAV

Doctorul IONESCU-MIHĂEȘTI

Ce primăvară tristă și ce spital tăcut!...
Bolnavii albi, ca albul pereților,
Privesc
Ne'ncrezători spre soare —
Bizar necunoscut
Pe care întâia oară, acum parcă-l zăresc.

Ce primăvară tristă și ce spital tăcut,
Cu scările tocite
Și sălile pătrate,
Prin care pașii parcă vorbesc de cei de ieri —
De cei aduși pe brațe
Și scoși întinși pe spate,
De cei trecuți de pragul supremei mângâieri.

Ce primăvară tristă și ce spital tăcut!...

Ferestrele deschise spre soare, parcă vor
Să strângă 'n brațe 'ntreaga căldură
Și lumină,
In timp ce condamnații tăcuți, din patul lor,
Fac semne desperate...
Și doza de chinină
Alunecă pe gâtul pierduților

Ce vor
Să-și schimbe-apropiatul sfârșit în început.

.
.

Ce primăvară tristă și ce spital tăcut!...

PASTEL MECANIC

Lui GEORGE OPRESCU

Monocromia dezolantă a unei dimineți ploioase,
 Mângâie agonia tristă dar gravă-a unui tren de marfă
 Ce-și fluieră impertinența prin trei supape ofticoase
 Și urcă panta 'n resemnarea bemolilor ce mor pe harfă
 Intr'o capelă funerară.
 Cu miros de făclii de ceară
 Și vagi parfumuri de tămâie,
Eau de Cologne
 Și chiparoase.

Pe valea Oltului
 Sau poate pe valea Prahovei...
 Decorul
 E-aceiași peste tot când plouă,
 Și-aceleași agonii profane
 Schițează orice tren de marfă
 Când vrea să calchieze zborul
 Expreselor ce urcă panta cu grații de aeroplane!...
 Aceiași agonii banale
 Și-aceiași *trio* de semnale
 Imploră mila dimineții
 Și plictisește călătorul...

Monocromie verde:

Munții și brazii par de mucava —
E pastișarea dezolării și-a neputinței animale
Ce-și urcă adeseori Calvarul, cu trenu-alături, pe șosea.
E parodia fantaziei și-a inspirărilor vasale...

Pastel mecanic —
Năzuință
De artă nouă
Și știință —
Cézanne te-ar fi pictat într'altfel,
Eu însă te-am văzut așa!...

CĂNTA UN MATELOT...

Lui V. DEMETRIUS

Cânta un matelot la proră
Și imnul lui solemn plutea
Pe 'ntinsul mării Marmara,
Ca 'ntr'o cetate spaniolă,
Când orgoliul din cupolă
Anunță fiecare oră
Printr'un preludiu de mandolă...

Cânta un matelot la proră
Și marea nu-l înțelegea.

Cânta un matelot la proră...
Un singur matelot cânta.
Și totuși vocea lui sonoră
Părea pe yahtul ancorat,
Un cor solemn de preoți tineri,
Ce 'ngroapă 'n noaptea Sfintei Vineri
Un nou profet crucificat
Pe-o nouă Golgota...

Cânta un matelot la proră
Și 'ntregul echipaj dormea.

Cânta un matelot la proră.
Dar ce lunatic l-asculta

Și cine cântu-i repeta
Din largul Mării Marmara,
Când mateloții toți dormeau
Și marea nu-l înțelegea?...

Cânta un matelot la proră
Și 'n larg, sirenele plâneau!...

CRISTOS A INVIAT

Părintelui PETRE PARTENIE

Azi-noapte mi-a bătut în geam
o mână nevăzută...
Vai! mâna ce-mi bătea în geam,
o cunoșteam —
Era poema întreruptă
demult,
din vremea când eram
eu însumi mâna nevăzută
ce-azi-noapte mi-a bătut în geam.

Bătea grăbită ca și cum
m'ar fi chemat în stradă-afară...
Bătea 'ndrăzneță și bizară,
și loviturile-i păreau
cadențe straniu de fanfară
ce 'nsuflețite se 'nălțau
din lumânările de ceară
pe rotogoalele de fum.

Și-atâtea lumânări ardeau
în preajma vechei catedrale,
și-atâția ochi,
și-atâtea frunți,
și-atâți obraji și buze pale,
ca 'ntr'un decor de feerie

pe sub portice străluceau ;
că mâna ce-mi bătea în geam
părea suprema frenezie
cu care gesturile 'nchee
o idee
într'un final de simfonie.

Un clopot grav ca un profet
părea că descifrează 'n spațiu
nocturnul crucilor secret...

Un clopot grav ca un profet
vestea luminilor de jos
că *sus* e locul ocupat,
și scutierii lui Cristos
strigau:

« Cristos a înviat ! ».

.

Și mâna ce-mi bătea în geam
părea un târnăcop ce sapă
și profanează-aceeași groapă
pe-al cărui mort îl cunoșteam.

CÂNTEC DE LEAGĂN

Pentru EVELYN BURILLIANU

Nani, nani...
Dormi în paza nesecatului izvor
De priviri,
Ce te 'nfășoară ca 'ntr'o haină de mătase —
Nani, nani...
Ochii mamei au veghiat întreaga noapte
Și-acum dormi, căci obosite dorm și florile din vase
Și parfumurile lor,
Toate, unul câte unul, pe-al tău leagăn se cobor.
Nani, nani...
Dormi în vraja 'mpletiturilor de șoapte,
Ce pătrund printre perdele
Și te 'ndeamnă:
Dormi căci somnul a cuprins de mult grădina —
Lacul,
nuferii,
castanii,
stânjeneii
și glicina —
toate dorm.
Dorm toate 'n paza albelor priviri de stele...
Dormi și tu —
Prin candelabre iată-adoarme și lumina,
Dormi

Și somnul tău să fie mai senin ca infinitul
Oglindit în necuprinșii ochi albaștri de femeie,
Visul tău să fie visul insulelor Boromee,
Visul tău să fie totul,
Tot, precum e răsăritul
Inceputul celor bune și sfârșitul celor rele.
Nani, nani,
Dormi în paza Ursitoarelor,
Și anii
Să te 'mbrace 'n infinitul fericirii.
Nani... nani...

ROMANȚĂ APOCRIFĂ

Lui FĂGETEL

Părerî de rău, părerî de rău —
 Stigmatel vechî, cicatrizate,
 În Domul sufletului meu
 Pășîți solemn, înveșmântate
 În scumpe-odăjdîi de-Arhiereu...
 Pășîți solemn, discret și rar
 Ca niște pâlcûri, fragmentate
 Dintr'un cortegiu funerar.

Părerî de rău, părerî de rău...

V'ascult în fiecare seară
 Cum stați de vorbă cu trecutul,
 Pe falsă nervilor chitară
 Vă descifrez neprefăcutul
 Indemn spre cei fără de glas,
 Iar când pe-al inimei cadran
 Pășîți solemn ca și tumultul
 Și mitologicul Teseu,
 Sacerdotalul vostru pas
 Vi-l cadențez cu pasul meu —
 Cu pasul meu profan.

Părerî de rău, părerî de rău —

Ecouri stinse apocrife,
Și totuși pline de ecou,
Voi sunteți negrele tarife
Pe care moartea le-afișază
In propriul meu cavou.

ROMANȚA NECUNOSCUȚEI

In fiecare zi de întâi Mai, o necunoscută apare în balconul de marmură al palatului Versailles și aplecându-se spre basiful Latonei, cântă:

Eu sunt ce n'a fost încă nimeni din toate câte-au fost
Și sunt,
Sunt ritmul primelor senzații
Și gestul primului avânt,
Sunt simetria primitivă a două buze 'mpreunate,
Sunt frenezia ancestrală ce 'n lutul omenesc se zbate,
Sun visul unei nopți de vară, trăit de sexe diferite,
Sunt ura falselor feline, surprinse 'n perne adormite,
Sunt gama rozelor păcate transcrise 'n magicul carnet,
Sunt prada bestiei,
Himera netălmăcitului poet,
Sunt spasmul,
Lenea
Și desgustul efemeridelor ce mor
Și-accentul circumflex al vieții —
Al nimănu
Și-al tuturor!...

Lesbos mi-a dedicat un templu,
Cytera, altul,
Iar Coryntul
Mi-a dăruit Arhipelagul cu toate florile
Și-argintul

Monezilor cu efigia lui Eros-blond.
Din Orient,
Ovidiu m'a adus la Roma într'un sicriu de pergament,
Arabii m'au purtat în goana cămilelor
Și caravana
M'a cumpărat dela Bassora
Pentru-a mă vinde 'n Ecbatana.
Florența m'a plimbat în taină prin parcul roșiilor crini,
Verona m'a expus ca premiu
Intr'un concurs de spadasi,
Veneția mi-a dat gondola,
Otrava,
Ștreangul,
Și pumnalul
Iar Vaticanului catolic i-am profanat pontificalul
Alcov de purpură.
Parisul m'a coborât pe bulevarde,
M'a exilat prin cafenele
Și prin modestele mansarde,
Iar restul marilor orașe moderne, mă privesc cu milă —
O Vagabondă ce se vinde mulțimii,
Pe monezi de-argilă!...

Eu sunt...

Dar nu...

Trecutu-mi spune că astăzi nu mai sunt nimic —
Nu sunt decât adresa scrisă indescifrabil pe un plic
Ce face 'nconjurul planetei
Și 'n fiecare 'ntâi de Mai
Iși plânge Odiseea 'n parcul evocatorului Versailles.

ODELETĂ

Celei_mai blonde

Tu pari a fi venită dintr'un regat pustiu —
 Regatul unor pete de umbre și lumini,
 Pe care fantazia nebunilor ce scriu
 L-a comparat cu visul aleelor de crini.

Cu ochii tăi — coloarea nimicului etern,
 Coloarea nebuniei și-a crimelor iertate,
 Coloarea voluptății și-a vițiului, ce-aștern
 În urma lor fanate petale de păcate;
 Și părul blond, ca blondul spiralelor de fum
 Ce conturează 'n spațiu intenții sensuale,
 Tu pari cuceritoarea *Amantului postum*,
 Iar eu, părtașul celei din urmă Bacchanale!

.....

Tu pari a fi venită dintr'un regat strein —
 Pustiu ca discul rece și blond al lunii pline,
 Pervers ca parodia anticului maslin
 Și straniu ca surâsul defunctelor regine!...

INTR'UN BAZAR SENTIMENTAL

Pictorului G. PĂTRAȘCU

Stofe vechi, o mandolină,
Un *Cézanne* și doi *Gauguin*
Patru măști de bronz:
Beethoven, Berlioz, Wagner, Chopin,
O sofa arabă, două vechi icoane bizantine,
Un potir de-argint, mai multe vase vechi de Saxa pline
Cu mimoza, tamburine spaniole, lampioane
Japoneze, trei foteluri cu inscripții musulmane,
«*Fleurs du mal*» legate 'n piele de Cordova
Și pe pian:
Charles Baudelaire și-alături *Villiers de l'Isle-Adam...*

Toate sunt ca și-altădată...
O, bazar sentimental!...
Toate sunt ca la plecarea mea — dantelă și cristal...

Și cu toate-acestea, câte tocure nu-și lăsară forma
Pe covoarele-ți bogate de Bukhara?
Și 'n enorma
Ta colecție de patimi, câte buze nu 'nțercară
Să-ți transcrie madrigaluri
Pe obrajii tăi de ceară?...
Câte tragice 'nceputuri nu sfârșiră 'n simfonia
Mută-a lacrimilor!...
Câte, nu pieriră 'n veșnicia

Inutilului?...

Căci noaptea cea dintâi, fu cea din urmă,

Iar dorința ta... *nimicul* — și nimicul nu se curmă!...

Știu că m'așteptai pe mine...

Iată-mă, sosesc și-ți zic:

Te 'ntâlnesc întâia oară... Tot ce-a fost n'a fost nimic,

Minte-mă din nou... Aprinde lampioanele... Coboară

Transparentele... Dă-mi calmul și colorile de seară...

Dă-mi și buzele și ochii și...

« *Les fleurs du mal* », la fila

Trei sute treizeci și nouă: « *La mort des amants* »...

Dar mila

De amanții tăi ce-așteaptă pe trotuar plecarea mea,

Mă 'ntrupează 'n cel de-alt'dată și...

Pe-araba ta sofa:

Cântece 'n surdină,

Gesturi,

Umbre,

Flori,

Et caetera!...

VA FI...

Va fi 'ntr'o noapte caldă de Mai.
 Când vei intra
 In parcul meu,
 Nisipul aleelor deșarte,
 Imbrățișând pantofii tăi albi, va tresări...
 La revederea celei venite de departe
 Copacii vor zâmbi...
 Ferestrele-mi închise se vor deschide iar
 Și 'n vasele uitate pe albe etajere,
 Buchetele uscate, de alb mărgăritar,
 Vor palpita
 Ca 'n ascultarea unui demonic Miserere!...

Va fi 'ntr'o noapte caldă de Mai.
 Când vei veni,
 « Olimpia » din cadru-i îți va surâde iar,
 Ceasornicu 'n perete va respira mai rar
 Și mutele covoare, pe jos, vor tresări...
 Demonul nebuniei va coborî din nou
 Pe-albastrele sofale
 Și albele dantele,
 Aripa lui va stinge lumina 'n candelabru,
 Iar noi,
 Sub ocrotirea tăcutelor perdele,
 Postum ca și 'ngropații de vii, într'un cavou
 Ne vom iubi 'n parfumuri de brad și de cinabru.

Și-apoi...

Va fi într'o seară poate ca și-alte seri.

Va fi

O seară de Octombrie cu palpitări discrete

De frunze,

De imagini,

De pleoape

Și regrete...

Vai!... cea din urmă seară când tu vei mai veni

Va fi o aiurare de toamnă pe sfârșite,

O aiurare 'n versuri brodate pe-o batistă —

Simbolul despărțirii...

Și-atâta tot...

Și-apoi,

Nu va mai fi nimica,

Nu va mai fi nici soare,

Nu va mai fi nici lună,

Nici stele căzătoare...

Și față de noi singuri,

Poate,

Nu vom mai fi nici noi!...

ROMANȚA ULTIMEI SERI

Pe buzele-mi roșii, port și-astăzi stigmatul,
 Dezastrelor mute din ultima seară...
 Pe buzele-mi roșii — apusuri de vară —
 Port urmele luptei pierdută 'n palatul
 Eternului *Măine*
 Și fostului *Ieri*...

Mi-ai spus într'o seară că-i ultima seară!...
 Vai!... Ultima seară ce trist se sfârșea...
 Te văd parcă și-astăzi învinsă,
 Culcată,
 Pe-aceeași arabă și veche sofa,
 Cu pleoapele 'nchise,
 Cu gura 'nclășată
 Și mâinile 'n cruce ca două stindarde
 Salvate din focul cetății ce arde!...

Sărmană învinsă de însuși învinsul
 Voințelor tale...
 Supremă chemare
 Ce-și pierde zigzagul în gesturi ce mor...
 Lumină nocturnă de stea căzătoare...
 Pe buzele-mi roșii privește stigmatul
 Dezastrelor mute din ultima seară
 Și-ascultă-ți a luptei stridentă chitară
 Cum plânge

Și 'n urmă, cum moare 'n palatul
Eternului *Mâine*
Și fostului *Ieri!*...

Sunt glasuri de clopot ce parcă te chiamă
Și glasuri de ștreanguri ce scârțâie 'n vânt...
Un glas de frânghie și-un glas de aramă,
Se zbat împreună
Și două sentințe
Topite sunt parcă 'ntr'un singur cuvânt:
« *Amantul te minte...* »
« *Amanta te minte...* ».
Și 'n viață, același etern *Inceput*,
E doar profanarea acelor *Sfârșituri*
Trăite
Și-apuse cu cei din trecut!

ROMANȚA UNUI REGE ASIATIC

Lui CUZA HOTTA

Pe soclurile albe de marmură,
Sculptate
De dalta unor meșteri aduși din alte țări,
Eternizate 'n masca supremei nepăsări,
Dealungul celor șapte alei
Intretăiate
De alte șapte alei,
In parcul meu veghează o sută de femei —
O sută de amante pe care le-am iubit
Cu-atâta frenezie,
Că 'n spasmele dorinței,
In fiecare noapte sfârșam printr'un cuțit
Poemele 'ncepute cu buzele și dinții.

Și 'n parcul meu
Dealungul aleelor pătate
De lacrimi
Și de sânge,
La ora când amurgul colorile-și resfrânge
Pe goalele și albe statui imaculate;
Cobor,
Cobor eu singur din vastul meu palat,
Și buzele-mi aprinse cerșesc o sărutare,
Pe rând
La fiecare.

Da...

Eu — un rege care se roagă-a fi iertat,
Cutreier ca fantoma regretelor postume
Tăcutul parc cu șapte alei, întretăiate
De alte șapte alei,
In care stau de pază o sută de femei —
Și corpurile albe de piatră, nemișcate,
Le 'ngenunchez cu gestul;
Iar buzele-mi aprinse
Le 'ngheț cu sărutarea statuelor învinse.

CELEI DIN URMĂ

Vous l'avez vue, la dame en noir...

JEHAN RICTUS

Ochii negri,
Părul negru,
Și 'mbrăcată 'n negru toată,
A trecut ca 'nfiorarea unei umbre pe 'nserate...
Cine-a fost fantoma 'n doliu cu ochi mari de desgropată?
Cine-a fost fantoma 'n doliu, la al cărui tragic piept
Palpatau trei asfodele ca trei guri însângerate?...
N'o fi fost necunoscuta ce m'așteaptă
Și-o aștept?...

A trecut...
Era 'mbrăcată ca miresele lui Crist
Când coboară 'ngândurate albul treptelor tocite.
Ochii ei sorbeau apusul cu nesațiul unui trist
Demon, zmulș din întuneric
Și-aruncat în plină ziuă —
Ochii ei, reflexul unor aiurări netălmăcite,
Se dublau ca 'ntr'o supremă sărutare de adio.

A trecut...
Și 'n urma celei ce purta cu ea secretul
Frazelor turburătoare de seninuri fără pată,
Am rămas să-i sorb parfumul
Și să descifrez regretul

Asfodelelor fanate ce-i căzuseră din piept...

Cine-a fost fantoma 'n doliu cu ochi mari de desgropată?

N'o fi fost necunoscuta ce m'așteaptă,
Și-o aștept?...

ROMANȚA ROZINEI

Guerlain a botezat parfumul
« *Voilà pourquoi j'aimais Rosine* ».

Guerlain a botezat parfumul
Extras din cupele de crin,
Cu numele necunoscutei —
Boeme,
Sau aristocrate —
In ale cărei bucle blonde,
Decolorate
Sau pudrate,
A cunoscut întâia oară
Parfumul cupelor de crin...
Guerlain a botezat parfumul
« *Voilà pourquoi j'aimais Rosine* ».

Rozina...
Unde e Rozina?
Un strop uitat într'un flacon
Se 'ntreabă: Unde e Rozina?
Un strop uitat într'un flacon
Schitează 'n grota de cristal
Regretul cupelor de crin,
Ce 'nstrăinate de grădina
Din care le-a cules o mână
De trecător sentimental,

Jertfesc blazonul florentin
Pe-o balustradă de balcon...
Guerlain a botezat parfumul
« *Voilà pourquoi j'aimais Rosine* ».

Guerlain a cunoscut-o poate.
Dar când,
Și unde
Și 'n ce fel?...
Guerlain a cunoscut-o poate
Și a iubit-o...
Dar Rozina?...
Rozina l-a iubit pe el?...
Parfumul lui *Guerlain* îmi spune
Că 'n golul cupelor de crin,
Divinizatele nebune
N'au picurat decât minciună —
Și că Rozina-a fost... nebună!...
Și totuși el o cântă și-astăzi
In blondul cupelor de crin...

Guerlain a botezat parfumul
« *Voilà pourquoi j'aimais Rosine* ».

ROMANȚĂ POLICROMĂ

Lui EUG. ȘTEFĂNESCU-EST

Nu-i cer nimic...

Și totuși dacă-ar vrea —

O, dacă-ar vrea să-mi dea ce nu-i cer încă,

Ar face dintr'un lac o Marmara

Și dintr'un melc, un Sfinx săpat în stâncă.

Nu-i cer nimic...

Dar dacă-ar fi să-i cer

Ce-aș vrea să am și ce-ar putea să-mi dea,

Aș picura 'ntr'o cupă cu eter

Morfină

Și i-aș cere-apoi așa:

Dă-mi tot ce crezi că nu se poate da,

Dă-mi calmul blond al soarelui polar,

Dă-mi primul crepuscul pe Golgotha

Și primul armistițiu planetar.

Dă-mi paradoxul frumuseții tale,

Dă-mi proorocirea viselor rebele,

Dă-mi resemnarea strofelor banale

Și controversa versurilor mele.

Dă-mi A. B. C. al vieții subterane,

Dă-mi simfonia flautelor mute,

Dă-mi tălmăcirea buzelor profane

Și rebusul icoanelor tăcute.

Dă-mi prețul primei victime-a femeii,
Dă-mi simbolul opalului și-agatei,
Dă-mi ritmu'nveninat al Salomeei
Și tusea 'n *fa minor* a Traviatei.

Dă-mi spleenul călătorilor pe apă,
Dă-mi spectrul verde-al zilelor de-apoi,
Dă-mi gravitatea morților spre groapă
Și comicul funebrului convoi.

Dă-mi tot ce 'n prima clipă risipești,
Și tot ce 'n clipa ultimă aduni.
Dă-mi fastul siluetelor regești
Și perspectiva casei de nebuni...

Nu-i cer nimic.
Și totuși dacă-ar vrea —
O, dacă-ar vrea să-mi dea ce nu-i cer încă,
Ar face dintr'un lac o Marmara
Și dintr'un melc, un Sfinx săpat în stâncă.

LITANII PENTRU MIEZUL NOPTII

I

Dormi felină obsedată de plăcerea de-a fi 'nvinsă...
A trecut de miezul nopții...
Iar duetul sensual
Orchestrat de fantazia unui Heliogabal
Pâlpâie 'n finalul unei lumânări aproape stinsă.

Dormi felină cu ochi stranii
Și cu pleoape cercuite
In colori evocatoare de fanate clematite,
Dormi felină obsedată de plăcerea de-a fi 'nvinsă...

Culcă-ți capul pe risipa chiparoaselor strivite
De contururile-ți roze
Torturate,
Și-amorțite,
Și multiplicare 'n visul unei Venere, desprinsă
Din anticul bronz al unei statui reconstituite.

Dormi felină obsedată de plăcerea de-a fi 'nvinsă...

II

Dormi felină torturată de-al duetului final...
Plimbă-ți degetele pale pe dantelele pătate

De capriciul unor alte flori, de tine 'nsângerate
 Și respiră 'n vis parfumul parcului sentimental.

Și respiră infinitul ce plutește 'n străveziii
 Nori,
 Din care plouă 'n luptă hydromelul Walkyriei...
 Dormi felină torturată de-al duetului final...

Dormi, ca anticele statui mutilate de barbari,
 Goală toată
 Ca victima primilor amanți-corsari,
 Uită binecuvântarea gestului sacerdotal
 Și 'ntrupează-te 'n Phrynea bandelor de mercenari.

Dormi felină torturată de-al duetului final...

III

Dormi felină saturată de-al eternului simbol...
 Toate dorm.
 Și 'n juru-ți toate sunt absente.
 Pe perete,
 Miezul nopții-a 'nchis chiar ochii
 Neadormitelor portrete
 Și-albul ochiu al lumânării, doarme 'n stinsu-i rotogol.

Dormi cu buzele deschise, ca un filtru'n care porți
 Deopotrivă aceleași lacrimi pentru vii
 Și pentru morți...
 Dormi felină saturată de-al eternului simbol...

Dormi supremă frenezie de jăratice și scânteii,
 Tu ce-ți schimbi amanții 'n preoți
 Și pe preoți în Atei —

Dormi,
Și 'n așternutul moale, forma corpului tău gol,
Să 'mpietrească pe vecie «Crucea Sfântului Andrei».

Dormi felină saturată de-al eternului simbol!...

TRIPTIC BANAL

I

Viens pleurer si mes vers ont pu te faire rire.
Viens rire s'ils t'ont fait pleurer.

TRISTAN CORBIÈRE

Prin curtea pavată cu plăci de bazalt
Răsună grăbiții pantofi de atlas,
Răsună ca stropii de ploaie ce cad,
Ce cad din înaltul și negrul pervaz,
Ce cad din pervazul patrat și înalt
Pe plăcile negre și verzi de bazalt.

Sunt singur...
Odaia-mi cu albii pereți
Imi pare enorma cutie de brad,
In care nebunul dresor de sticleți
Și-a 'nchis favoritul...

Și pașii grăbiți
Răsună prin curtea cu plăci de bazalt,
Răsună grăbiții pantofi de atlas
Pe plăcile negre și verzi de bazalt,
Răsună ca stropii de ploaie ce cad
Și cântă prin curtea cu plăci de bazalt
La fel cu-aripații nebuni cântăreți.

Și alba-mi cutie enormă de brad,
Se clatină parcă de-atâtea cântări...
Ascult cum se urcă pantofii pe scări,
Se urcă spre mine —
Alesul sunt eu —
Și pașii se urcă,
Se urcă mereu
Spre cel din odaia cu albi pereteți!...

.
.

Și nu mai sunt singur
Și nu mai sunt eu.

II

C'est la femme qu'on aime a cause de la nuit
VILLIERS DE L'ISLE-ADAM

Plouă...
Pe trotuarul negru, felinarul desenează
O enormă violetă —
Violetă ca umbrela japoneză ce 'ncadrază
Chipul ei oval și palid,
De nocturnă și cochetă
Magdalenă.

Plouă...
Pe trotuarul negru, pașii ei se 'ncruciază
Cu grăbiții pași ai celor ce-o privesc
Și-apoi dispar.
Și tăcuta Magdalenă,
Se strecoară ca noroiul
Ce dispare în canalul deschis larg lângă trotuar!

N'are vreme s'o 'nsoțească nimeni,
 Nimeni n'are vreme
 S'o mai cheme...
 Plouă, plouă...
 Și trotuarul ud sclipește printre case,
 Ca o candelă aprinsă
 La icoana Magdalenei păcătoase.

.....
 Nu știu cine ești
 Și nu știi cine sunt —
 Atât mai bine.
 Hai cu mine...
 Vom petrece 'ntreaga noapte mângâindu-ne cu dinții
 Ca felinele,
 Și-apoi
 Vom dispărea amândoi
 Prefăcându-ne 'ntr'un bloc —
 Bloc de carne și de foc,
 Plămădit de draci
 Și 'nchis
 Pe vecie în infernul unei nopți de Valpurgis.

III

Et tu me perdras, et je me perdrai,
 Car ie suis celle qui est perdue, sitôt trouvée.

MARCEL SCHWOB

N'ai fost cea dintâi,
 Ești însă cea din urmă —
 Și-i destul
 Pentru-amanta celui care poate totul — tot ce vrea...
 Am vroit să fii a mea;
 Și ai fost.
 Cât timp?

Și distrug cu lăcomia tigrilor închiși în cușcă...

Du-te...

Strada te așteaptă, îți surâde și te chiamă,
Strada-ți zice: Vino,
Uită ce-ai fost ieri, căci azi ești alta,
Uită tot ce lași în urmă
Și te 'ndreaptă fără teamă
Spre surorile-ți de mâine ce tronează pe înalta
Piramidă 'nfiptă 'n centrul marelui oraș...

Privește

Cum te-așteaptă 'n colțul străzii precupeții de senzații!

Câți sunt?

Unul, doi, o sută?...

Nu... sunt mii, și gloata crește

Ca tumultul de ovații...

Cea dintâi a fost uitată,

Cea din urmă-i așteptată,

Și-așteptarea îi excită...

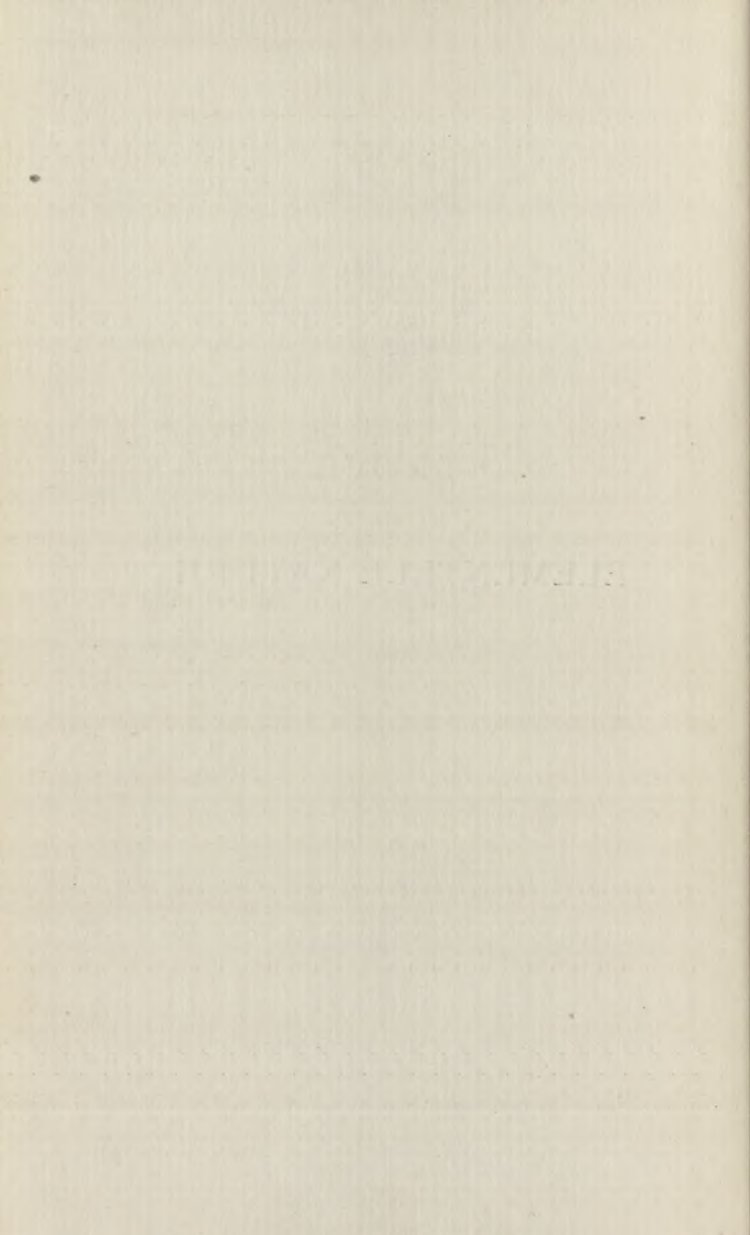
Palidă sărbătorită,

Fii de-acuma deci a lor

Fii de-acuma 'nvingătoarea

Și învinsa tuturor.

STROFE
PENTRU
ELEMENTELE NATURII
Lui ION I. PILLAT

STROFE PENTRU LUMINĂ

Și se făcu lumină!...

Și iată-te stăpână, pe cei ce-aveau să fie stăpâni
pe 'ntreg pământul...

Și iată-te 'mpreună cu ei, pornind de mână, ca să-i
deprinzi cu focul, cu ploaia și cu vântul...

*

Și le-arătași albastrul însângerat de soare, pădurile
cu cedrii și munții cu cărbuni, câmpiile cu grâne și
mările cu sare, livezile cu prune și iarba cu pășuni...

*

Și le-arătași viața multiplă-abia creată și din pământul umed, treptat, treptat cum naște și pasărea
ce zboară și peștele ce 'nnoată, și lupul rău ce urlă, și
mielul blând ce paște...

*

Și le-arătași puțința refugiului prin peșteri, și trestia
să-și facă colibe pe lacuri, și cremenea cu care lucrară
primii meșteri, oțelul pentru sulii și lemnul pentru
arcuri...

*

Și le-arătași minunea ce 'nfiorează noaptea, pe cei
ce dorm alături — strein lângă streină — și taina 'mpreună
nării, sortită 'n ziua-a șaptea...

Și le-arătași urmașii...

Și se făcu lumină!...

STROFE PENTRU FOC...

Când Prometeu te-a smuls din mâna atotputernicului Zeu, îmbogățind cu-o jertfă nouă, altaru-arhailor mituri, el n'a știut că — drept răsplată — în urma lui, alt Prometeu, îi va reduce sacrificiul la o... cutie de chibrituri...

*

Deși-ai rămas același veșnic, nu ești același niciodată și nici nu porți același nume, când construiești sau când distrugi, sau când — trăindu-ți moștenirea fatală și ne'nduplecată — presari în urma ta blesteme sau faci să ți se 'nalțe rugi...

*

Nu ești același niciodată...

Nici când despici copacii 'n două, nici când pătrunzi din casă 'n casă amenințându-ne avutul și nici când — strănși în jurul vetrei — ne dai ades prilej și nouă, să stăm de vorbă cu bunicii, cu morții scumpi și cu trecutul...

*

Și totuși tu ești deopotrivă și cobeia noastră și norocul. Și-oricare-ar fi voința Celui de sus, te binecuvântăm, deși din darurile vechei mitologii, tu singur — Focul — nu ne-ai fost dat de bunăvoie și-a trebuit să te furăm...

STROFE PENTRU VÂNT

Nu te cunoaștem nimeni!...

Și totuși te simțim cum mergi cu noi alături, pe câmp și prin orașe, și cum îți schimbi ființa — proteic anonim — cu suflet de duhovnic și gesturi de cravașe...

*

Nu te cunoaștem nimeni!...

Dar știm că tu respiri prin noi și 'n orchestrarea naturii, când s'agită, tu ești când piculina cu scurte ciripiri, când toba unisonă cu răgnete de vită...

*

Nu te cunoaștem nimeni!...

Dar știm că ne ești frate, deși mergând alături, rămânem tot străini, și când ne mângâi fruntea și holdele bogate, și când ne smulgi copacii, din câmp și din grădini...

*

Când negrele corăbii cu pânțele pline, te simt în pânze, gata cu ele să pornești, noi știm că 'ndestularea sosește și cu tine, sosesc și mateloții și noile povești...

*

Și tot așa, pe dealuri, când morile-și iau zborul, și aripele-ți cântă un imn de preamărire, noi știm că Don Quijotte e 'nvins și 'nvingătorul ești tu, ce ne-aduci pâine, belșug și fericire.

STROFE PENTRU PLOAIE

Imperativă și sonoră ca un final de tamburină, când fulgerile vagabonde te prind și-ți sfășie veșmântul, cobori spre noi, cu lăcomia păgână, caldă și felină, a unor buze pătimășe, ce-ar săruta întreg pământul...

*

Pe-acoperișurile roșii, deștepți orchestrele stridente — alarma ftizicelor goarne și tusea tobelor gripate — în ritmul căroră, pe stradă, trec nesfârșite regimente, ce smulg aplause compacte și aclamări halucinate.

*

Pe zidurile vechi de case și pe trotuarele murdare, presari miresmele aduse din necuprinsuri fără pază, și sub cupola cenușie, ființa ta multiplă, pare un gest de Arhiereu ce iartă, și 'n urmă binecuvântează.

*

Pădurile bătrâne-și cască spre tine gurile 'nsetate, iar câmpul răscolit de oameni și rumenit adânc de soare, te 'nghite lacom...

Și dealungul șoselelor kilometrate, tu pari un șir de caravane, ce duc Saharei de mâncare.

STROFE PENTRU ZĂPADĂ

Mireasă-a brazilor geometrice și-a brazdelor însămânțate — solemnitate albă, rece, fatală, mută și divină — tu vii cu grații de Madonă sau de Fecioară bizantină și pleci cu gesturi de bachantă, stigmatizată de păcate.

*

Nu te dorește-aproape nimeni deși te-așteaptă toți să vii... Și frumusețea ta bizară, n'o cântă nimeni decât, poate, îndrăgostiții de imagini abstracte și immaculate — cumiții tăietori de lemne, și nebunatecii copii.

*

Și totuși, când cobori suspectă, insinuantă și egală, pe câmp, pe arbori și pe ape, pe străzi, pe case și pe noi, tu schimbi în plăsmuiri lunare, întreaga pastă de noroi, iar pe Maria din Magdala, o 'mbraci în peplum de vestală.

*

Și 'n timp ce toți, deopotrivă, pigmei și umiliți simțim puterea-ți magică ce 'ngheață, distruge, arde și creează; doar ciorile sacerdotale te mai insultă și-ți pătează — cu ieroglifele lor negre și stranii — albul unanim.

STROFE PENTRU INTUNEREC

După fiecare act al tragediei, tu cobori banal ca o cortină și din spasmul agoniei de lumină, împrumuți aspecte noi monotoniei.

*

Intunec... Intunec... Intunec!...

Cu veșmântul tău de doliu sau de gală, tu 'nfrățești o noapte boreală, cu orchestra unui dirijor isteric...

*

Tu unifici adevărul cu minciuna, tu amesteci frumusețea cu urîtul și 'ntregești prezentul cu trecutul, când nimicul și cu totul făceau una...

*

Ca o pleoapă obosită, sub povara unei lacrimi încrustate între gene, tu te 'nalți și te cobori alene, alternând asfaltul cu Carrara!...

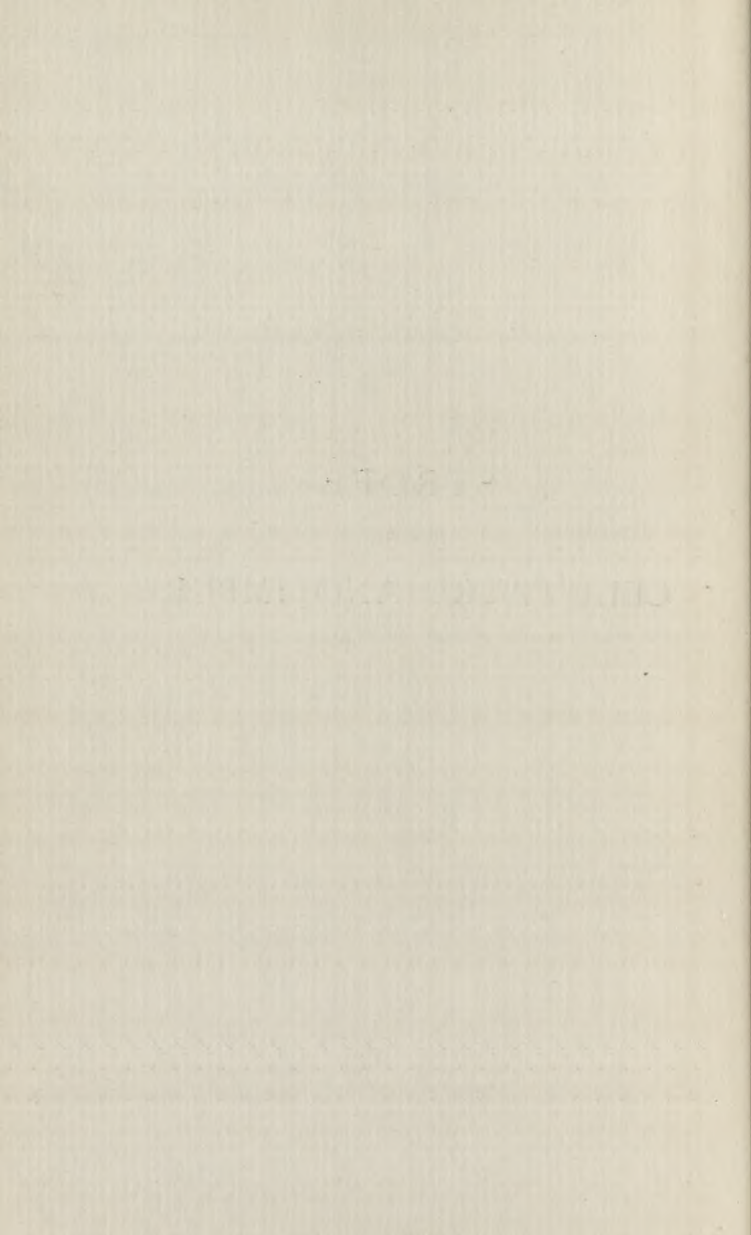
*

Intunec — frate bun cu nebunia, cu iubirea, cu păcatul și cu crima, tu ești ritmul infinitului și rima, ce ne legi în somn cu veșnicia.

STROFE

PENTRU

CELE PATRU ANOTIMPURI

PRIMĂVARĂ INUTILĂ

Lul ADRIAN MANIU

Sufocată de viața cu program
Și de-același « va urma » cotidian,
Al savanților cu barbă, cu șoșoni și ochelari —
Pedagogi și profesori octogenari
De algebră, geografie și pian ;
Primăvara,
A izbit cu pumnu'n geam
Și-a fugit din pension
Dela « Notre-Dame de Sion ».

I-am citit isprava 'n calendar
Și-am pornit îndată după ea
S'o 'ntâlnesc în Cișmigiu
Sau la Șosea
Cum făceam alt'dată 'n fiecare an,
Când eram și eu ca ea — un licean
Cu frecvența cursurilor pe... trotuar...

Dar de data asta nu știu cum,
N'am dat nici măcar de urma ei pe drum...
Poate n'am mai cunoscut-o eu.
Poate drumul ei și drumul meu,
S'au schimbat demult,
Și-acum
Nu mai fac același drum...

Sau pe drumul dela Ateneu
Până la Șosea
Și Hipodrom,
Primăvara n'a 'ntâlnit în Capitală niciun om
Să-i ureze ca pe vremuri « bun sosit ».

Și probabil că de ciudă, în oglindă s'a privit,
Și-a dat seama c'a visat,
C'a spart geamul doar în vis,
Și că visul evadării n'a fost vis adevărat!...

Primăvară, primăvară
Inutila mea fecioară,
Nu cumva te-ai sinucis?...

VARA IN CAPITALĂ

Pictorului CAMIL RESSU

Au plecat bucureștenii toți, la băi
 Și cu Vara, n'au rămas în capitală
 Decât morții și gardiștii...
 Iar pe străzile pustii și prin odăi,
 Praful ce se 'ngroașă zilnic
 Și 'n covoare,
 Moliile cu prezența lor fatală
 Și cu veșnica lor poftă de mâncare...

De urît că n'are ce să vadă
 În monumentală noastră capitală,
 Vara umblă toată ziua 'n pielea goală
 Prin apartamente 'nchise
 Și pe stradă —
 Dela Parcul Carol la Șosea
 Și dela Șosea la Cotroceni,
 Insoțită de o droaie de țigani
 Și de olteni,
 Care vând cireși, rahat și limonadă
 Și-o poftesc să cumpere și ea...

Vara însă-i fată dela țară —
 Bleagă și prostuță ca o oaie —
 Nu știe că 'n capitală
 Este și-o « Baie centrală »,

Și când simte că-i zăduf din cale-afară
Se răsfață 'n Dâmbovița cât îi place
Ca Suzana clasică, la baie...

Iar pe mal, gardiștii — cască-gură —
O mănâncă cu privirea lor șireată
Ca bătrânii pofțitori de trup de fată,
Și se 'ntreabă:
Ce să-i facă?...
Să-i dea pace,
Sau s'o vâre 'n beci la Prefectură?...

CU TOAMNA IN ODAIE

Lui DION MARDAN

Mi-a bătut azi-noapte Toamna 'n geam —
Mi-a bătut cu degete de ploaie...
Și la fel ca 'n fiecare an,
M'a rugat s'o las să intre în odaie
Că-mi aduce o cutie cu «Capstan»
Și țigări de foi din Rotterdam...

Am privit în jurul meu și 'n mine:
Soba rece,
Pipa rece,
Mâna rece,
Gura rece...

Doamne!... Cum puteam s'o las să plece?
Dacă pleacă, cine știe când mai vine?
Dacă 'n toamna asta poate,
Toamna-mi bate
Pentru cea din urmă oară 'n geam?
«Donnez-vous la peine d'entrer Madame...».

Și femeia cu privirea fumurie
A intrat suspectă și umilă
Ca o mincinoasă profeție
De Sibylă...

A intrat...
Și-odaia mea 'ntr'o clipă
S'a încălzit ca un cuptor de pâine
Numai cu spirala unui fum de pipă
Și cu sărutarea toamnei care mâine
O să moară... Vai!...
Bolnavă de gripă...

DE VORBĂ CU IARNA

Lui ION U. SORICU

M'am întâlnit cu Iarna la Predeal...
Era 'mbrăcată ca și-acum un an
Cu-aceeași albă rochie de bal,
Păstrată vara, sus pe Caraiman...

Călătoream spre țara unde cresc
Smochine, portocale și lămâi...
Eram într'un compartiment de clasa I
Cu geamul mat, pietrificat de ger
Și canapeaua roșie de pluș,
Sub care fredona 'n calorifer,
Sensibil ca o coardă sub arcuș,
Un vag susur de samovar rusec...

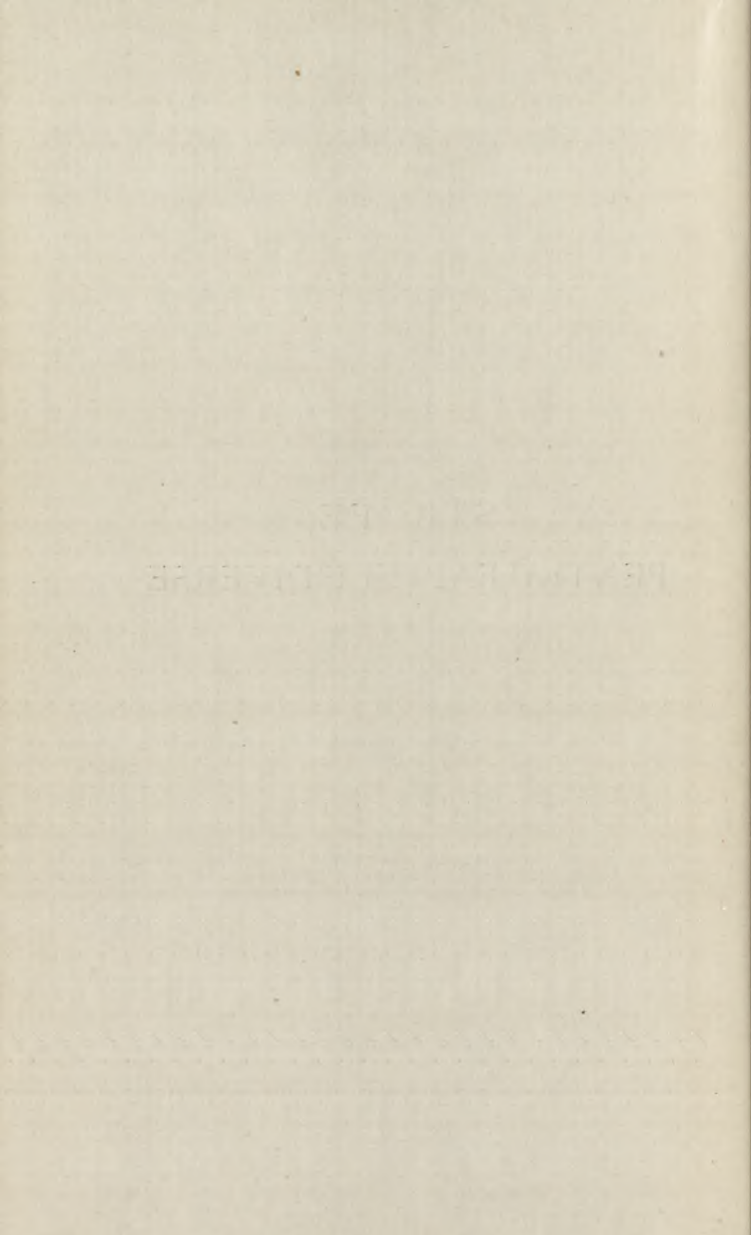
Și-am coborît în gară, pe peron
Să schimb cu iarna câteva cuvinte...
Venea din nord,
Venea din Rosmersholm —
Din patria lui Ibsen și Björnson,
De-acolo, unde 'n loc de soare,
Și căldură,
Infrigurații cer... Literatură...

Și m'a convins c'acolo-i mult mai bine
Decât în țara unde cresc smochine,

Curmale, portocale și lămâi,
Și din compartimentul meu de clasa I
M'am coborît ca un copil cuminte
Și m'am întors cu Iarna 'n București...

O! Tu, sfătuitoarea mea de azi 'nainte,
Ce mare ești,
Ce bună ești,
Ce caldă ești!...

STROFE
PENTRU FAPTELE DIVERSE

ULTIMA ORĂ

Lui HORIA FURTUNĂ

La Circ...
Un accident banal —
Un acrobat,
Un salt-mortal
Și...
Acrobatul nu s'a mai sculat...

Alămurile din orchestră au tăcut
Iar clovnii din arenă au țipat...
Dar publicul din staluri n'a crezut
Că poate fi și-un accident adevărat
Și-a fluierat...
Zadarnic —
Mortul n'a mai înviat...

Păcat de el!...
Era un tânăr acrobat frumos,
Cu corpul tatuat de sus și până jos,
De care publicul se minuna
Când îl vedea 'ndoit ca un inel,
Sau când pe bara fixă se 'nvârtea
Ca o morișcă de cafea
Cu balerina lângă el!...

Dar balerina nu-l iubea!...

Povestea lui?
Hm!...
Povestea mea —
A mea,
A ta
Și-a altora!...

Același accident de circ, banal...
O zi «relâche»
Și-apoi la fel,
Cu-aceeași balerină lângă el,
Alt acrobat...
Alt salt-mortal!...

MOARTEA PASAGERULUI

Lui PERPESCIUS

Octombree-a zugrăvit pe cer
Cu nori de-argint, de plumb și de oțel,
Tavanul unei cameri de hotel,
In care s'a 'mpușcat un pasager...

Miroase-a igrasie...
Din tavan,
Bucăți de tencuială 'ncep să cadă...
Octombree-și varsă ploaia rece 'n stradă
Și pasageru-și spală rana în lighean...

In vârful unui plop, o cioară,
Sau poate, pălăria neagră din cuier,
A pasagerului ce-a vrut să moară,
Intreabă vântul:
— Cât mai e până la cer?...

Și după câte-va minute de tăcere
Pornește 'n zbor, din plopul desfrunzit,
Spre cimitirul din apropiere...
.....

Probabil, pasagerul a murit!...

PASTEL PROFAN

Lui DAMIAN STĂNOIU

Pălmuiți de vânturi
 Și scuipați de ploii,
 Sfinții de pe zidul monastirii,
 Desbrăcatu-s'au de-odăjdii
 Și-au rămas aproape goi
 Ca Isus Cristos, în clipa răstignirii...

În pridvorul monastirii e noroi,
 (Fiindcă maicile nu umblă cu galoși)
 Și de-atâtea câmpenești cucernicii,
 Sfinții par sătui...
 Și somnoroși,
 Cască 'n ritmul Sfintei Liturghii...

Lângă zidul monastirii e 'ngropat
 Un curtean ucis de Vodă, pentru-o jupâniță,
 Ca prin « una mie șase sute » — leat —
 Când Muntenia era voevodat
 Și curtenii toți, boieri de viță...

Restul peisajului:
 Urzici
 Pentru postul Paștilor ce 'ncepe mâine...
 Iar dela fereastra plină de zambile

Albe,
Roze,
Și liliachii,
Starița face morală unui câine
Care persecută bieteze pisici
Și s'ascunde noaptea prin... chilioi...

AMIAZĂ RURALĂ

Lui I. AL. VALJEAN

E cald
Și lacul pare o hartă de noroi...
E harta unei țări după război,
In care — desgustat de-atâta murdărie,
S'a sinucis și ultimul broscoi —
Un biet școlar cu nota 3 la geografie...

Pe malul lacului,
Un bou,
O vacă,
Un vițel
Și-un taur,
Recită « Testamentul nou »
Și poezia veche, din clasele primare:
« Viitor de aur
Țara noastră are!... ».

Iar pe șoseaua comunală —
Cârciumarul,
Invățătorul,
Popa
Și notarul —
Cei mai de seamă gospodari din sat,
Se ceartă pe un scaun vacant de deputat.

SEARĂ RURALĂ

Lui NICHIFOR CRAINIC

Se uită soarele 'napoi...
O fi pierdut ceva,
Sau poate,
Așteaptă 'n deal, vreun car cu boi
Să-l plimbe și prin alte sate
Cu gospodari și holde mai bogate?...

In sat la noi,
Biserica, de veche ce era,
In anul când a fost cutremur de pământ
S'a prăbușit cu turlele 'n șosea,
Și-azi, casele — atâtea cât mai sunt —
Par jucării
Pentru copii,
Iar plopii, coșuri negre de mașini
Ce-au treierat
Bucatele din sat
Pentru străini...

Prin curți,
Găinile și porcii s'au culcat,
Femeile au pus de mămăligă,
Iar oamenii s'au pus la sfat
Cu popa ce-a sosit într'o cotigă
Dela oraș,

Unde-a schimbat sedilele de caș
Cu trei duzini de lumânări de ceară,
Că 'n cimitir la noi ca 'n orice sat,
Sunt îngropați și trei flăcăi, morți pentru Țară...

Dar unde-i soarele din deal?...
Parcă-aștepta
Pe cineva?...
Pe semne că gonit de lună,
Și-a dat cu popa «noapte bună»
Și-a scăpătat...

PLOAIE URBANĂ

Lui CORNELIU MOLDOVANU

Plouă!...

În orașul nostru românesc

Plouă așa cum știm cu toți că plouă —

Plouă «gris» ca 'ntr'o estampă japoneză...

Pietonii pe trotoare se răresc,

O trăsură cu un «Chrysler» în vitesă,

Trec în sens invers,

Și se ciocnesc...

Iar un popă cu sutana nouă

Stă lipit de chioșcul de ziare

Ca un Crist de abanos într'o vitrină

Plină

Cu tot felul de obiecte rare...

Plouă...

Și 'n orașul nostru ploaia cântă,

Cântă ca un fonograf stricat...

De trei zile și trei nopți, neîncetat,

Un tenor cu vocea falsă se frământă

Și pe străzi

Și 'n curte la Palat...

Un tramvai se 'ntoarce dela gară,

Și 'n tramvaiul plin de pasageri,

Toată lumea cântă 'n cor pe dinafară,
Ce-a cântat și ieri
Și-alaltăieri...

Plouă!...
Și 'n orașul nostru românesc,
Bântuit de gripă și ftizie,
Tinerii fumează și tușesc
Iar bătrânii dorm în veșnicie
Ca soluțiile puse 'n... (paranteză)...

Plouă « gris » ca 'ntr'o estampă japoneză...

ACUARELĂ

CLAUDIEI MILLIAN

In orașu 'n care plouă de trei ori pe săptămână,
Orășenii pe trottoare
Merg ținându-se de mână,
Și 'n orașu 'n care plouă de trei ori pe săptămână,
De sub vechile umbrele, ce suspină
Și se 'ndoaie
Umede de-atâta ploaie,
Orășenii pe trottoare
Par păpuși automate, date jos din galantare.

In orașu 'n care plouă de trei ori pe săptămână,
Nu răsună pe trottoare
Decât pașii celor care merg ținându-se de mână,
Numărând
In gând
Cadența picăturilor de ploaie,
Ce coboară din umbrele,
Din burlane
Și din cer,
Cu puterea unui ser
Dătător de viață lentă,
Monotonă,
Inutilă
Și absentă...

In orașu 'n care plouă de trei ori pe săptămână
Un bătrân și o bătrână —
Două jucării stricate,
Merg, ținându-se de mână...

MARINĂ ESTIVALĂ

Lui VICTOR EFTIMIU

In port niciun vapor
Și 'n larg,
Nici fum, nici pânză, nici catarg!...

Din orientul plin de soare,
De flori, de fructe aromate
Și de povești neterminate,
Din orientul plin de soare
Și maladii molipsitoare,
N'a mai sosit în port, de-azi noapte
Nimic —
Nici flori, nici fructe coapte,
Nici opium, nici tutun de pipă...
Nici aspirină pentru gripă...

In port e liniște
Și 'n zare,
Tot liniște — (dar mult mai mare).
In larg sirena nu mai țipă
Și macaralele-au tăcut,
Iar sus pe dig, hamalii dorm
Duhnind a spirt și-a iodoform...
Și portul parcă-a dispărut...

Doar farurile — lumânări marine,
Mai stau de veghe, nu știu pentru cine
Și grave, ca niște Sybile
Ce rătăcesc pe Euxin,
Șoptesc:
« Trec zile, după zile
Și-Argonauții nu mai vin!... ».

PASTEL BANAL

Pictorului NICU DĂRĂSCU

Frecându-și pânțele de oțel fierbinte
De cheiul rece, umed și murdar,
Un « cargo-boat » norvegian
Respiră sufocat și rar
Ca un mamut antideluvian...

Ghicești c'ar vrea să plece iar
Spre nordul nopților polare,
Să se 'nfrățească la 'ntâmplare
Cu luciul primului ghețar...
Dar negrele otgoane-l țin în frâu
Și macaralele murdare
Descarcă 'n el, vagoane 'ntregi de grâu...

Pe cheiul rece, umed și murdar
Hamalii dorm ca grânele 'n hambar,
In timp ce mateloții beți, pe bord,
Rânjesc cu pipele 'ntre dinți
Și plâng cu ochii 'ntorși spre nord
Când fumul pipelor fierbinți
Trezesc pe rând în fiecare
Aceași veșnică 'ntrebare:

« In care fund opac de mare
Vor acosta și ei pe veșnicie,
Ca și mamuții problematici
Din cărțile de geologie?... ».

Și 'n timp ce portul se topește 'n soare
Un matelot își sparge pipa 'n dinți
Și... moare.

ELEGIA DOMESTICĂ

MIORIȚEI

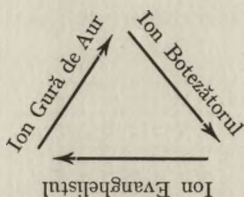
Tu care-mi intri 'n casă cu toamna fumurie,
Cu ziua ce se duce
Și noaptea ce-o să vie,
In casa mea, fii binevenită...

Iată-mi casa!

Intoarce doar butonul electric din perete
Și 'mprietenește-ți ochii cu tot ce poți vedea
Căci casa mea e 'ntreagă de-acum, și casa ta...
Fii prietenă și soră cu «hall»-ul și terasa,
Cu treptele ce urcă sub rustice covoare,
Spre sala de mâncare
Și-odaia de culcare,
Cu sfinții din icoane și morții din portrete,
Cu câinele ce-ți linge manșonul de-astrahan
Și cu pisica albă ce toarce pe divan...

Oprește-ți apoi ochii pe frunzele de laur
In care se 'ncadrează, sanctificând decorul,

Patronii mei — Triunghiul:

Iar pe comoda veche, privește-i cum stau gata
 Să-și părăsească parcă, de bucurie, rama,
 Un Domn cu ochi-albaștri și bucle brune:
 Tata! . . .
 Și-o Doamnă cu ochi negri și bucle blonde:
 Mama! . . .

Tu care-mi intri 'n casă cu toamna fumurie
 Cu basmele bunicei
 Și « Faptele diverse »,
 In casa mea, fii binevenită,
 Pentru mine
 Și pentru-aceste chipuri, de praf și vremuri șterse,
 Ce te privesc din rame cu-aceeași duiosie
 Ca 'n zilele, când toamna, soseam și eu ca tine.

VEȘPERALĂ

Lui GALA GALACTION

Femeia care mi-a vorbit aseară
De constelații fixe
Și stele căzătoare,
Avea figura lungă și verde ca o pară
Și ochii negri-galbeni ca un adânc de mare...

Femeia care mi-a vorbit aseară
De lucruri mici și fără importanță,
Avea în glas căldura soarelui de vară
Și 'n gând accentuate propuneri de-alianță...

Femeia care mi-a vorbit aseară,
Avea idei frumoase, dar bizare...
Spunea că « plopul fără soț » sunt vorbe de ocară,
Și toți « Luceferii » din cărți sunt stele căzătoare...

Femeia care mi-a vorbit aseară
(Și care-o să-mi vorbească viața toată)
A fost odată Mamă,
Dar a rămas Fecioară...
Și Fiul ei, nici astăzi n'are Tată!...

RÂNDURI PENTRU SULAMITA

Lui BENJAMIN FUNDOIANU

Sulamita, Sulamita!...
Regele 'nțelept cinstit-a
Trupul tău cu pofta lui...
Și 'n pământul Chanaan
Ca o floare parfumată de gutui
Lângă trunchiul unui cedru din Liban,
Regele 'nțelept voit-a
Să-ți închine, Sulamita,
Și Coroana,
Și viața,
Și divina-i Palestină,
Căci amanta pentru rege
E mai mult ca o Regină!...

Dar tu minte n'ai avut...
Și când Regele te-a vrut,
Din palatul lui cu-o sută de odăi
Și de terase,
Ai fugit pe Galaád
Să-i paști caprele râioase
Și din stelele ce cad,
Să-ți faci vise mincinoase
Sub umbrela unui brad...

Lădatu-te-au Profeții
Și 'nțeleptul Solomon,
Ca pe macii din Șaron,
Ca pe crinii din Șenir,
Ca pe grâul din Sulem...
Dar din laudele toate,
N'ai cules decât scaieții
Și fatidicul blestem
Să nu-i poți fi, nici amantă,
Nici nevastă...

Iată ce-a fost scris la lege!

Sulamita, Sulamita,
Pentru ce-ai fugit de Rege
Și-ai fost proastă?...

ROMANȚA EI

« Je suis la femme, on me connaît »

JULES LAFORGUE

Când vei vedea 'ntre geamuri, la fereastră
O cupă de cristal
Și 'n cupa de cristal o floare-albastră —
Simbolul unui « rendez-vous » banal,
Oricine-ai fi, să intri fără teamă,
Căci gura mea te-așteaptă
Și trupul meu te chiamă!...

Necunoscut, sau prieten vechi,
Nu-mi pasă!...
Oricine-ai fi, tu poți intra oricând la mine 'n casă,
Căci casa mea e casa tuturor —
E madreporul magic de mărgean
Spre care năvile-și îndreaptă prora
Să-și caute-adăpost în plin ocean...

Și-așa cum sunt —
Femeie sau fecioară,
Plebeie anonimă sau Regină,
Eu te primesc cu-aceeași simpatie

Și oricine-ai fi,
Al meu ești pe vecie!

.....

Bine-ai venit, preludiu de ghitară...
Bine-ai venit, final de mandolină...

CÂNTEC MEDIOCRU

Lui AL. T. STAMATIAD

Toamna a trecut pe lângă mine
(Strada era plină de femei)
Toamna a trecut pe lângă mine
Și m'a luat de braț fără rușine
Ca să-i fiu întreaga noapte-al ei.

M'a târît apoi într'o grădină
(Pomii galbeni, cerul cenușiu)
M'a târît apoi într'o grădină
Și 'n grădina plină de rugină
M'a culcat în iarbă ca 'n sicriu.

Și mi-a zis: Inchide ochii bine
(Somn ușor de-acuma, dragul meu)
Și mi-a zis: Inchide ochii bine
Și m'a sărutat fără rușine
Și mi-a zis: De-acuma ești al meu!

NIHIL

Lui SCARLAT FRODA

Ascultă!...
Nisipul aleei,
Troznește ca focul din vatră
Și treptele scării de piatră,
Sărută pantofii femeii
Ce bate grăbită la poartă
Cu degete-absente de statue spartă...

Privește!...
Tăcerea coboară 'n spirale
Rotunde și-ovale
Ca niște confetti de-aceeași culoare...
Aleea-i o stradă cu două canale
In loc de trottoare,
Castanii par mături proptite de zid
Iar scara de piatră (în loc să se urce)
Coboară cu treptele 'n vid...

Privește și-ascultă —
Ce liniște goală...
Solemnă...
Și mută!...

Deșteaptă-te frate și nu mai visa

C'afară nu-i nimeni —
Nimic din ce-ai vrea
Odată măcar să mai fie...
E numai femeia din fotografie,
O mapă cu « lied »-uri de Grieg, pe pian
Și fumul ce urcă din pipă 'n tavan...

IMPĂCARE POSTUMĂ

OLGUȚEI CRUȘEVAN

Deschide-mi poarta inimii pictată
Cu vermillon și-albastru de cobalt,
Și intră — fericită 'nvingătoare,
In minuscula-mi «sală de-așteptare»
Pe-a cărei pardoseală 'mpestrițată
Cu plăci hexagonale de bazalt,
Șopârlele versifică la soare
Și viperile 'nvață geometria...

E tot ce mi-a rămas din măreția
Și nebunia fastului regesc
Cu care-aș fi 'ncercat să te iubesc!...

Alhambra-i azi o cârciumă banală,
Veneția, o lamă de cuțit,
Canossa, o iluzie papală
Și Muntele Maslinilor, un mit...

Alege-ți dar, tu singură trofeul
Ce te-ar putea despăgubi de morții
Căzuți în fața porții...
Impodobește-ți apoi gyneceul
Cu zâmbete și plante otrăvite
Și 'n drumul nostru-aproape pe sfârșite,
Dă-mi cel puțin speranța efemeră

Că 'ntr'un apropiat istoric zori de ziuă
Buna Clio,
Ne va 'mpăca definitiv sub piatra
Aceluiași mauzoleu meschin —
Eu, lopătar pe ultima-ți galeră,
Tu, parodia marei Cleopatra!...

EQUINOX DE TOAMNĂ

Ascultă, Doamnă!...
Ascultă glasul equinoxului de toamnă
Ce aiurează 'n vârful unui plop
Strident,
Dar înțelept ca un Esop...

In locul veveriței de-astă vară,
Pe care pădurarul vrea s'o 'mpuște
(Fiindcă 'ncercase să te muște)
Pe-aceeași cracă, stă acum o cioară!...

E simbolul idilelor defuncte —
Idilele de vară (la munte sau la mare)
Un scriitor,
O cetitoare,
O strângere de mână,
Un « Ah! »
O sărutare...
Și 'n urmă: puncte, puncte, puncte...

E tot ce-a mai rămas din noi —
Din pădăria
Iubirii noastre scurte de-astă vară:
Un plop pe malul Oltului,
O cioară

Și-un glas ce pastîșază veșnicia!...

Ascultă-l încă-odată, Doamnă...

E glasul equinoxului de toamnă...

PLASTICĂ MEDIEVALĂ

Plouase...

Și șoseaua 'n vale,
 Incercuia ca un inel
 Donjonul vechiului castel
 Impodobit cu sfinți de piatră,
 Cu seniori și cu vasali,
 Cu cerbi goniți de câini ce latră
 Și 'ntregul fast al vieții feudale
 Cu castelanii ei medievali...

Deși ne cunoșteam de-atâția ani,
 Noi totuși, parcă nu ne cunoșteam
 Că ne priveam (nu știm de ce) cu ochi dușmani...

Dar în donjonul vechiului castel
 În care ne urcasem numai noi,
 Fantoma unui cavaler în zale de oțel,
 Ne-a strâns de-odată 'n brațe pe-amândoi
 Și-un zgomot de metal ne-a deșteptat
 Exact în clipa când ne sărutam
 (Ca 'ntr'un tablou)
 În rama ferestrei fără geam,
 Dar cu zăbrele strâmbe și vechi de fier forjat.

Azi plouă iar la Bran...

Ce zici?...

Nu vrei să revedem șoseaua udă,

Donjonul cu ferestre mici

Și cavaleru 'n zale de oțel

Ce-așteaptă dornic să ne mai audă

Bătând în poarta vechiului castel?...

PIANISSIMO

Lui ANTON BIBESCU

S'a 'nserat...
Nu se mai vede pe covoare
Nicio floare...
In bogatele-ți inele
Nu mai suferă — vasal —
Niciun suflet mineral
Niciun gest de mâini rebele
Nu mai turbură 'nserarea
Ce s'ascunde 'ntre perdele
Sugrumându-și respiraarea
Pe tablouri,
Pe icoane,
Pe oglindă,
Pe sofa
Și pe roșia lalea,
Incrustată
Ca o pată
De amurg, pe gura ta...

Intre noi și restul lumii,
S'a lăsat ca o cortină
Agonia unei dâre de lumină...
Hai să punem capăt glumei,
Și sub brațele troiței oltenești dela Corcova,
Hai să ne iubim în cinstea

Lui Giacomo Casanova!...

S'a 'nserat...

Nu se mai vede pe covoare

Nicio floare...

ROMANȚĂ FĂRĂ ECOU

Lui THEODOR SOLACOLU

Iubire, bibelou de porțelan —
Obiect cu existența efemeră,
Te regăsesc pe-aceeași etajeră
Pe care te-am lăsat acum un an...

Iți mulțumesc!...
Dar cum?... Ce s'a 'ntâmpat?...
Ce suflet caritabil te-a păstrat
In lipsa mea,
In lipsa ei,
In lipsa noastră?...
Ce demon alb,
Ce pasăre albastră
Ți-a stat de veghe-atâta timp
Și te-a 'ngrijit
De nu te-ai 'spart
Și nu te-ai prăfuit?...

Iubire, bibelou de porțelan —
Obiect de preț cu zmalțul nepătat,
Rămâi pe loc acolo unde ești...
Să nu te miști...
Și dacă ne iubești,
O!... dacă ne iubești cu-adevărat,

Așteaptă-ne la fel încă un an...

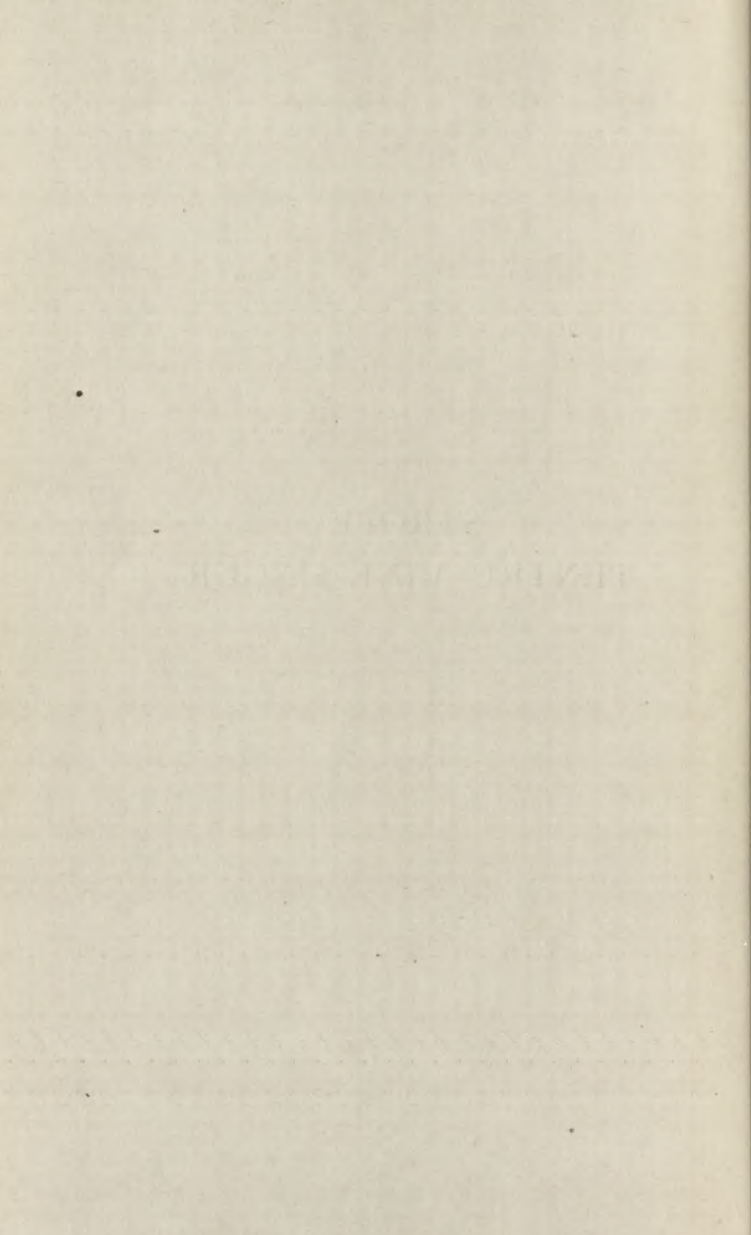
Un an măcar...

Atât...

Un singur an...

Iubire, bibelou de porțelan!...

STROFE
PENTRU MINE SINGUR

ANDANTE RELIGIOSO

DOMNIȚEI MARTHA

Așa va fi —
La noapte, când vom ieși 'n pridvorul
Bisericii zidite de Vodă Brâncoveanul,
Să 'ngenunchem cu sfinții,
Cu popii
Și poporul,
In fața Celui care își ia la noapte zborul
Ca o fregată albă ce traversează-oceanul,
Ne vom aduce-aminte că ne urîm,
Deși
Purtăm în noi aceleași păcate ancestrale,
Și 'n clipa unanimei iertări sacerdotale,
Șireți — ca și strămoșii defuncți —
Ne vom privi
Cu ochi superbi de bestii ecuatoriale...

Iar când sfârșitul slujbei, ne va găsi 'ncrustați
Pe-aceeași panoplie de crime și de viții,
Ne vom topi ca ura dintre boieri și-argați
Și ne vom strânge 'n brațe ca doi dușmani blazați
Ce-am ars numai rachete
Și focuri de-artificii!...

REGĂSIRE POSTUMĂ

Lui LIVIU REBREANU

Cohorta amintirilor rebele
A poposit în fața casei mele —
Și 'n poarta casei mele, a bătut
Un tânăr blond, cu suliță și scut...

De teama amintirilor rebele
M'am hotărît să mă cobor în mine —
Să-l regălesc pe cel ce-am vrut să fiu —
Și mortul să 'ntregească pe cel viu!...

Și-am coborît...
Dar m'am găsit străin
Ca 'ntr'un cavou de templu bizantin
Cu funerare vase de argilă
Și zidurile umede și pline
De sfinte și fecioare bizantine,
Ce mă priveau cu dragoste și milă
Cum mă cobor tot mai adânc în mine
Tot mai străin de cel ce-am vrut să fiu...

Pe lepezile umede, sfințite
De lacrimile plânse pentru mine,
Sandalele-mi profane răsunau
Ca niște sărutări înăbușite

Și frescurile mute, suspinau
Ca 'n clipa despărțirilor grăbite —
Și frescurile mute, bizantine,
Păreau pictate și 'ncrustate 'n mine!...

Un tânăr blond, cu sulică și scut,
La poarta casei mele s'a oprit
Și 'n poarta casei mele a bătut
Ca un strigoi în poarta monastirii
In care toți călugării-au murit...
.....

Ce dureroasă-i clipa regăsirii
Cu cel ucis de propriul tău cuțit!...

PE HARTA EUROPEI

Lui ARISTIDE BLANK

Azi noapte-am stat de vorbă cu plopii
Și cu vântul!...
Mă cunoștea și vântul,
Mă cunoșteau și plopii —
Mă cunoșteau din vremea
Când colindam pământul
Cu gândul
Și cu ochii, pe harta Europei.

Și mi-am adus aminte de nopțile de vară
Când o porneam de-acasă —
Abia ieșit pe poartă —
Mă și vedeam departe, prin nu mai știu ce țară...
Dar mă trezeam spre ziuă cu ochii tot pe hartă.

Și mi-am adus aminte de ce-aș fi vrut să fiu —
Un plop ce se ridică spre cer
Și-un vânt grăbit
Ce 'nconjură pământul mereu...
Și 'ntr'un târziu,
M'am căutat pe hartă, dar nu m'am mai găsit.

SPOVEDANIE

Lui PAUL ZARIFOPOL

Nu beau,
Nu cânt
Și nu iubesc!...

Sunt ca un vechi răboj de lemn,
Pe care 'ncep să-mi recitesc
Infrângerile 'n sens invers,
Că 'n suflet, fiecare semn
De pe răboj, se schimbă 'n vers...

Privesc pe cei ce trec mereu
Pe jos, pe sus, pe străzi, prin gări —
Botezuri, nunți și 'nmormântări,
Și parcă 'n fiecare grup,
Obiectul principal sunt Eu
Ca aurul lichid din stup...

Și mă revăd așa cum ieri,
Și patruzeci de ani în șir
Schimbam cireșii 'n palmieri,
Pe tata mare 'n « Uncle Sam »
Și Oltul în Guadalquivir...

Pe când iubeam,
Cântam
Și beam!...

SOLILOCUL NEBUNULUI

Lui TUDOR ARGHEZI

Aș vrea să-mi sparg vitrina cu minciuni
Și 'nchis apoi în rafturile goale,
Solemn ca 'ntr'un ospiciu de nebuni
Să-mi fac bilanțul boalei ancestrale.

Falit, timid, umil și resemnat,
Aș vrea să mă cunosc întâi pe mine
Și vechiul sfat al bunului Socrat
Să-l scriu pe geamul noilor vitrine.

Și-așa, stăpân pe tot ce este al meu
Aș vrea să mă desfac de orice vină
Să-mi pot expune 'n For și 'n Coliseu
Intreaga mea origine divină...

Aș vrea să ies din geometria 'n spațiu
A zâmbetelor binevoitoare
Și 'n « mediocritatea » lui Horațiu
Să intru 'nvingător pe poarta mare.

Femeii ce-mi va spune « te iubesc »
Aș vrea să-i zmulg cuvintele din gură
Și buzele cărnoase să-i strivesc
Cu dinții mei de plug prin arătură...

Iar pașilor ce-mi plictisesc timpanul
Aș vrea să nu le mai aud cadența
Decât în clipa 'n care căpitanul
Va comanda matrozilor « Partenza ».

Cu gândul și cu ochii 'nfipti în largul
Poemei ce-și întârzie sfârșitul
Aș vrea să fiu totuna cu catargul,
Ce sfâșie în două infinitul,

Și 'n timp ce pentru semenii din turmă
Va 'ncepe să lucreze-adânc lopata,
Aș vrea — plecat din țară fără urmă —
Să putrezesc pe Rio de la Plata!...

SCRISOARE

Lui ALEX. MAVRODI

Mă 'ntrebi ce fac?...
 Ce vrei să fac
 Mai mult decât s'aștept... să tac...
 Să casc... să dorm, și... să vișez
 Pe fondul roz al unui vechi Ghiordez
 Pe care câteodată șade
 Și blonda mea Scheherazade...

Fac ce-am făcut și ieri
 Și totdeauna —
 Mă bat cu vântul și mă cert cu luna...
 Din când în când, mă urc pe deal, spre soare
 Să mă 'ntregesc cu globul lui fierbinte —
 O veche și unică sărbătoare
 Ce-o prăznesc de patruzeci de ani...
 Cu Oltul însă, nu mai stau de vorbă
 Că-i monoton și mărginit la minte
 Și nu știe să curgă decât spre Drăgășani...

Fac pe Narcis în apa din fântână,
 Sărut pe Maica Domnului de pe troiță
 Pe Sfântul Petre-l duc spre cimitir de mână,
 Citesc pe Jules Laforgue
 Și pe Arthur Rimbaud,
 Iar când îmi iese 'n cale Domnul Niță —

Invățător, și... cârciumar, și... deputat...
Mă 'nchin umil în fața Cristosului din sat,
Il scuipe în frunte,
Și îi dau cu « Huo »!...
Și-așa răzbun și pe Laforgue
Și pe Rimbaud...

Iar când se face noapte și tăcere,
Când boii dorm pe burtă
Și oamenii pe spate,
Mă fragmentez în pietre nestimate
Și porcilor mă dau să mă digere...

PARTENZA

Lui CONSTANTIN BRĂNCUȘI

Partenza!...

Mă chiamă tangenta
Vieții multiple, trăită 'n beția
Și 'n visele roze și verzi de hasiși...
Mă chiamă bizara, prelunga și lenta
Minciună-a vieții trăită 'n decorul
Haotic, al clipei, când cu-ochii închiși,
Aplauzi ațtorii,
Ucizi autorul,
Bisezi nebunia
Și 'n ultimul stadiu de metamorfoză,
Cu ultima doză
Incepi agonia!...

Partenza!...

Mă chiamă portretul
Femeii absente, cu ochii topiți
In două elipse concave de zmoală...
Mă chiamă parfumul ocult și magnetul
Mulatrelor blonde cu dinți poleiți,
Cu unghii vopsite — albastre și roze —
Și 'n clipa supremă, cu gesturi și poze
De convalescente sătule de boală!...

Partenza!...

Mă chiamă oceanul

Și glasul sirenei ce-anunță plecarea

Spre sudul fantastic al « Fetei morgane »

Mă chiamă suprema 'nfrățire cu anul,

Cu luna, cu ziua, cu ora, cu clipa

Când gestul fatidic sfârșește risipa

Aromelor calde de ceai și banane;

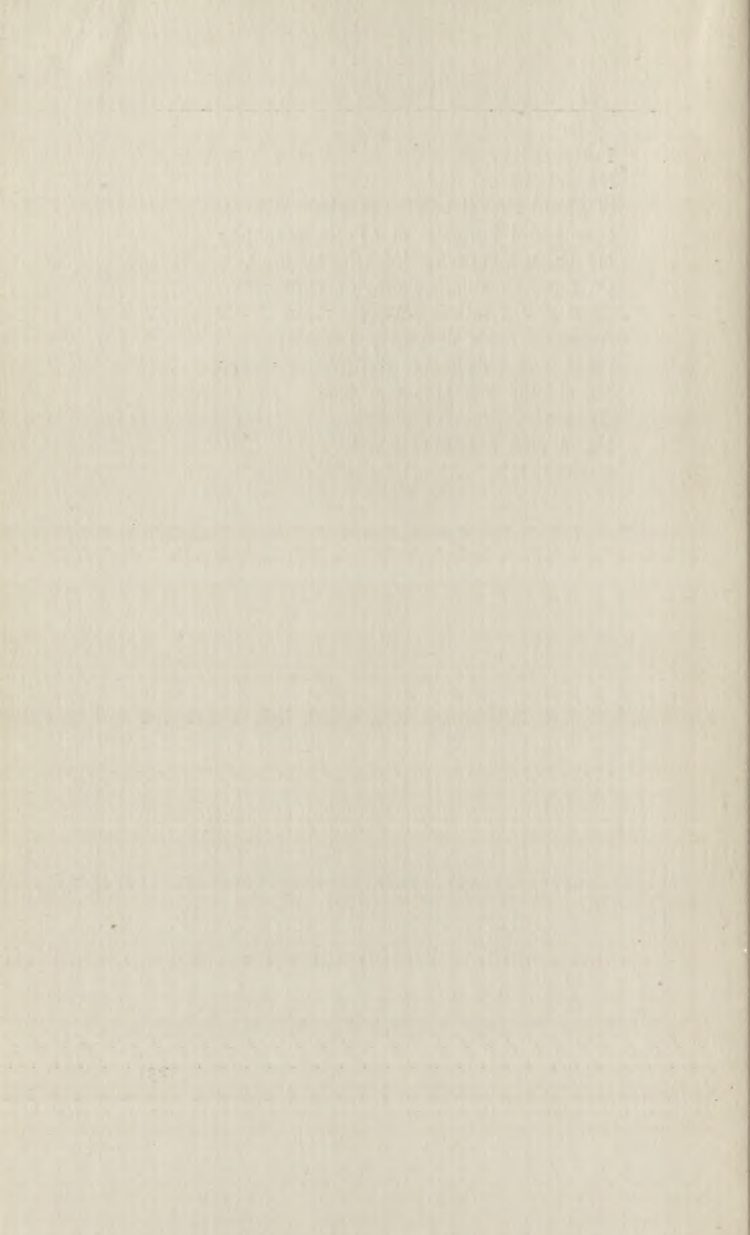
Când Yama ne șterge din Wansa prezența...

Mă chiamă 'nserarea eternă —

Uitarea!...

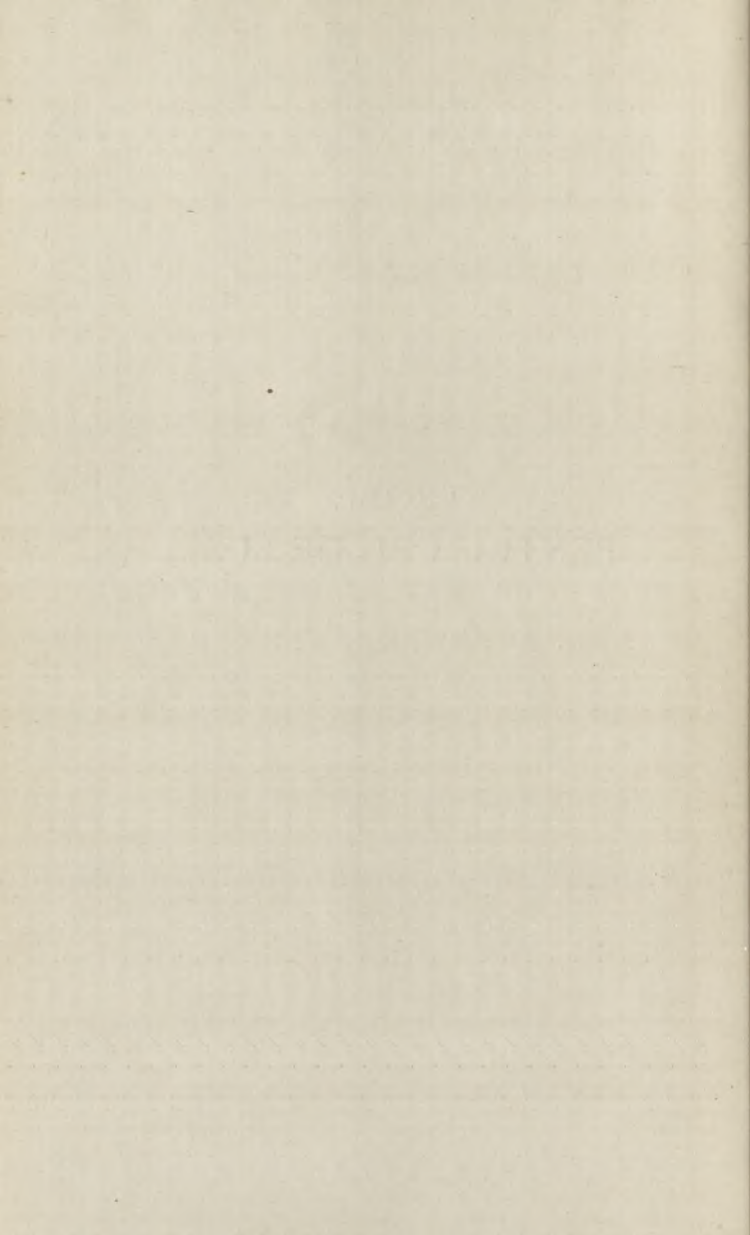
Mă chiamă supremul adio!...

Partenza!...

STROFE
PENTRU CEL DE SUS

Ltd I. G. DUCA

RUGĂ PENTRU DUMINECA FLORIILOR

Desleagă-mă, Părinte, de ce-am jurat să fiu
Și iartă-mă că 'n viață n'am fost decât ce sunt —
Un cântec prea de vreme, sau poate prea târziu,
Un ropot scurt de ploaie
Și-un mic vârtej de vânt...

Desleagă-mă de vina de-a fi 'ncercat să fac
Granit din cărămidă
Și bronz din băligar,
Colan de pietre scumpe, din sâmburi de dovleac
Și-un Pegas cu-așipă duble din clasicul măgar...

Și iartă-mă că 'n viață n'am fost decât așa
Cum te-am văzut pe Tine —
C'asa credeam că-i bine!...
Dar, azi, când văd că-i altfel de cum am vrut să fie,
Stropește-mi ochii, Doamne, cu stropi de apă vie,
Retează-mi mâna dreaptă
Și pune-mi strajă gurii,
Alungă-mi nebunia din scoarțele Scripturii
Și-apoi desprinde-mi chipul de pe icoana Ta
Și fă să uit c'odată, am fost și eu ca Tine!...

RUGĂ PENTRU ZIUA SCHIMBĂRII LA FAȚĂ

Doamne!...

Lasă-mă să stau de vorbă și cu Tine,
Nu fii Tată vitreg cu copilul Tău
Care n'a făcut în viață decât bine
Și n'a fost plătit în schimb decât cu rău...

Lasă-mă să-ți spun că nu se poate
Să rămâi mereu așa cum ești,
Când puterea Ta se 'ntinde peste toate
Și când toate, sunt așa precum voiești...

Lasă-mă să-Ți spun c'alcătuirea
Celor ce le crezi fără prihană,
A 'nceput să răzvrătească omenirea
Dornică de o viață mai umană...

Fă să fie-așa precum se spune
C'ai fi vrut să fii cu lumea toată —
Rău cu cele rele,
Bun cu cele bune —
Fii măcar acum, ce n'ai fost niciodată...

Fă să fie bine pentru bine
Și la fel, frumos pentru frumos
Și să fim și noi la fel cu Tine —
Cel de sus la fel cu cei de jos.

RUGĂ PENTRU ZIUA MEA ONOMASTICĂ

Mă caut și nu mă găsesc!...

Mă caut în vechiul ogor strămoșesc —
In grâu, în porumb și 'n secară,
In apa fântânii cu ghizduri de piatră
Și 'n focul din vatră,
In golul din casă
Și 'n gloata de-afară,
Și 'n toți răposații ce 'n mine trăiesc
Mă caut zadarnic...

Zadarnic mă caut, că nu mă găsesc!...

Când vântul se ceartă cu plopii pe drum
Și drumul troznește sub pașii greoi,
Mă caut și 'n larma vieții de-acum
Și 'n pacea vieții de-apoi...

Când ziua se 'ngână cu noaptea pe lao,
Mă caut în iarba de leac,
In Steaua polară ce poartă noroc,
In bobi
Și 'n ghioc...
Mă caut și 'n vechiul ceaslov bătrânesc
Cu slovele șterse...
Dar nu mă găsesc.

Zadarnic mă caut, că nu mă găsesc...

Părinte!...

Ce vină mă face s'alerg

Cu gândul și fapta spre morții de ieri,

Că urmele mele, din lume se șterg

Și nu mă găsesc nicăieri?...

Ce vină mă face să nu mă găsesc

Când tot mai trăiesc?...

RUGĂ PENTRU IERTAREA PĂCATELOR

Știu că-s vinovat, Părinte...
Știu că vina mea e mare —
Vină fără de iertare;
Că-mi bat joc de cele sfinte
Și nesocotesc Scriptura
Când păcătuiesc de arândul
Și cu fapta,
Și cu gândul,
Și cu ochii,
Și cu gura...

Știu că-s vinovat, Părinte...
Dar cu mult mai vinovat,
Este-acela care minte!...

Eu nu mint —
Eu sunt ca Tine!...
Nu știu dacă-i rău sau bine,
Dar nu cer să fiu iertat,
Fiindcă Tu trăiești în mine —
Și cum Tu faci numai bine,
Ce fac eu la fel cu Tine,
Nu-i păcat...

RUGĂ PENTRU
MĂNTUIREA COPIILOR DIN FLORI

Doamne,
Fiindcă m'ai făcut așa,
După chipul și asemănarea Ta,
Pentru ce n'ai vrut să fiu și eu
Inclinat mai mult spre bine,
Nu spre rău?...

Pentru ce nu m'ai făcut să fiu
Fără nicio formă, ca argintul viu —
Curcubeu să râd numai când plouă
După fiecare primăvară nouă,
Să n'aud
Și să nu văd nimic,
Să-mi trăiesc viața fără să mi-o ștric,
Să m'afund în mine ca nămolu'n lac
Și să 'nvăț cu gura mea,
Să tac,
Nu să zbier
Ca măgarul rebegit de ger!...

Doamne,
Iartă-mă, dar nu e-adevărat...
Eu nu sunt copilul Tău —
Și e păcat!...
E păcat că Tu nu poți să fii

Tată cu mai mulți copii...
Ai avut doar unul singur — știu...
Dar Isus Cristos a fost ucis de viu
Tocmai fiindcă El a fost copilul Tău...
Pe când Eu —
Eu și toți ceilalți nemuritori,
Suntem doar copiii Tăi... din flori!...

RUGĂ PENTRU ULTIMA RUGĂ

Dă-mi, Doamne, binecuvântarea Ta,
Să pot intra 'n Ierusalim, și eu, cândva
Ca și Cristos, călare pe măgar,
In înflorita lună-a lui Florar!...

Dă-mi bucuria să mă văd trădat
Ca fiul Tău —
De Iuda sărutat —
Și ca să-mi pot îndepărta sfiala,
Dă-mi buzele Mariei din Magdala...

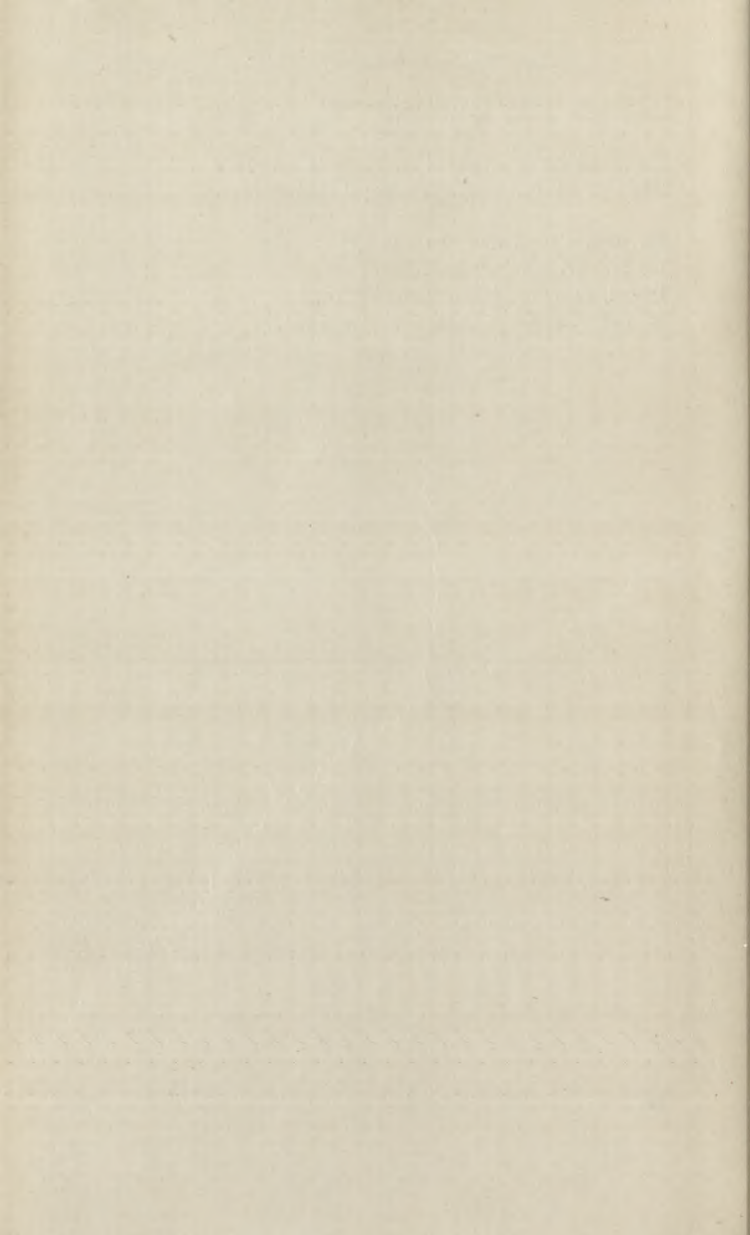
Cum nu sunt decât scribul cărturar,
Dă-mi, Doamne, spor la minte —
Nu lipsă la cântar...
Ia-mi inima și-aruncă-mi-o la câini,
Și 'n locul ei, dă-mi patru ochi
Și zece mâini...

Dă-mi zborul rândunicii peste mări
Să-mi ducă scrisul dincolo de zări,
Și 'n ciocnetul de cupe —
La beție —
Dă-mi darul să schimb vinu'n apă vie.

Dă-mi învierea morților din mine
Să-mi pot lega viața prin ei, numai de Tine —

Nu să-mi reneg stăpânul ca Petre 'n sărbători
Când va cânta 'n ogradă cocoșul de trei ori...

Iar dacă-o fi să mor și eu ucis,
De cei cari n'au înțeles încă ce-am scris,
Dă-mi, Doamne, binecuvântarea Ta,
Să pot muri ca și Cristos, pe Golgota!...

NU SUNT CE PAR A FI...

IN LOC DE PREFAȚĂ

Mic

N'am fost nici ieri,
Nu sunt nici azi
Și nu voi fi,
Cu-atât mai mult nici mâine după moarte,
Nimic din ce vor crede poate
Cei câțiva cititori de carte —
Naivii care-mi vor citi
Volumele, numai pe jumătate...
Volumele-mi de versuri, cumpărate,
Imprumutate,
Sau furate!...

N'am fost așa precum se spune
Și nu sunt nici așa cum sunt —
Nu sunt nici foc,
Nici ploaie
Și nici vânt!...
Nu sunt nimic din ce-aș putea fi pe pământ...
Nu sunt decât un znop de vorbe bune
Ce-aștept un cititor cinstit, să mă răzbune
Și să m'arate lumii, cine sunt!...

N'am vrut să fiu volumul ideal,
Cu sute de ediții repetate —
Volumul voluptăților mărunte

Cu titlul gras,
Multiplu
Și greoi —
Un titlu, cât o listă de bucate,
Iar filele cu text aproape goale,
Ca Dictatorii, fără osanale,
Ca boul Apis, fără pată 'n frunte,
Ca Grigorescu, fără « car cu boi »
Sau ca Mihai Viteazul, fără cal!...

Sunt un volum ce n'are titlu încă,
Deși există 'n mine tipărit —
Volum unic, ce trebuie citit
Rând, după rând
Și tot așa, la fel —
Dela 'nceput și până la sfârșit —
Până se va 'nțelege, ce daltă de oțel
Va trebui să-mi sape titlu 'n stâncă
Atunci când titlul meu va fi găsit!...

POVESTEA MEA ȘI A LOR

Lui MIHAIL CRUCEANU

Mă 'ntreb:
Cel care-am fost cândva,
Tot eu sunt și-azi?...
Sau sunt altcineva?...
Confrații mei — e drept — nu bănuiesc
Că sunt și morți rebeli care trăiesc!...
Dovadă eu —
Eu care-am fost ucis
De către cei care citind ce-am scris,
M'au ponegрит
Și m'au scuipat
Apoi cu toți m'au pastișat...
Iar când n'au mai avut ce-mi face,
Mi-au presărat în pat un pumn de ace —
Convinși c'am să mă 'nțep în ele
Și-am să mor!...
Dar eu, le-am dat cu tifla tuturor...
Și azi, deși înmormântat de ei —
De viu,
Continui să trăiesc, ba chiar să scriu...
In timp ce criminalii mei confrăți
Trăiesc din semne de 'ntrebare
Și putrezesc ne'nmormântați...

RÂNDURI PENTRU CARTE

Lui ION MARIN SADOVEANU

Carte —
Sora mea cea bună,
Din ce sfântă 'mpreunare
Te treziși la mine 'n casă
Intr'o noapte fără lună,
Când —
Cu coatele pe masă,
Obsedat de-același veșnic
Și suspect semn de 'ntrebare
M'afundam în întuneric
Ca un muc de lumânare
Intr'un sfeșnic?...

Carte —
Sora mea 'nțeleaptă
Și cuminte,
Spune-mi cine
Mă sorti frate cu tine
Intr'o noapte fără lună,
Când —
Pe-aceeași cale dreaptă —
Ne trezirăm împreună,
Mână 'n mână
Ca 'ntr'un raft de librărie
Unde numai dracul știe
Ce te-așteaptă?...

Carte —
Soră de beție,
De extaz
Și nebunie —
Magică bijuterie
De cuvinte
Și imagini
Mâzgălite pe hârtie —
Cine te 'mbrânci spre mine
Să te vinzi fără rușine
Ca femeile pe bani?...

Carte dragă,
Nu știi
Că — oricine-ai fi —
Tu n'ai,
Decât trei sute de... pagini
Iar eu,
Trei sute de... ani?...

OLANDEZUL ZBURĂTOR

Comandorului EUGEN TĂUTU

In portul alb, în care-am ancorat,
Niciun pilot nu știe cine sunt,
Nici câte vieți întregi, am navigat
Neîncetat,
Scuipat de ploi
Și pălmuit de vânt...
Dar cine-anume sunt cu-adevărat,
Nu știu nici eu...
Nu știu decât că sunt un matelot
Și-atâta tot...
Și-același matelot voi fi mereu!...

Sunt matelotul blestemat —
Un lup de mare derbedeu,
Bețiv,
Suspect
Și mincinos,
Cu capul gol,
Cu trupul desmembrat
Și sufletul întors pe dos —
Un matelot, ursit când m'am născut
Să n'am în viața mea — drept scut —
Decât un fals permis de drum
Cu care rătăcesc și-acum
Pe toate mările de pe pământ!...

Și-așa cum sunt —
Nu sunt decât un « Uite-l... nu e! »
Sunt spectrul omului bătut în cue...
Sunt musafirul nepoftit,
Ce-abia sosit,
Pornesc din nou
Cu-aceeași veche faimă de erou,
Lăsând în fiecare port,
Câte un mort,
Și-același veșnic cobitor ecou...
Sunt spaima celor care nu mă vor
Și cel mai bun tovarăș de drum al morților...

Sunt Olandezul zburător!...

RÂNDURI PENTRU INTREGIREA MEA

Lui AL. ROSETTI

Azi noapte-am încercat să mă 'ntregesc
Cu focurile globului ceresc!...
Dar teama de-a rămâne tot ce sunt,
A sugrumat în mine, orice avânt —
Și-azi noapte, n'am putut schimba nimic
Din existența mea, de mozaic!...

Azi noapte-am fost învins —
E-adevărat!...
Invinsul însă, n'a capitulat!...

Dar cum mi-am pus în gând să mă 'ntregesc,
Întâmplă-se, orice s'ar întâmpla,
La noapte —
Cea din urmă noapte-a mea,
Voi fi eroul unui « fapt divers » banal,
De care numele-am să-mi leg
Ca și defunctul meu coleg —
Sărmanul Gérard de Nerval!...

Și-atunci,
Din trupul spânzurat
De felinar,
Se va 'nălța un crin imaculat,
Și Duhul Sfânt, va coborî 'n pahar...

Iar spectrul celui care-am fost ce sunt,
Se va lipi pe cer, în chip de Stea,
Și 'n locul meu nu va rămâne pe pământ,
Decât mormântul agresiv
Și textul comemorativ,
Cu care, viitorii cărturari
Vor proslăvi 'ntregirea mea
Ca și 'ntregirea României Mari,
Pe Arcul de Triumf, dela... Șosea!...

SPOVEDANIE

Lui ISTRATE MICESCU

Mă doare amintirea tinereții
 Când fetele de-o vârstă cu băieții,
 Deși păreau doar niște banale jucării —
 Păpuși de sexe diferite, —
 Simțind imboldul unor demonice ispite,
 Puneau la cale pentru viitor
 Romanticele lor căsătorii —
 Uzine pentru fabricat copii —
 Secret furat dela părinții lor!...

Mă doare tinerețea mea de ieri,
 Cu rustica și vesela Trivale
 Și cu «grădina publică» din vale,
 Prin care zborul primei rândunici,
 Vestea sosirea altei primăveri,
 Și cu aceleași porții de duble neplăceri —
 Când luam deacapo școala,
 Cu jocul de arșici
 Și cura medicală, cu zeama de urzici
 Și când același dascăl, bețiv și bălbâit
 Ne spiona, pitit după uluci,
 Iar când îl dam de gol, că l-am descoperit,
 Ne pedepsea 'n genunchi, pe coji de nuci!...

Mă doare tot ce-a fost
 Și nu mai este...
 Mă doare Cosinzeana din poveste,

Furată și ascunsă de un Smeu,
Cu care Făt Frumos —
Adică Eu
Mă războiam până făceam din el,
O mână
De țărână,
Ca 'n urmă, desrobita mea stăpână,
In locul tradiționalului inel,
Să-mi dea un « rendez-vous » cu taxă, la... hotel!...

Mă doare tot ce-a fost
Și tot ce știu
Că va rămâne veșnic după mine —
Mă dor mult așteptatele-agonii,
Privighetorile închise 'n colivii,
Romanțele cântate prea târziu
De-admiratoarele ce mi-au rămas străine,
Și cupele de aur, închinat
Cu aceeași veche ură
Și nouă răutate,
In cinstea sexului frumos —
Un pisc de munte scorburos,
Pe care-l urci de sus în jos,
Când faci pe alpinistul caraghios —
Un alpinist îndrăgostit
De cel mai circonflex accent din Infinit!...

Mă doare tot ce-am spus,
Deși n'am vrut
Să spun nimic mai mult decât atât —
Mă doare lenevia cu care m'am născut,
Grăbita lăcomie a primului sărut
Și prețul precupeței cu care mi-a vândut
Faimoasa « Pasăre albastră »
Ce-avea să-mi țină de urât!...

RÂNDURI PENTRU CREDINȚA MEA

Lui EUSTAȚIU MĂCIUCESCU

Mă 'ntreb, ce s'a putut schimba
In mine
Și 'n credința mea,
In care știu că n'am schimbat nimic —
Nici chiar mândria mea de ucenic,
Pe care și-azi, mi-o mai găsesc
In cele câteva volume,
In care n'am scris decât glume,
De teamă să nu 'mbătrânesc!...

Mă 'ntreb și nu pot să-mi răspund
De ce 'n credința mea, m'afund
Ca luna 'n fundul unui lac —
Când lacul nu-i decât minciuna
Cu care ne amăgește luna
Și stelele, când se prefac
In licurici —
Gângăanii mici,
Pe care noi,
Când încercăm, din lac să-i prindem
Zadarnic mâinile ne 'ntindem
Că nu găsim în lac, decât... noroi!...

Și totuși...
S'a schimbat ceva

Și 'n mine,
Și 'n credința mea!...
Dar ce anume s'a schimbat
N'a fost chiar schimb adevărat!...
Nu s'a putut schimba decât
Minciuna unui vis urât
Căci, dacă lacul și cu luna
Rămân la fel, întotdeauna,
La fel, nu ne-am putut schimba
Nici eu,
Nici ea — credința mea!...

RÂNDURI PENTRU UN NECREDINCIOS

Lui ȘERBAN CIOULESCU

Hai, vino!...

Vino mai curând să vezi

Minunea 'n care numai tu nu crezi —

Să vezi cum cerul vesel se coboară

Și muntele 'ncruntat, cum se ridică

Să prindă cea din urmă zi de vară

Cu cel din urmă zbor de rândunică...

Hai, vino!...

Vino mai curând s'ascuți

Nemulțumirea celor mici și mulți,

Că vara n'a ținut decât trei luni,

Și 'n viața unui an, trei luni nu sunt

Decât exact trei străchini de pământ

Cu hrană, pentru nouă guri de căpcăuni!...

Hai, vino!...

Vino mai curând să 'nveți

Secretul măscăricilor-poeti...

Să 'nveți să mori, când nu știi să trăiești

Și să trăiești, abia după ce mori,

Iar după moartea ta, să te 'ntregești

Cu restul celorlalți nemuritori!...

Hai, vino!...

Vino mai curând să simți

Cum sună-o ploaie de monezi cu zimți

În punga goală-a unui biet ateu...

Și travestit în cel ce-ai vrut să fii

Să-l poți cinsti cu-o halbă, pe bunul Dumnezeu!...

Hai, vino!...

Vino mai curând...

Nu vii?...

IN AȘTEPTARE

Nu știu ce s'a schimbat în mine,
Dar simt că s'a schimbat ceva —
Ceva, la fel, ca după-o boală grea,
Când parcă simți că-ți este mult mai bine!...

Am fost cândva, bolnav, cu-adevărat?...
Sau boala mea n'a fost decât
Coșmarul unui vis urît
Din care abia acum m'am deșteptat?...

Nu știu ce-a fost, și nici n'aș vrea
Să știu mai mult, decât mi-e dat să știu —
Când, mai curând, sau poate mai târziu
Același « fapt divers » se va 'ntâmpla...

N'aștept decât o zi din calendar
Când Dumnezeu are să-mi facă semn
Că pot intra 'n Ierusalim, solemn
Ca și Cristos, călare pe măgar!...

ROMANȚĂ NEGATIVĂ

N'a fost nimic, din ce-a putut să fie
Și ce-a putut să fie, s'a sfârșit...
N'a fost decât o scurtă nebunie
Ce-a 'nsângerat o lamă lucioasă, de cuțit!...

N'am fost decât doi călători cu trenul
Ce ne-am urcat în tren fără tichete
Și fără niciun alt bagaj, decât refrenul
Semnalului de-alarmă din perete!...

Dar n'am putut călători 'mpreună...
Și fiecare-am coborât în câte-o gară,
Ca două veverițe 'nspăimântate de furtună —
Furtuna primei noastre nopți de primăvară!

Și-atâta tot!... Din ce-a putut să fie,
N'a fost decât un searbăd început
De simplu « fapt divers », ce nu se știe
In care timp și 'n care loc, s'a petrecut!...

ROMANȚĂ MESCHINĂ

Dacă-ai crezut c'ar fi putut să fie
Ceva mai mult decât ce-a fost — te-ai înșelat!...
N'a fost decât un început de nebunie
De care 'ntâmplător, ne-am vindecat!...

N'a fost decât un zbor de triolete
Pe care un poet le-a scris în vis
In cinstea celei mai frumoase fete —
Și-a 'nnebunit de 'ndată ce le-a scris!...

N'a fost decât ce nu se poate spune
Decât cu ochii 'nchiși și pe 'nnoptat
In ritmul unui început de rugăciune
Pentru iertarea primului păcat!...

N'a fost decât ce-a trebuit să fie
Și dacă-a fost cu-adevărat ceva,
N'a fost decât un strop de veșnicie
Desprins dintr'un meschin «et caetera!»...

EPILOG SENTIMENTAL

Dă-mi ochi-ți plânși, să-i mai sărut odată
Și lasă-mă să plec!...

Tu, nu 'nțelegi

Că 'n orchestrarea întregirii noastre,

Nu-i ciripit de păsărele-albastre,

Ci-i răcnet doar, de bestie turbată

Ce-ți sângerează obrazii și te mușcă

De câteori încerci s'o 'nchizi în cușcă

Sau, de piciorul patului, s'o legi?...

Dă-mi ochi-ți plânși, să-i mai sărut odată

Și nu-ți mai cer nimic!...

Tu n'ai ghicit

Că melodia întregirii noastre s'a sfârșit,

Și toată fericirea 'mprovizată

Cu care ne-avântăm, tot mai departe,

N'a fost decât iluzia, că ne-am iubit

Ca două manechine, cu suflete de vată,

Păstrate 'ntr'o vitrină cu geamurile sparte?...

Dă-mi ochi-ți plânși, să-i mai sărut odată

C'atâta doar mi-e dat să-ți mai sărut,

În cinstea întregirii noastre din trecut,

Din care-acum, n'a mai rămas nimic

Decât o falsă frescă 'n mozaic,

Pe care niște ghiare de bestie turbată,
Insângerează două imagini omenești!...
Nu le cunoști?...
Incearcă —
Și-ai să ți le-amintești!...

POVESTE SCURTĂ

Lui OCTAV DESILA

Pe când iubeam —
C'am suferit și eu de-această boală —
Iubeam o fată care mă 'nșela
Exact ca 'n poezia mea:
« Romanța celei care 'nșală »
A cărei eroină era ea!...

Dar într'o noapte eroina mea
Mă părăsea — de daruri încărcată —
Și luându-și martori, stelele și luna,
Jura că pleacă pentru totdeauna
Și n'are să mai vină niciodată —
Mărturisire, vai... adevărată!...

Și iată cum iubita mea
In noaptea când mă părăsea
N'avea să-mi lase la plecare
Decât un pat pe trei picioare
Iar în dulapul din sufragerie
Un sfert de cozonac cu nucă
Și-o scobitoare 'nfiptă 'n el —
Simbolul sufletului ei rebel,
Cu care dorul ei de ducă
Teatraliza eterna tragedie

A 'nșelătoarelor ce mor
Neplânse de 'nșelații lor —
Exact ca 'n poezia mea
A cărei eroină, era... Ea!...

QUIPROQUO

Azi, nu-ți spun decât că te iubesc...
Dar cât timp te voi iubi, nu știu —
Măine, noul meu roman pe care-l scriu
Poate nu voi mai fi dornic să-l sfârșesc...

Dar cum eu voi fi 'ntregit de tine —
Marea bucurie de-a mă ști iubit,
Va lungi romanul meu la infinit —
Numai dacă tu mi-l vei citi la fel cu mine...

Dar tu, vai!...
Nu-mi vei citi decât o filă —
Prima filă —
Fila cu-al tău nume,
Care va produce oarecare vâlvă 'n lume
Ca o nouă proorocie de Sibylă...

Eu în schimb, mi-l voi citi mereu
Până ce 'ntr'o bună zi,
Eroina din romanul meu va 'nnebuni —
Și cuminte, voi rămâne numai eu!...

Iată!...
Eu ți-am spus tot ce gândesc...
Dar tu, dacă crezi că știi ceva mai mult,
Spune-mi tot ce știi —
Că eu te-ascult...
Poate-mi voi sfârși romanul,
Fără să te mai iubesc!...

SINUCIDEREA LUI DON JUAN

Lui PAUL PRODAN

In noaptea 'n care *Ea* nu m'a mai vrut,
Am înțeles că sunt un om pierdut,
Și 'n noaptea aceea chiar, m'am sinucis
Cu propria-mi legendă 'n manuscris...

Dar când pe catafalc mi-au așezat
Cadavrul de amant încornorat,
Și-am înțeles că faima mea de Don Juan
N'a fost decât un simplu titlu de roman —
M'am revoltat, că marea nedreptate,
Ce mi se pregătea 'n eternitate,
Mi-o consfințea chiar lașitatea mea
Că n'am ucis-o mai întâi, pe... *Ea*...

Și 'n timp ce zece popi mă prohodeau
Și-o sută de femei mă blestemau,
M'am răsucit în lada mea de lemn
Și-am înviat ca și Cristos... solemn!...

Și-așa 'nsoțit de popi și de femei
M'am îndreptat din nou, spre casa *Ei*...
Dar când am dat cu ochii iar de *Ea* —
Femeia... tot pe mine m'aștepta!...

Și cum era firesc — ne-am împăcat!...
Iar popii 'n cor au binecuvântat
Miracolul, că — deși mort — eram tot viu,
Și 'n locul meu, intrase Moartea mea 'n sicriu!...

RÂNDURI PENTRU CUVINTELE
« NU » ȘI « DA »

In poarta curții unde m'am oprit
M'a 'ntâmpinat un zarzăr înflorit —
Un zarzăr alb, ca părul meu încărunțit!...
Și 'n pragul porții 'n care am bătut,
Un bull-dog negru m'a recunoscut
Și m'a lătrat cu un salut de « bun venit »...

In poarta casei tale 'n care
M'ai găzduit întâmplător,
Când nu eram decât un călător
Bătut de vânt și mângâiat de soare,
M'am regăsit ca 'n prima zi, când tu,
Imi repetai cuvântul: « Nu »... « Nu »... « Nu »!...
Și-ți ascundeai în palme, ochii plini
De ură,
Și ne'ncredere 'n străini...

Dar când am vrut să plec —
Ca un zevzec —
Tu m'ai oprit
Cu graba unui gest nebănuț,
Și 'n gura ta, cuvântul « Nu » s'a transformat
In alt cuvânt —
Cuvântul « Da » —

Un « Da » sonor și-adevărat
Pe care-l auzeam așa
Intâia oară 'n viața mea!...

Dar ce păcat, că n'am putut
Să-l îngrijim așa cum am fi vrut!...
Căci într'o zi, cu ploaie
Și cu vânt,
Cuvântul « Da » se 'mbolnăvi
Și-apoi muri,
Cum moare 'n gură-orice cuvânt
Când nu-l mai poți măcar șopti!...

Dar astăzi, după șapte ani,
Când morții 'și schimbă locuința,
Eu, care mi-am păstrat credința
In zeii noștri subterani;
Mă 'ndrept spre ei — cu voia ta —
Și-i rog frumos,
Să 'nvie pe defunctul « Da »
Cum a 'nviat pe vremuri și... Cristos!...

IN CINSTEA CELEI CARE A PLECAT

Azi noapte, a plouat ca de-obicei,
Că Dumnezeu face ce vrea...
O noapte, plouă 'n cinstea mea...
O noapte, plouă 'n cinstea ei...

Azi noapte însă, a plouat
In cinstea celei care-a plecat!...

A plecat?...
Cine-a plecat?...
N'am plecat nici eu, nici ea —
A plecat altcineva!...

Dar cine-a fost, nu știm nici noi!...
Știm doar c'am găzduit-o amândoi
Și-am găzduit-o, fiindcă ne-a plăcut.
Pe semne, Dumnezeu așa a vrut!...
Că șase săptămâni în șir,
Din ziua când ne-am întâlnit,
O clipă nu ne-am despărțit...
Și le-am trăit la fel, tustrei,
Sorbind doar din parfumul ei —
Parfum de trandafir!...

A stat cu noi,
Și-am stat cu ea,

Ca doi pantofi, pe-o Bukarà,
 Ca două mâini, într'un manșon,
 Ca două flori de crin, pe un blazon!...
 Și totdeauna-am fost așa —
 Ea tot cu noi,
 Noi tot cu ea...
 Și totdeauna-am fost la fel —
 Un trio de violoncel,
 Cu care ea ne sincopa,
 Ne 'ndepărta,
 Ne-apropia,
 Și mână 'n mână, cu-amândoi,
 Se destrăma
 Și se 'ntregea
 Cu fiecare dintre noi!...

Și totuși...
 Iat-o, c'a plecat!...

De ce-a plecat?...
 Nici Dumnezeu nu știe!...
 Știm doar atât —
 Că n'are să mai vie,
 Chiar dacă-ar fi s'o 'ntoarcem iar din drum!...

Și norii plini și grei de-o ploaie nouă,
 Au hotărît solemn să nu mai plouă
 In cinstea nimănui, de-acum!...

CĂNTĂREAȚA ANONIMĂ

Pictorului TH. PALLADY

Cine cântă la fereastra cu perdelele 'nflorate,
Că nu-i cântec de femeie
Și nici cântec de vioară?...
Cine-aruncă pe fereastră, note vagi,
Desperechiate
Dintr'o veche melodie,
Care urcă
Și coboară
Ca o lentă agonie,
Pe diezi de serpentine
Și bemoli de mici confetti?...
Cine?...

Cineva cântă!
Dar cine
Cântă parcă pentru mine?...
Cine cântă, nu se știe!...
Poate-i toamna ce 'ntârzie
Ca bolnavii de ftizie
Pe aleele pătate de rugină
Și noroi...
Și pe prima indecență a castanilor eroi —
Invalizi, aproape goi!...

In odaie, la fereastra cu perdelele 'nflorate
Nu e nimeni!...
Și 'n odaie, cântă totuși, cineva!...
Doamne!...
Cine cântă-așa?...
Cine 'mperechiază 'n noapte
Note vagi, desperechiate?...
Cine-mi luminează calea
Și m'aduce până-aci?...
Cine-mi schimbă noaptea 'n zi?...
Cine cântă?...
Cine-o fi?...

A tăcut!...
Un glas ce tace, este-o « Pasăre albastră »
Care-ți zboară pe fereastră...
A tăcut!...
Dar la fereastra cu perdelele 'nflorate
Nevăzuta cântăreață anonimă
Când ieși dintre culise, să-și arate
Ca la teatru 'n fața rampei
Chipul vechi
Și rochia nouă
Iată că 'ncepu să plouă!...

Plouă...
Plouă!...

FAPT DIVERS

Doctorului C. BIBICESCU

Azi noapte...
Femeia care mă iubea —
O mică poemă 'n proză, din opera mea —
Mi-a 'ncuiat odaia, unde nopți dearândul
Amândoi dormisem
Și păcătuisem,
După cum ne bătea gândul,
Nervii
Și literatura,
Când cu ochii,
Când cu gura,
Când cu trupul nesătul
De orgia bizantină din Stambul,
Și de tot ce ne 'ntregea
In odaia 'n care ea,
Profitând de faima mea,
Mă iubea fără perdea
Cu același « va urma »
Ingrădit în ghilimele,
Ca să stăm pe veci, închiși în ele...

Dar azi noapte, gluma unui tipograf,
Mica mea poemă 'n proză,
Mi-a făcut-o... praf!...

Și... « pe banca verde unde doarme ploaia »
Ca 'ntr'o poezie de Henri Bataille,
Mi-am culcat azi noapte pentru prima oară
Vechiul guturai
Și surpriza nouă —
C'aș putea dormi și-afară
Chiar când plouă,
Fără să regret nimic...
Nici fresca de mozaic
Ce-i împodobește odaia —
Balamuc de voluptate
Și păcate
Perimate,
Nici gura femeii care mă iubea
Și mă deștepta
Cu aceleași buze roșii, de lălea —
Răsărite peste noapte, printre perne,
Din sofa!...

Vai de mine!...
Vai de ea!...
Vai de manuscrisul meu neterminat,
Fără « bun de imprimat »...
Vai de buzele ei roșii,
Sărutate 'n vis, doar de cocoșii
Iadului —
Suspect refren,
Din « Marșul funebru » de Chopin...
Cut-cu-ri-gu!... ding... dong... ding...
Lumânările de ceară din odaia ei se sting,
Iar pe « banca verde » unde dorm cu ploaia,
Cântă cucuvaia!...

ROMANȚĂ RETROSPECTIVĂ

Lui TEODORESCU-BRANIȘTE

De ce-o iubeam?
Nu știu — fiindcă pe-atunci n'aveam
Decât vreo douăzeci de ani!...

Știu doar că roșcovana cu părul ondulat
Care dansa 'ntr'un cabaret,
Când a aflat că sunt poet
Și-a mai ghicit că sunt și-amorezat
De ea,
Nu mi-a cerut ca alte dansatoare —
Bani —
Și m'a rugat doar să-i dedic
Un madrigal...
Și altceva —
Nimic!...

Numai că madrigalul meu banal
N'a fost decât un foc bengal,
Pe care mi l-a stins, chiar ea
In prima noapte când dansa —
Nu 'n cabaret, ca de-obicei
Pentru admiratorii ei —
Ci numai pentru mine
Și 'n odăița mea!...

Dar pentru ce l-a stins, nu știu!...
 Știu doar că roșcovana dansatoare
 N'avea decât două picioare —
 Picioare însă de-argint viu,
 Și 'n loc de suflet, un « frou-frou »
 Cu care ea silabiza
 Când « Da »...
 Când « Nu »!...

De ce-o iubeam?...
 Fiindcă pe-atunci nu bănuiam
 Că dansatoarea roșcovană
 Nu era decât o capcană
 In care-avea să-i cadă, chiar din cer,
 Un biet bătrân bijutier,
 Ce-i dedicase șase madrigale
 Cu rezonanțe super-muzicale —
 O broșe,
 Doi cercei
 Și trei inele —
 Bijuterii de mare preț,
 Dar care,
 Puse 'n balanța versurilor mele,
 Nu prezentau nicio valoare
 Decât — cel mult — pentru... o dansatoare!...

Dar Eu, cum rămâneam mereu
 Același iertător poet
 Iar Ea, același stâlp de cabaret,
 Era fatal, din când în când, când ne certam,
 Să implorăm pe bunul Dumnezeu
 Să ne mai strige odată din cer:
 « Bis »...
 Și Dumnezeu, milos precum era,

Cu gestul lui solemn ne binecuvânta
Și-i ordona
Iubirii, să ne bată iar în geam...

Și-a doua zi... tot noi eram...
Căci chiar în clipa 'n care ne 'mpăcam,
Ea și cu Mine,
O luam din nou « da capo al fine »
Și ne iubeam fără rușine
Ca cei doi biblici — *Eva și Adam* —
După gonirea lor din Paradis!...

ROMANȚA TINEREȚEI

Lui BIBI BĂBEANU

Necunoscuta care se vindea,
N'a vrut să-mi spună 'n prima zi, cine era,
Dar fiindcă ea aflase cine sunt —
Poetul poreclit « Fluieră vânt »
Și fiindcă mă ruga stăruitor
Să-i fiu și eu din când în când, cumpărător,
Sinceritatea ei m'a 'nduioșat
Și 'n cadrul prețului fixat —
Un preț absurd,
Ridicul
Și meschin,
Cu care-aș fi băut un kilogram de vin —
M'am îmbătat de gura ei
Și-am adormit
Pe laurii idilelor lui Theocrit...

Dar vai!...
Necunoscuta se vindea
Nu numai mie, dar și altora!...
Și-azi, un ciocoi
Iar mâine, un calic,
O cumpărau la fel — mai pe nimic —
Căci ea — flămândă veșnic — se grăbea
Să-și vândă gura dulce, ca la tarapana!...

Eu singur doar, nu m'am sfiit să-i spun
 Că's gata să-i ofer un preț mai bun —
 Dar cum îi luase mintea Dumnezeu,
 Necunoscuta s'a spălat pe mâini, cu prețul meu...
 Și-atunci,
 De teamă să n'o bat,
 Sau s'oucid
 Și s'o ascund sub pat —
 Deși-o iubeam, am renunțat la ea
 Și n'am mai vrut să știu cine era!...

Dar într'o zi cu ploaie și cu vânt,
 Necunoscuta care se vindea,
 S'a dat la fund,
 Și-a dispărut...
 Și nimeni n'a mai întrebat de ea,
 De când intrase parcă, în pământ,
 Cu numele-i mereu necunoscut...

Și totuși, Eu
 Am întâlnit-o iar,
 Dar nu ca altădată, pe trotuar,
 La cafenea,
 Sau în tramvai...
 Am regăsit-o 'n ziua de 'ntâi de Mai
 Ascunsă de un sfert de veac, într'un sertar
 În care sta de veghe, cuminte,
 Și aștepta
 O zi să-mi mai aduc aminte și de ea!...

Dar ce păcat —
 Că regăsirea ei m'a 'ndurerat...
 Și 'n loc s'o mai sărut
 Cum aș fi vrut —
 Am început să plâng cu-adevărat!...

Necunoscuta care se vindea,
De data asta, nu mai era Ea —
Era doar vechea ei fotografie
Pe care mi-o dăduse numai mie!...

Și-acum,
Cred c'ați ghicit cine era
Necunoscuta care se vindea...
Era chiar tinerețea mea!...

Mint

RÂNDURI PENTRU BRIGITTA

De ziua ta,
 Deși nu te-am uitat,
 Nu ți-am urat nimic din ce-ți uram
 In cei trei ani de facultate
 Când ne iubeam
 Cu-adevărat...
 Nici « La mulți ani cu sănătate »...
 Nici doctoratul în filosofie —
 Un fel de loz câștigător la loterie...
 Nici limpezimea minții lui Socrate —
 Bătrânul filosof, privit numai din spate...
 Și nici măcar un nou amant,
 Căci bietul Emanuel Kant,
 De când cu tine-și încurcase
 « Imperativul categoric »,
 Sărmanul om de geniu, se desfilosofase,
 De dragul unui sentiment pur anatomic!...

Nu ți-am urat după cum vezi,
 Nimic din ce-ai putut să crezi
 Că-ți va ura
 De ziua ta,
 Un fost coleg de bancă, pe care l-ai iubit
 Atât cât ține flacăra unui chibrit...

In schimb,
 In lipsă de-altceva,

De ziua ta,
Iți fac cadou inima mea —
Un lacăt vechi, stricat și fără cheie,
Cu care însă, tu —
Cea mai sintetică femeie
Te vei putea 'nțuia, chiar fără voie,
Intr'un poem postum de Edgar Poe —
Al cărui nume adevărat, e « Edgar Po »
Ca și cum l'ai citi, numai până la... « o »!...

Și tot așa —
An după an,
Vom fi la fel...
Până când, într'o bună zi
De ziua ta,
Nu vom mai fi
Decât un simplu titlu de roman...

Eu voi fi poate-același cuc
Din bătrânescul ceas de nuc
Ce-ți va cânta:
« Brigitta mea
« Azi 8 Octombree-i ziua ta! »...
Iar tu —
Tu care-ai fost cândva
Brigitta mea,
Ca un portret de Don Francisco de Goya,
Vei sta 'n perete... nemișcată,
Surâzătoare,
Mută
Și fardată...

Și 'n ziua-aceea,
Ziua ta,
Va fi, vai!... Ziua altora!...

RÂNDURI PENTRU MI-TZU-KO

Zi cu soare,
După ploaie!...

In odaia mea — odaie
Albă
Veselă
Și mică
Cu parfum de levănțică,
Brațele noastre se 'ndoaie
Ca patru raze de soare —
Patru sulii paralele
Ce pătrund printre perdele
Infigându-și în covoare
Vârfurile lor rebele!...

Nu mai plânge Mi-tzu-ko,
Că 'n grădină nu mai plouă
Și 'n odaia mea cea mică
Cu parfum de levănțică,
Nu te mai mira de ce —
In rochița ta cea nouă —
Pari a fi raza de soare
Ce-mi dădu buzna 'n odaie
Dornică de-o sărutare
După ploaie!...

Șterge-ți ochii...
Nu mai plânge...
Mi-Tzu-Ko, tu nu ghicești
Că 'n odaia mea cea mică
Cu parfum de levănțică
Ce-ai fost ieri,
Azi nu mai ești?...

Și nu vezi că Dumnezeu
Ne-a trimis un curcubeu,
Ca făptura noastră nouă —
Despărțită ieri, în două —
Azi să ne-o 'ntregim în soare
Ca 'ntr'o zi de sărbătoare
Și s'o 'ntindem pe sofa
Printre perne
Și covoare,
Ca și cum odaia mea
Albă
Veselă
Și mică
Cu parfum de levănțică
Ar mai fi și-odaia ta?

Mi-Tzu-Ko, n'auzi?...
Nu vezi?...
Sau — ce-auzi și vezi — nu crezi?...
N'auzi tu, cum sună ora
Fericirii-amândurora?...

ROMANȚA ULTIMULUI SĂRUT

Oprește-mă!...
 Nu mă lăsa
 Să te sărut —
 Căci gura mea,
 În clipa 'n care îți sărută gura,
 Îți soarbe lacomă și respirația
 Cu care-ți prelungești caricatura
 Pe care bunul Dumnezeu
 Ți-a creionat-o după chipul său —
 Așa cum i-a dictat-o inspirația!...

Oprește-mă!...
 Nu mă lăsa
 Să te sărut —
 Căci gura mea,
 E gura care nu sărută
 Decât cu sărutarea mută
 A celor ce 'mpăcați cu cele sfinte
 Pornesc cu tălpile 'nainte
 Și 'n gură cu câte o floare
 Culeasă-anume, pentru cine moare!...

Oprește-mă!...
 Nu mă lăsa
 Să te sărut —

Căci gura mea,
Sărută fără... « va urma ».

Iar mâine 'n zori când voi pleca,
In gura mea
Cu respirarea ta,
Nu-ți voi lăsa — drept amintire —
Decât portretul meu pe poartă,
O zi de doliu 'n calendar,
Nota de plată, la dricar
Și... « Veșnica ta pomenire »
Pe fundul celor opt pahare
De țuică fiartă,
Golite după 'nmormântare
De cei opt ciocli ce-ți purtară
Coșciugul în spinare.

Oprește-mă!...
Nu mă lăsa
Să te sărut —
Căci gura mea
N'a sărutat decât așa
Cum a vrut *Ea*...
Și tot așa, va săruta mereu
Fiindcă — fatal — nu sărut *Eu* —
Sărută numai *Gura Mea*...

DE CE-AI PLECAT?

De ce-ai plecat?...
Tu nu știi
Că 'n luna Mai,
Prin munții cu păduri de brad,
Oricine-ai fi — femeie sau bărbat —
Potecile te duc spre Iad,
Și nu ca 'n lumea basmelor spre Rai?...

De ce-ai plecat
Cu vântu 'n părul tău vâlvoi,
Când niciun glas nu te-a chemat?...
Tu nu știi
Că 'n luna Mai
Potecile sunt încă pline de noroi?...

De ce-ai plecat?...
Tu nu știi
Că 'n luna Mai,
E luna primului păcat —
Păcatul care dintr'o glumă
Te prinde 'n laț și te sugrumă
Și-apoi te-aruncă afară 'n ploaie
In lada cu gunoaie?...

Oprește-te!...
Privește 'n jurul tău...
Și dacă nu ți-ai murdărit
Pantofii de noroi...
Fă-ți cruce
Și întoarce-te 'napoi!...
Fă-ți cruce,
Fiindcă n'ai păcătuit
Decât în vis...
Și visul s'a sfârșit!...

PRIMĂVARĂ RURALĂ

Doctorului V. VOICULESCU

Primăvara, fată mare
A sosit în sat, la noi,
Ca un cântec de cimpoi
Intr'o zi de sărbătoare...
A picat azi dimineață —
Și abia intrată 'n sat,
Satul tot s'a deșteptat
In parfum de izmă creață!...

Primăvara, fată mare
Vine 'n fiecare an
In pantofi de magheran
Dăruiți de Sfântul Soare...
Și de 'ndată ce-și arată
Fecioria 'mprospătată
Toți, în jurul ei, fac roată!...
Toți copiii
Și bătrânii
Iși umflă, la fel, plămânii
Și-și fac cruce de-așa fată —
Doctoriță fără plată...

Ii deschid ferestrele
Să le-alunge boalele
Și dihonă, din case...

O ridică 'n osanale
Ca pe-o scară de mătase
Până 'n ceru-al șaptelea...
Și-apoi,
O pornesc cu ea
Pe șosea,
Până la fântână 'n vale
Ca s'o spele pe picioare,
Fiindcă 'n fiecare an,
Când sosește 'n sat la noi,
In pantofi de magheran —
Primăvara, fată mare,
Toată-i plină de... noroi!...

ROMANȚA RĂSPUNSULUI MUT

Ce văd!...
E adevărat?...
Tu ești?...
Cum?...
N'ai murit?...
Tot mai trăiești?...
Pendulă care te-ai oprit din mers,
Incerci acum să mergi în sens invers?...

Hai!... Spune-mi...
Spune-mi tot ce știi...
Să-mi spui chiar și minciuni —
Să-mi spui
Ce n'ai spus încă nimănui —
Nici celor morți,
Nici celor vii...

Ce victime ai mai făcut
Din clipa 'n care urma ți-am pierdut?...
Ce vrăjitoare te-a trecut prin foc
Și-a reușit să-ți pună inima la loc?...
Și care-anume Sfânt din calendar,
Te-a sfătuit să te 'ntâlnești cu mine iar?...

De ce zâmbești?
E adevărat?...

Te-ai răzgândit?...
Ne-am împăcat?...
Iar ne iubim?...
Sau poate, și-azi, ne regăsim
Aceiași vechi dușmani?...
Dar tu, mai știi, după câți ani?...

Eu, te-am iertat demult!...
Dar tu?...
Răspunde-mi « Da »
Răspunde-mi « Nu » —
Totuna mi-e!...
Știi tu, de ce —
La tine « Nu » și « Da » nu sunt
Decât aceleași vorbe 'n vânt!...

De ce te temi?...
De ce-ți ascunzi
In palme, ochii tăi rotunzi?...
De ce-ți aprinzi ca un semnal
De foc bengal,
Obrajii tăi de porțelan
Și inima de Caliban?...

Răspunde-mi!...
Vreau să știu și eu —
De ce-ai venit?...
De dragul meu?...
Sau, poate, n'ai venit decât
Să-mi torni, ca și 'n trecut, pe gât
Un păhărel de coniac
Ca eu să tac,
Iar tu să țipi,
Și să dispari apoi suspect
Cu voluptatea unei bombe de efect!...

Ce zici?
Așa e, c'am ghicit,
De ce-ai venit!...
De ce te 'ncrunți și nu-mi răspunzi?...
Ce nou secret, îmi mai ascunzi?...
De ce scărășnești din dinți
Și taci?...
Hai!... Spune-mi ce-ai de gând să faci?...
Deschide-ți gura — mii de Draci —
Și lasă-mă, să-ți mai sărut...
Nu gura...
Ci răspunsul mut!...

ISPRAVA TOAMNEI

Lui MIRCEA DAMIAN

Toamna, fată deochiată —
Biata fată!...
Deochiată, dar frumoasă
Și cochetă,
Mi-a intrat odată 'n casă,
Indiscretă,
Să mă 'ntrebe, ce mai fac...
Ce problemă viitoare
Mă mai doare...
Ce țigări de foi mă otrăvesc,
Când vorbesc...
Și ce fel de coniac,
Beau când tac...

Și de-atunci —
Nu vreau să spun de când —
Am rămas cu toamna 'n trup și 'n gând!...

Și de-atunci, în fiecare an,
Toamna, fata bună, vine să mă vadă —
Vine ca o oră fixă pe cadran,
Și solemnă ca o stea cu coadă...
Și cum știe că eu nu fac decât bine,
Toamna stă trei luni întregi la mine
Cuma ar sta la ea acasă...

Până ce 'ntr'o bună zi mă lasă,
 Și se duce de s'ascunde...
 Unde?...
 Dracul știe unde!...

Numai că, după ce pleacă,
 Odăița 'mi pare mai săracă...
 Poate, fiindcă toamna-mi fură
 Dela gură,
 Tot ce 'n nouă luni adun
 Cu răbdare și tutun —
 Tot ce cred că-i mai de seamă
 Pentru clopoțelul meu de-alarmă!...

Toamna, fată indiscretă
 Și cochetă,
 Se agită ca un ascuțiș de sapă
 Pe biroul plin de praf, și prin sertare
 Și-mi distruge fără milă
 Operele literare,
 Rupând filă după filă —
 De mă lasă gol... goluț...
 Ca o ciutură 'ntr'un puț,
 Fără niciun pic de apă!...

Dar norocul meu că 'n acest an,
 Timpul merge după alt meridian...
 Și că versurile acestea au fost scrise
 Nu la mine-acasă,
 Cum scriu eu de obicei, pe masă —
 Ci pe iarba verde,
 Undeva la țară,
 Unde calendarul scrie că-i tot vară
 Și-unde toamna încă nu sosise!...

DA CAPO AL FINE

Lui N. DAVIDESCU

Dealungul catacombelor săpate
 In visele granitului de ieri,
 Eu retrăiesc legenda anonimă
 A primilor martiri autohtoni,
 Și 'n lumea stalactitelor sonore —
 Miragiu subteran de palmieri —
 Desăvârșesc o Biblie-adnotată
 De nesfârșitul șir de Epigoni!...

Sub bolțile de trei ori milenare —
 Inchis ca 'n propriul meu mauzoleu —
 Transcriu pe pergamentul veșniciei
 Ecoul preistoricului Vers,
 Și 'n fundul catacombelor săpate
 In visele proteicului Eu,
 Prin glasul meu, tălmăcitor de dogme,
 Vorbește parcă 'ntregul Univers!...

Contururile șterse de 'ntunerec,
 Redau viață vechilor Aezi,
 Sub degetele lor imaginare
 Re'nvie parcă, tetracordul grec
 Și 'n bolțile de trei ori milenare,
 Se 'nalță după epoci, trei grămezi —

De piatră,
De aramă
Și de aur —
Simbolurile tragediilor umane,
Clepsidrul mut al clipelor ce trec...

Trec toți la rând...
Pe lespezile negre,
Ca 'ntr'un postum cortegiu funerar,
Trec iambii
Și troheii altor vremuri —
O 'ntreagă apoteoză de fantome...
Iar aiurarea harfei rafinate
Cu fluieratul naiului barbar,
In noaptea catacombelor răsună
Ca 'n nopțile venericei Sodome.

Trec toți la rând...
E-atâta majestate
Și-atâta surd tumult în mersul lor,
Și 'n lumea stalactitelor sonore
E-atât decor
Și-atâta feerie,
Că iambii
Și troheii altor vremuri,
Re'nvie 'n subterana tragedie,
Dezastrul mitologiceii credințe
Și doliul semizeilor ce mor!...

Trec toți la rând...
Exodul neființei
Se pierde 'n coridorul milenar.
Iar urma celor ce-au trăit prin cântec
Dispare 'n calea celor care vin
Să reclădească 'n noaptea milenară

Același alb, fantasmagoric far
Spre care mateloții inspirării
Se 'ndreaptă și-azi pe yactul lor divin...

.....
.....

Martiri autohtoni ai catacombei
In care eu sunt ultimul venit...
Postuma voastră apoteozare —
Că după moarte nu veți mai muri —
Mă 'ndepărtează tot mai mult de dogma
Eternității voastre de granit...
Voi, sunteți cei ce-ați fost —
Eu, nu sunt încă,
Decât preludiul celui ce voi fi!...

RÂNDURI PENTRU PĂSĂRILE CĂLĂTOARE

Lui OCTAVIAN GOGA

Frunză galbenă uscată —
Frunză ce-ai fost verde-odată,
Șterge-ți ochii de rugină
C'a intrat toamna 'n grădină,
Și-a intrat ca o stăpână
Cu vântul și ploaia 'n mână!...

Primul stol de rândunele
A pornit spre Dardanele...
Berzele desperechiate
Se 'mpreună 'n zbor și ele
Să pornească pe 'nserate,
Iar triumghiul de cocori
Se 'ntregește tot în zbor
Să pornească mâine 'n zori
Spre Bosfor...

Frunză galbenă, uscată —
Frunză ce-ai fost verde-odată...
Dealungul șoselelor,
Pe tot lungul apelor
Și din creasta munților
Până 'n fundul văilor...
In vârful copacilor

Au rămas doar ciorile
Să păzească morile —
Morile ce macină
După vechea datină,
Zodia 'nceputului,
Cu păcatul trupului
Și rodul pământului,
Cu belșugul anilor.
Zilelor
Și clipelor
Pentru cei flămânzi de soare
Și de «semne de 'ntrebare!»...

Frunză galbenă, uscată —
Frunză ce-ai fost verde-odată,
Azi, grădina Domnului
Nu mai este-a nimănu...
Au zburat din ea, mai toate
Vietățile aripate,
Și-au rămas doar ciorile —
Ciorile,
Surorile
Vânturilor,
Ploilor,
Grijilor,
Nevoilor
Și 'ntunericimilor!...

Au rămas să vămuiască
Cu pecetia domnească,
După socotința lor,
Soarta zburătoarelor...
Și să 'nchidă 'ntre zăbrele
Impletite din nuiete,

Călătoarele rebele
Ce-au pornit cu toate 'n zbor
Fără știrea ciorilor,
Spre Bosfor
Și Dardanele!...

RÂNDURI PENTRU PLOPII ÎN PLOAIE

Pictorului JEAN AL. STERIADI

Ploaie...
Ploaie...
Ploaie...
Ploaie multă,
Ploaie deasă
Ca beteala de mireasă...

Plopii mei, scuipați de ploaie
Se frământă
Și se 'ndoaie —
Parcă-ar vrea să-mi intre 'n casă!...
Plopii ce-au crescut cu mine
Imi fac semne disperate...

— Hai!... Deschide-odată, frate
Și primește-ne 'n odaie,
Că 'n odaia ta-i mai bine
Ca 'n grădina noastră afară...

Doamne...
Cu ce ți-am greșit,
De-ai fost rău cu mine aseară
Și m'ai pedepsit?...

De ce-ai vrut ce nu se poate —
Să mă cred cu plopul frate,
Frate fericit?...

Doamne... Doamne!...
Ce să fac?...
M'am certat cu plopul aseară
Și nu știu cum să-i împac!...
Cum să-i fac să mă 'nțeleagă
Că frăția ce ne leagă
Nu-i decât o vorbă 'n vânt...
Și că plopul când se 'ndoaie
Cât stă țapăn la pământ —
Chiar când e scuipat de ploaie —
E mai viu și mai puternic
Decât omul din odaie,
Ce se stinge pe picioare
Ca un muc de lumânare
Intr'un sfeșnic!...

Ploaie...
Ploaie...
Ploaie!...

SPECIFIC ROMĂNESC

Lui ARON COTRUȘ

Ce românești sunt astăzi, căsuțele din Șchei!...
Sunt vesele și albe și curate —
Și totuși, altădată, ce triste și 'ncruntate
Te 'ntâmpinau aceste căsuțe strămoșești,
Prin care, țăranuțele minore,
De teama slujitorilor domnești,
Iși ascundeau panglicele lor tricolore,
Căci zbirii stăpânirii din cetate
Când năvăleau în Șchei, să-și încaseze birul,
Le despuiau de salbe,
Inele
Și cercei,
Și le-aruncau pe toate, aproape goale 'n ploaie,
Ca să 'nmulțească crucile din cimitirul
Bisericiții Sfântul Niculaie...

Așa era pe vremea-aceea 'n Șchei
Când zbirii stăpânirii din cetate
Vâneau doar pungi cu aur,
Și... femei...

Dar bunul Dumnezeu, care veghea
Cu ochiul său triumfiular de peruzea,
S'a mâniat de-atâta răutate...
Și-atunci, toți zbirii din cetate

Cât ai clipi din ochi, au dispărut —
 Braşovul n'a mai fost cetate
 Şi 'n Şchei dreptate s'a făcut —
 Dreptate sfântă, pentru lumea toată —
 Aşa cum nu se mai făcuse
 In Şchei de nimeni... niciodată...

Dar dacă-atunci, în Şchei s'au petrecut
 Minunile pe care le-aţi văzut,
 In Şchei, rămâne totuşi şi astăzi, neschimbat
 Un nume vechi —
 Un nume de mare Impărat,
 Pe care, Dumnezeu chiar — dacă-ar vrea
 Să-l schimbe —
 Dumnezeu, nu l-ar schimba!...

De aceea « Impăratul Solomon »
 Din firma cârciumii cu-aceiaşi nume,
 A renunţat la sceptru şi la tron
 Şi 'n cârciuma din Şchei, plină de lume,
 Inveseleşte şi-astăzi la fel, ca 'ntotdeauna
 Perechile de tineri — drumeţi îndrăgostiţi —
 Clienţi care se 'mbată, cu bere şi cu glume,
 In timp ce lăutarii le miorlăie 'n urechi
 Refrenul « nou » al unei romanţe de sezon,
 Ce nu-i decât refrenul romanţei foarte vechi,
 Pe care-o ştiţi cu toţii —
 Romanţa vieţii noastre,
 Cu « banca solitară »
 Cu « brazii »
 Şi cu « luna »!...

SOLILOCUL MĂSCĂRICIULUI

Lui PUIU IANCOVESCU

Prin câte panorame de bâlci, am colindat,
Eu, nicăieri nu m'am simțit mai bine
Ca 'n panorama 'n care, Tu te-ai lipit de mine —
Tovarășă divină de joc și de... păcat!...

Dar azi, când simt că jocul și gluma s'au sfârșit,
Din goana nebuniei de artă, de altădată,
Mă 'ntorc din nou, acolo, de unde am pornit —
La piatra de șosea chilometrată,
Pe care Dumnezeu mi-a țintuit
Și numele,
Și chipul,
Și ursita...
Să hoinăresc cu tine, prin bâlciuri,
Travestit
In măscăriciul Pepi,
Nebun după Pepita,
Și 'n gând, cu-aceeași teamă ridiculă și veche
Ca orice om, ce trece drept « om într'o ureche »...

Și acum...
Acum, te 'ntreb pe tine —
Pe tine, care mă 'nțelegi, mai bine
Ca oricine —
Pe tine care 'mi ești amantă,

In lipsa unui alt amant...
Te 'ntreb — burete absorbant —
Ce ai de gând să faci cu mine?...

Nu vrei să faci,
Măcar un gest de caritate —
Să nu mă mai produc cu tine 'n spate,
Ca 'n panorama de odinioară
Când te-ai lipit de mine 'ntâia oară
Și publicul râdea să moară?...

Și fiindcă m'ai legat la ochi,
Nu vrei,
Măcar o clipă, ochii să-mi deslegi —
Să fiu și eu odată, stăpân pe ochii mei
Ca să te pot privi cu ochii 'ntregi
Și să te pot ucide 'ntâi pe tine,
Ca 'n urmă, bunul Dumnezeu —
De dragul tău —
Să facă același lucru și cu mine?...

Și 'n noaptea viitoare « chère Madame »
Uitarea să ne șteargă pe veci de pe program!...

MOARTEA DRESORULUI DE STICLEȚI

Lui CONST. STERE

A murit dresorul de sticleți!...
 A murit și ultimul dresor...
 A murit cu mâinile, pe ei,
 Și cu ochii 'nfiți în ochii lor!...
 Și 'n odaia lui, n'au mai rămas
 Decât note muzicale, desenate pe pereți,
 Portativele de sârmă, fabricate de ovrei,
 Coliviile de sfoară, cu grăunțele de mei...
 Și vreo sută de duzini de cântăreți
 Imbrăcați în doliu mare, —
 Care i-au cântat la 'nmormântare
 Și-au să-i cânte și la parastas...

A murit dresorul de sticleți!...
 A murit dresorul fericit,
 Că sticleții lui —
 Copiii nimănuși —
 L-au stimat și l-au iubit...
 Și că el, a scos din ei,
 O falangă minunată
 De maștri cântăreți —
 Nu țârcovnici mititei,
 Ca dresorii de-altădată!...
 Căci e drept, că 'n viață, lucrul cel mai greu,
 E să-și piardă omul vremea cu sticleții,

Ca să pună la curent, analfabeții
 Cu ce-a neglijat să-i pună Dumnezeu!...

A murit dresorul de sticleți!...

Dar —

Surpriză mare —

După ce-a murit,

Guralivii cântăreți s'au răzvrătit,

Declarând că 'n cariera lor

Nu mai au nevoie de un alt dresor!...

Și din coliviile de sfoară

Au zburat cu toți, să cânte 'n stradă-afară...

Și-au jurat solemn pe viitor,

O completă libertate

Pentru cântecele toate...

Și sticleții toți —

Să cânte, numai după capul lor!...

A murit dresorul de sticleți!...

Bine c'a murit la timp, și el —

Căci era bătrân,

Bețiv,

Și chel...

Dat la drept vorbind — era « dresor » —

Fiindcă, după moartea lui, sticleții

Când au încercat din nou să cânte

Numai după capul lor...

Au dat « kix » cu toți —

Și cântăreții

S'au întors afoni în colivie!...

S'au întors cu toții!...

Dar ce folos —

Că dresorul ce-a murit, n'a fost Cristos,

Și dresorul mort, nu mai învie!...

ITINERAR

Lui ALEXANDRU CAZABAN

In Pullman, cu 80 pe oră!
Zburăm —
Și vitesa sonoră
Ne sparge urechea cu un Cake-Walk,
Că toți călătorii —
Umane sfârleze,
Se lasă pe spate și 'ncep să danseze
Pe loc...
In timp ce pe câmp se perindă
Ca într'un vechi ciob de oglindă,
Copacii
Și stâlpii de telegraf,
De care s'agață toți norii de praf,
Pe care căruța cu fân, din șosea,
Nu-i lasă să meargă alături cu ea!...

Mizil...

Monteoru...

Buzău...

Și Pullmanul nostru cu 80 pe oră,
Iși bemolează vitesa sonoră
Și 'n gară, deodată, tăcut se oprește!...
Probabil că Pullmanul știe
Că 'n gara Buzău, drumul bun se sfârșește
Și 'ncepe de-acum, drumul rău...

Dar Pullmanul — « Made in England » —
 Glumește: « Ce-o fi... să fie!... »
 Și vesel pornește din nou —
 Pornește cu aceeași vitesă sonoră
 Și cu același obraznic ecou:
 « Cu 80 pe oră! »...
 « Cu 80 pe oră! »...

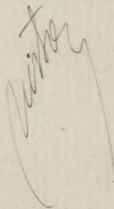
Și drumul se 'ntinde ca un gumelatic
 Lipsit și de spirit
 Și de simțul plastic —
 O biată cireadă de vaci și viței
 Ne 'ntâmpină 'n gara dela Făurei
 Iar gara pustie din Lacul Sărat
 Ne anunță că « Lacul Sărat » a... secat!...

Păcat că în Pullman nu poți să vânezi
 Nimic din ce vezi!...
 Poți însă flirta
 Cu vecina ta —
 Fardată anume, pentru așa ceva!...

Dar Pullmanu-i Pullman!...
 Stop!...
 Gara Brăila —
 Gară cu bucluc...

« Vezi rândunelele se duc
 Se scutură frunza de nuc
 S'așterne bruma peste vii »...
 Peste părinți,
 Peste copii
 Și peste șlepurile noastre
 Din cimitirul Dunării albastre —
 Dela Brăila până la Sulina —

Unde le-a 'nțepenit rugina
Că n'au fost șlepuri plutitoare
Decât pe Dunăre —
Nu și pe mare!...
In timp ce Pullmane terestre
Și trenuri lungi accelerate,
Stopează azi, prin porturi, pe 'nserate
Și vesele, sfidează prin ferestre
Cârligul unui « ? » (semn de întrebare)
De care,
Tu — călător numai pe mare
Iți spânzuri zilnic... ziua viitoare!...

CÂNTECUL NEBUNULUI

Ei sunt cumiņi...
Eu sunt nebun...
Dar cum Eu sunt ce-am fost mereu —
Poate că cel cuminte-s Eu —
Deși de câte ori le-o spun,
Eu pentru Ei... sunt tot nebun...

Ei mă urăsc, că nu-s ca Ei...
Eu îi iubesc, că nu-s ca Mine...
Ei beau
Și mint, fără rușine —
Și 'n ochii prietenilor mei,
Trec drept nebun... că nu-s ca Ei...

Lor nu le place-amanta Mea...
Mie nu-mi place-amanta Lor...
Ei văd cu ochii tuturor
Femeia...
Eu n'o pot vedea
Decât cu-ai mei —
Amanta mea...

Dar cum din Ei toți, numai Eu
Nu sunt ca Ei —
Am să mă duc
De voia mea la balamuc —
Și fiindcă nu-mi va părea rău,
Cumintele, voi fi tot Eu!...

STROFE PENTRU EL

Deși noi toți îi suntem frați
Și toți îl ascultăm la fel —
Noi nu-i suntem decât argați,
Căci l-am ales stăpân pe El!...

Dar Eu, cum nu-i pot fi argat —
Deși noi toți suntem la fel —
De șorțul alb, m'am desbrăcat
Și n'am mai ascultat de El...

Dar azi, când simt că se cuvine
Ca toți să-l ascultăm la fel —
Deși m'ascult numai pe mine,
Eu nu m'ascult decât prin El!...

A XI-a PORUNCĂ

Lui RADU CIOCULESCU

Ascultă, privește și taci!...
Ascultă, să 'nveți să vorbești,
Privește, să 'nveți să clădești,
Și taci, să 'nțelegi ce să faci...
Ascultă, privește și taci!

Când simți că păcatul te paște
Și glasul Sirenei te fură,
Tu pune-ți lacăt la gură
Și 'mploră doar sfintele moaște —
Când simți că păcatul te paște!

Când simți că dușmanul te 'nvinge,
Smulgându-ți din suflet credința,
Așteaptă-ți tăcut biruința
Și candela minții nu-ți stinge —
Când simți că dușmanul te 'nvinge!

Când brațele 'ncep să te doară,
De teamă să nu 'mbătrânești,
Rămâi tot cel care ești —
Aceași piatră de moară —
Când brațele 'ncep să te doară!...

Iar când, cu ochii spre cer,
Te 'ntrebi ce-ai putea să mai faci,
Ascultă, privește și taci!...
Din brațe, fă-ți aripi de fier
Și zboară cu ele spre cer!...

ROMANȚA INIMII

Lui VLADIMIR STREINU

Inimă — ciatură spartă,
Cui mai duci apă la poartă,
Dacă nimeni nu mai trece
Să-ți soarbă din apa rece —
Apă bună de descântec
Dela ochi, până la pântec?...

Inimă — ciatură goală,
Cine te spoi cu zmoală
Și te-ascunse în ogradă,
Nimeni să nu te mai vadă
Ca să-ți mai cerșască apă
Când de sete gura-i crapă?

Inimă — ciutura mea,
Dă-mi să beau — dar altceva —
C'apa rece, ți-au golit-o
Toți cei care ți-au sorbit-o!...
Dă-mi ce mi-ai păstrat doar mie —
Dă-mi un strop de apă vie!...

RETROSPECTIVĂ SENTIMENTALĂ

Lui EUGEN HEROVAN

Revăd oraşul pribegiei mele —
Nepreţuit motiv de inspiraţie —
Cu-acelaşi Vodă-Cuza, tronând în piaţa mare
Indurerat de-atâtea vremuri grele...

Ştefan cel Sfânt şi-arată buzduganul
Cu care 'nspăimântase întreg aliotmanul...
Miron Costin letopiseţu-şi scrie
Cu sângele Moldovei — izvor de apă vie...
În jilţul lui, Asachi — poet şi fabulist —
Pledează şi-astăzi pentru « curenţii latinist »...
În faţa teatrului, Vasile Alecsandri
Se 'ntreabă ca Hamlet: « A fi, sau... a nu fi? »...
Mihai Kogălniceanu, la Copou,
Repetă un capitol istoric, veşnic nou...
Sărmanul Eminescu, într'un cearşaf de baie,
Şi-aşteaptă epigonii flămânzi ca să-l despoaie,
Şi 'n timp ce turnul Goliei se 'ntreabă ce să facă —
Să-şi plângă gloria defunctă, sau să tacă;
Biserica — minune unică — Sfântul Sava,
Ea singură-ţi surâde, că-şi re'nnoieşte slava!...

Măhnit de-atâtea regăsiri în mine
Imi lăcrimează ochii de ciudă și rușine,
Și cum n'aud pe nimeni, urându-mi « noapte bună »
Cobor tăcut spre gară, cu Iașii... mână 'n mână!...

TURISM

Lui EMANOIL BUCUȚA

Șoseaua urcă spre Voineasa
 Iar Lotrul curge spre Brezoi...
 O fată și-a pierdut cămașa
 Prin fânul de curând cosit
 Și-acum, în poarta casei, s'a proptit
 Să-și mai arate-odată sânii goi
 Și trupul rumenit de soare,
 Turiștilor înfomețați
 De farmecul unei idile trecătoare
 În pitorescul munților Carpați...
 Așa sunt toate fetele la munte...
 În prima zi —
 Oricare-ar fi —
 Se lasă sărutate, doar pe frunte...
 A doua zi —
 Până și cele mai ursuze —
 Se lasă sărutate chiar pe buze...
 Iar în a treia,
 Sau a patra zi —
 Se lasă duse sub un brad
 Unde se 'mpiedecă, mai toate,
 Și, leșinate 'n brațe-ți cad
 Ca niște biete curci plouate...
 Deși — prin munți în fiecare vară,

La fel, turiștii urcă
Iar fetele... coboară...

Șoseaua urcă spre Voineasa
Și Lotrul curge spre Brezoi...
Iar mirele
Și cu mireasa
Din carul nou cu patru boi —
Un dar de ziua nunții lor —
Zâmbesc șireți
Și fericiți,
Că grație turiștilor
Au fost uniți
In vecii... vecilor!...

PE MALUL OLTULUI

Lui NICU BUDURĂSCU

Pornind din Lotru spre Cornet,
 Şoseaua urcă 'ncet... încet...
 Ținându-se parcă, de mână,
 Cu linia ferată —
 O vecină,
 Ce-i pare totuși o străină,
 Fiindcă nu seamănă cu ea
 O biată bătrână șosea
 Banală —
 Dar națională!...

Şoseaua urcă 'ncet, ca de-obicei.
 Proptindu-se doar în copacii ei...
 Urcă tăcută
 Și timidă
 Ca o omidă...
 În timp ce linia ferată,
 Urcă țipând,
 Parcă-ar fi beată,
 Ca și locomotiva « Malaxa »
 A unui tren de marfă,
 Care —
 Pornit din Piatra-Olt
 Spre Turnu-Roșu —
 Când dă cu ochii, pe șosea

De câte-o țărăncuță
Cam prostuță,
Crezând că-și poate bate joc de ea,
Țipă sulemenindu-și coșu
Cu fumul negrilor cărbuni,
Ca o cocoană din elită
Cu ochii plini de dinamită,
Scăpată dintr'o casă de nebuni

Doar Oltul — apă blestemată,
Nu vrea să urce niciodată,
Nici cu șoseaua demodată
Nici cu moderna linie ferată...
El singur, săltăreț, coboară
Spre Dunăre —
Dunărea noastră
Cu apă multă
Și albastră...
Și coborînd —
Iarnă sau vară —
Surâde fredonând la fel,
Ca orice egoist rebel
Același veșnic menuet
Discret,
Pe care nu-l dansează decât el!...

La fel și 'n viață...
Uneori —
Dacă te urci
Sau te cobori —
Cu-aceeași ură, te privesc ai tăi,
C'ășa suntem cu toții —
Oameni răi!...
Și-oricare-ar fi, cel care urcă —

Dușmani,
Sau prieteni —
Toți îl spurcă...
Iar când, întâmplător coboară,
Toți, îl omoară!...

APARIȚIE NOCTURNĂ

I. P. S. S. TIT SIMEDREA

Mi-a ieșit în drum, fantoma
Omului bătut în cuie —
Și m'am întrebat ca Toma:
— El o fi?
Sau poate... nu e!...

Cine-a fost?...

N'a fost decât
Chipul unui om — și-atât —
Chipul omului frumos
Din năframa Sfintei Veronica!...

Dar pe mine m'a prins frica
Și, cum sunt un om pios,
In noaptea Vinerei Mari,
M'am făcut din mare, mic
Și-am tăcut chitic.
Căci pe buze-mi înghețase
Numele celui rășfrânt
Pe năframa de mătase,
Care dibuia tăcut
Printre marii cărturari
Un tovarăș credincios
Ca să-i țină de urît
In mormânt!...

CLOPOTELE INVIERII

Lui RADU GYR

Clopotele învierii —
Pumni de bronz
Și de aramă —
Sparg cătușele tăcerii
Sepulcrale
Din shakespeareana dramă
In al cărei text re'nvie
Creștineasca bucurie
In cortegii triumfale
Și 'n aplause bisate
Din cetate,
In cetate!...

« Cristus resurrexit! »...
Gura
Omenirii mută, țipă:
« Implinitu-s'a Scriptura! »

Sunați clopote...
Sunați...
Și 'n cetăți însemnănțați
Viața veșnică, cu care,
Fratele nostru mai mare,
Când a fost crucificat,

Și-a călcat moartea 'n picioare
Și din morți, a înviat!...

Sunați clopote...

Sunați...

Și pe Domnul lăudați

Dând de știre tuturor

Că 'ntr'o noapte veți suna

Și 'nvierea morților

Din cetatea mea!...

RÂNDURI PENTRU MOȘ CRĂCIUN

Iartă-mă că te salut numai din ușă...
Te-aș pofti și 'n casă —
Dar mi-e teamă,
Că-mi aduci aceeași veșnică păpușă
Și același vechi refren de panoramă!...

Iartă-mă că-ți spun ce cuget, Moș Crăciun..
Dar eu — zău — nu văd de ce mai vii!...
Ce folos că ești bătrân
Și-ai suflet bun,
Dacă 'n tolbă n'ai decât minciuni pentru copii!...

Nu-ți mai pierde timpul cu povești
Pentru cei ce nu mai cred în ele...
Tu — e drept — n'ai fost decât așa cum ești —
Omul cu păpuși de porțelan
Și acadele...

Dar eu, nu mai sunt copilul de-altădată
Să mă 'ncânt numai de chipuri ce se șterg —
Mie 'mi trebuie-o femeie adevărată,
Nu femeii-păpuși de Nürenberg!...

Iată!...

Asta este, tot ce-am vrut să-ți spun...

Și ți-am spus, să știi și tu ce-aș vrea!...

Ține minte —

Ține minte, Moș Crăciun...

Și la anul, dacă vii din nou, să-mi vii cu *Ea!*...

RÂNDURI PENTRU ANUL NOU

Bine-ai venit, An Nou!...
 Bine-ai venit...
 De când te-aștept, aproape-am și albit...
 Dar fiindcă 'mi intri 'n casă 'ntâia oară,
 Te rog să nu-mi faci casa de ocară...
 Nu te grăbi să-mi intri pe furiș,
 C'abia sosiși...
 Noroc că te-așteptam deștept
 Să te previu la timp, să fii atent
 Și 'n clipa marelui eveniment
 Să-mi calci în casă, cu piciorul drept...
 Și nu uita —
 Să-ți lași ciubotele afară
 Și bunda de urs alb, ce mă 'nfioară...
 Că România nu-i Siberia!...

 Așa te vreau!...
 Te vreau la trup, curat... neprihănit...
 Și tot așa, la suflet și la minte —
 Te vreau sub chipul celui arvunit
 Pe treizeci de arginți
 Și-un blid de linte!...

 Și acum, că te 'ndurași să-mi intri 'n casă,
 Poftim la masă...
 Dar mai 'nainte de-a gusta

Din vinul și din pâinea mea,
 Deschide-ți ochii bine, ca să 'nveți
 Povestea « Coliviei cu sticleți »...
 Și 'n urmă, dacă poți să te 'ntregești
 Cu Sfinții din icoanele de pe pereți,
 Te rog — de pe parchete și sofa —
 Să-mi schimbi covoarele de Buckara,
 Și 'n locul lor, tu să-mi întinzi
 Numai velințe oltenești
 Ca să-mi răsfrâng cu ele, în oglinzi,
 Podoabele mândriei strămoșești...
 Iar pe măsuțele pătrate,
 In locul florilor de crin, fanate
 Să-mi pui în strachine de lut,
 Crăițe sângerii, culese
 In cinstea viitoarei florărese
 Care probabil, nici nu s'a născut!...

An nou...

Ai auzit ce-ți cer?...
 Nu-ți cer să faci nimic în casa mea,
 Mai mult decât ai face tu 'ntr'a ta!...
 Iar eu, un biet român ursit
 Să fiu scuipat și pălmuit,
 Deși n'am casă cu calorifer,
 Te-adăpostesc de viscol și de ger
 Și te cinstesc așa cum se cuvine
 Să fiu cinstit și eu — măcar de tine!...
 Te 'ntâmpin ca pe-un frate adevărat —
 Un frate ce-mi va da 'napoi
 Sticletele ce mi-a furat
 Alt frate, mult mai mare decât noi!...
 Te 'ntâmpin numai cu atât
 Ce mi-a rămas —

Un « Ah' » în gât,
Și-un gest, cu care te primesc
Ca pe-un « Specific românesc! »...

An nou!...
Fii nou, de sus și până jos!...
Copil al nimănui și-al tuturor,
Copil din flori,
Copil gălăgios...
Desfășură-te 'ncet de pe mosor...
Încet... cât mai încet... și liniștit...
Și fii atent, ca nu care cumva,
Să ți se rupă firu 'n casa mea!...
Bine-ai venit An nou...
Bine-ai venit!...

NU SUNT CE PAR A FI...

Lui GICU

Nu sunt ce par a fi —
 Nu sunt
 Nimic din ce-aş fi vrut să fiu!...
 Dar fiindcă m'am născut fără să ştiu,
 Sau prea curând,
 Sau poate prea târziu...
 M'am resemnat ca orice bun creştin,
 Şi n'am rămas decât... Cel care sunt!...

Sunt cel din urmă strop de vin
 Din rustica ulcică de pământ
 Pe care l-au sorbit pe rând,
 Cinci generaţii de olteni —
 Cei mai de seamă podgoreni,
 Dintre moşneni
 Şi orăşeni —
 Strămoşii mei, care-au murit cântând:
 « Oltule... rău blestemat...
 Ce vii așa turburat? »...
 Dar Oltul i-a plătit la fel
 Cum l-au cântat şi ei, pe el...
 Şi cum — mi-e martor Dumnezeu —
 Astăzi, nu-l mai cânt decât eu!...

Pe mine, însă, —
 Ce păcat,
 Că vinul vechi, de Drăgășani,
 M'a întinerit cu trei sute de ani,
 Când fetele din Slatina
 Cu ochii mari cât strachina
 De câte ori le-am sărutat,
 M'au blestemat
 Să-mi pierd cu mințile
 Și datina,
 Să nu mai fiu cel care sunt
 Cu-adevărat,
 Și ca să fiu pe placul lor,
 Să le sărut doar la... culesul viilor,
 In zvonul glumelor zvârlite 'n vânt
 Pe care Oltul, când le prinde —
 Oricât ar fi de turbure —
 Se limpezește
 Și se 'ntinde
 Cu ele până 'n Dunăre!...

La fel și eu, ca orice bun creștin,
 Pe malul Oltului, cândva,
 Mă voi întinde tot așa —
 Când cel din urmă strop de vin
 Il voi sorbi tot din ulcica mea
 Nu din paharul de argint, al altuia —
 Pahar străin!...

Și-abia atunci, voi fi cu-adevărat
 Cel care-am fost —
 Un nou crucificat —
 In vecii vecilor... Amin!...

DRUM CRUCIAL

Lui AL. TZIGARA-SAMURCAȘ

Pe scara sufletului meu
M'am întâlnit cu bunul Dumnezeu —
Eu coboram mâhnit din conștiința mea,
Iar El urca surâzător spre ea!...

Și ne-am oprit la jumătatea scării
Incrucișându-ne în clipa 'ntâmpinării
Săgețile perechilor de ochi, ca de-obicei —
Ah! ochii Lui, cum semănau cu ochii mei!

Pe scara sufletului meu
M'am întâlnit din nou cu Dumnezeu —
El cobora solemn din conștiința mea
Iar Eu urcam surâzător spre ea!...

EPILOG

Lui NICU HERĂSCU

Ce regăsire triumfală după un sfert de veac aproape!...
Iți mai aduci aminte, mare, de-Argonautul epigon
Ce-ți fragmenta imensitatea
Intr'un caiet de versuri șchioape
Și-ți profana tridentul clasic cu simple urme de creion?

Aceeași rece 'mbrățișare de-albastru, violet și verde,
Aceeași mută întrebare « de ce », « de unde » și « de când »,
Și-aceeași inutilă goană spre orizontul ce se pierde
In golul circonflex, din care pornesc Sirenele cântând.

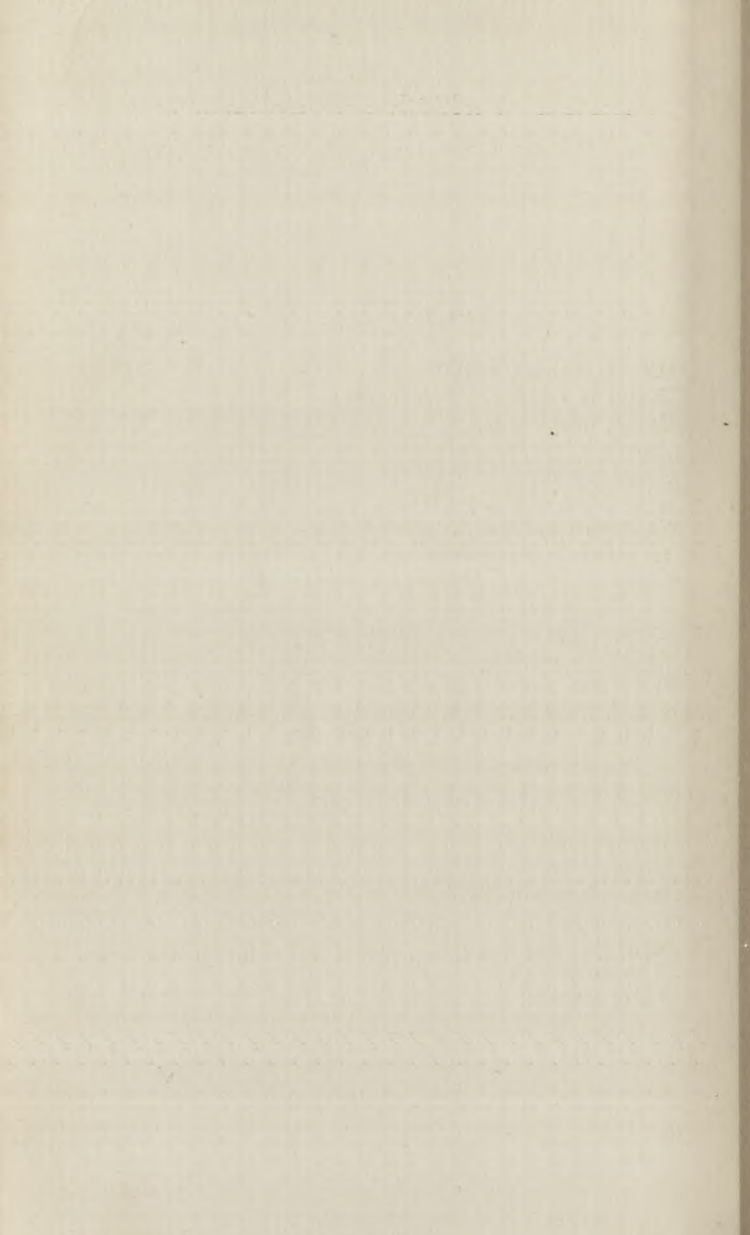
Te regăsesc aceeași mare, cu-aceeași tragică poveste,
Cu-aceleași vânturi vagabonde,
Cu-aceeași lună cap de mort
Și-același glas care mă chiamă —
Deși mi-ascunde cine este:
« Sosec corăbiile, vino, să le vedem cum intră 'n port ».

ITA EST...

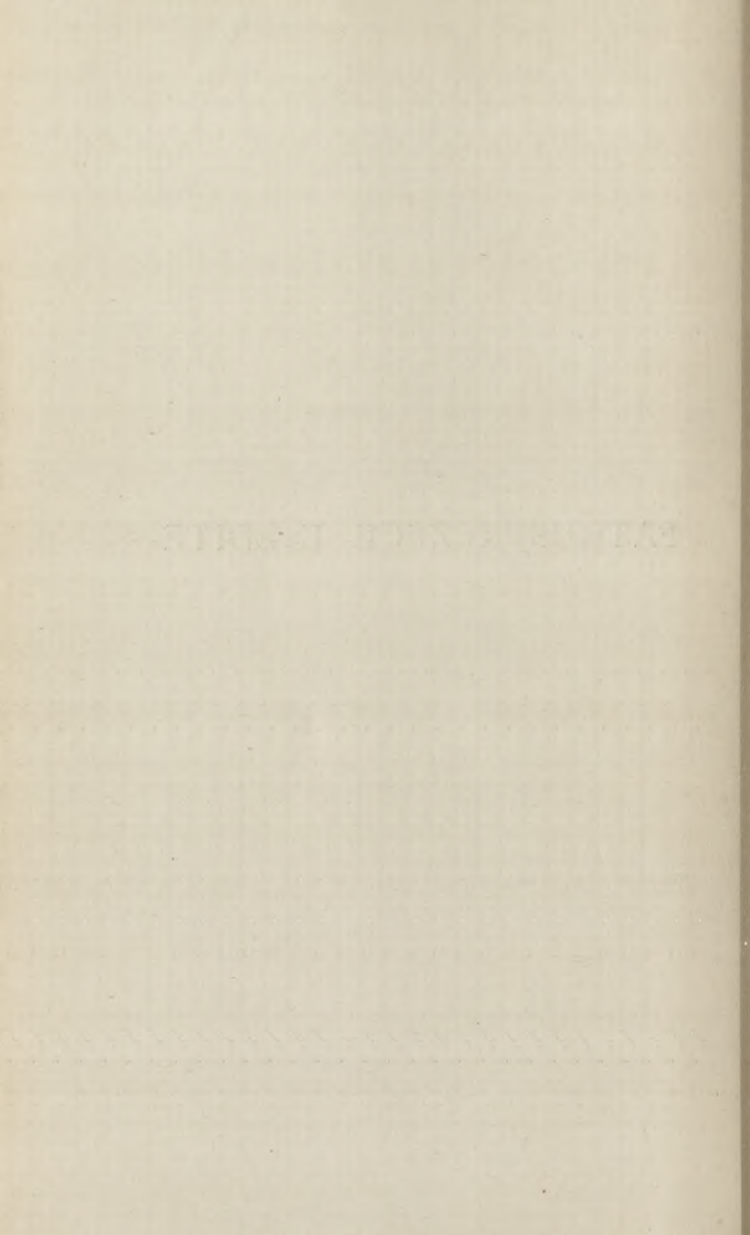
Știți voi, ce sunt versurile mele?
 Zboruri în « zig-zag » de rândunele —
 Zboruri fragmentate,
 Rupte
 Și 'nnodate
 Ca să poată fi de toți cântate,
 Nu cetite numai pe sub gene —
 Pui golași de vrăbii fără pene...

Dar voi, nu știți nici măcar silabisa
 Zborurile-acestea, zmulse din inima mea!
 Nu știți că din zborul versurilor mele,
 Se 'ntregesc perechile rebele
 Și că 'n ochii celor care mi le cântă,
 Strălucesc scânteii de aur, ce 'nspăimântă
 Pe cei care mi le-ascultă 'ntâia oară —
 Măcinându-se ca grâul sub piatra de moară!...

Versurile mele?...
 Semne de 'ntrebare
 Pentru-abecedarul vieții viitoare...
 Versurile mele?
 Stropi de apă vie
 Și ploaie de stele
 Pentru veșnicie!...

PATRUSPREZECE INEDITE

DE VORBĂ CU DIAVOLUL

Lui SCARLAT STRUȚEANU

Azi noapte, Diavolul din mine —
Un Diavol ce pretinde-a fi profet,
M'a luat cu vorba 'ncet... încet...
Și m'a băgat în tainele divine,
Pe care eu — spun drept — mi-e frică
Să nu care cumva să le 'nțeleg,
Fiindcă sunt taine, care — când se strică —
Nu se mai dreg...

De-aceea nici nu sunt prea lămurit
Asupra celor ce mi-a povestit...
Dar cum azi noapte, Diavolul din mine
Vorbea ca un profet adevărat,
Să nu-l ascult de loc, mi-a fost rușine —
Și curios, ca orice om, i-am suportat
Năzbătia cu care m'a 'ngrozit,
Dela 'nceput și până la sfârșit...

Mi-a spus că 'n viață trebuie să știi
Ce nu știi decât morții,
Când pleacă dintre vii. —
Să știi că dacă 'ntâmplător, vei fi flămând
Să nu te-arăți bogaților așa cum ești,
Să nu te-audă prietenii plângând,
Să nu 'ntinzi mâna dreaptă să cerșești

Femeilor ce ți-au păpat avutul,
Să nu-ți compari prezentul cu trecutul,
Să nu blestemi... și să nu faci
Nimic mai mult, decât ce face mutul:
Să taci, să taci, să taci...
Și iar să taci...

Iar când vei amuți complect
Ca orice-autohton fără defect,
Tăcerea, care-i aur controlat,
Te va 'ndrepta spre lozul cu noroc,
Iar tu — un simplu sâmbure de-alună
Te vei schimba 'ntr'un sâmbure de foc...

Și Diavolul din mine, sfârși cu...
« Noapte bună!... ».

POVESTEA UNUI «CINEVA»

Lui ZAHARIA STANCU

A fost cândva un «Cineva» —
Un «Cineva» așa prostuț,
Că 'n noapțile cu lună plină, se trudea
Să scoată pe furiș luna din puț
Cu ciutura...

Și totuși, acest «Cineva» —
Deși «copilul nimănui» —
Se socotea 'n prostia sa,
Născut din zborul minții lui,
Nu conceput
Numai din lut,
Cum 'l învățase Biblia...

Și 'nfuriat că Dumnezeu
Nu-l modelase după chipul său —
Ca pe Adam —
A strănutat
Și s'a 'narmat
Cu-o bardă de oțel călit
Cu care singur și-a cioplit
Și palmele
Și tălpile
Și capul
Și ideile

Și inima
Și sufletul
Și gura
Și răsunetul
Minciunii trâmbițată prin văzduh,
Că « El » e frate bun cu « Sfântul Duh »...

Dar ce păcat... că 'n ziua când pleda
Că 'n lume singur « El » e « Cineva »,
Și jubila că 'n veci n'are să fie
De cât același strop de « apă vie » —
N'a fost decât un mare... « foc de paie »
Pe care primul strop de ploaie
L-a stins, ca să nu mai rămână
Nimic din « El »,
Decât aceeași rece mână
De țărână —
In cimitirul « Pătrunjel »...

HODIE MIHI, CRAS TIBI...

In mine,
In tine
Și 'n el —
Inima cântă
Și plânge la fel...

Cântă
Și plânge
Infiptă în noi —
Cântă cu clipa în care ne naștem
Și plânge cu clipa de-apoi...

Când cântă cu ploaia
Ne 'nchidem odaia...
Când plânge cu vântul
Ne 'nchidem mormântul
Tustrei, și, la fel
Și 'n mine
Și 'n tine
Și 'n el!...

CÂNTECUL UNUI OM

Profesorului VASILE VARTOLOMEI

Ce-am fost cândva, azi nu mai sunt...
Dar ce sunt azi, îmi pare rău
Că n'am putut să fiu mereu —
Același cântăreț cu chip de Sfânt...

Când am urît, am fost iubit
Când am iubit, am fost urît...
Și 'n viață n'am cântat decât
Romanța Celui răstignit...

Tot ce-am sperat, rămas-a vis,
Și-am dobândit ce n'am visat...
Dar ce-am fost ieri, am și uitat —
Un titlu de volum nescris...

Și-azi, dacă sunt un chip de Sfânt,
Așa m'a vrut, pe semne, Dumnezeu —
Să fiu tot altul... Și să-l cânt mereu
Pe cel ce-am fost cândva, dar nu mai sunt...

RUGĂ PROFANĂ

Stăpâna mea, învață-mă să plâng,
Așa cum până astăzi, n'am plâns încă —
Să plâng, dar să nu mă mai frâng
Ca Prometeu, legat de stâncă...

Să plâng și eu ca biblicul Adam
Gonit de Dumnezeu din Paradis,
In clipa, când cu Eva, ne trudeam
Să descifrăm întâiul nostru vis...

Învață-mă să-mi plâng ca Boabdil
Grenada vieții mele din trecut,
Pierdută 'n clipa când — un biet copil —
Mi-o apăram cu o sulită și un scut...

Și dacă 'n viață n'am putut citi
Ce-i încrustat pe fruntea tuturor,
Ca și Hamlet « A fi, sau a nu fi?... »
Stăpâna mea, învață-mă să mor!...

RÂNDURI PENTRU NECHEMATA

Aștepți pe cineva?
Nu știi pe cine?
Sau nu te-aștepți decât pe tine
Să te 'nfruptezi din ce ți se cuvine?

Nu știi că azi sau mâine —
Vrei, nu vrei —
N'aștepți decât sosirea Ei?

Și oricine — ai fost
Sau vei mai fi,
Sosirea celei nechemate —
Fie că-ți bate 'n geam în zori de zi,
Fie că-ți intră 'n casă 'n miez de noapte —
Exact, în clipa când ți-apare,
Doar te sărută și...
Dispare!...

VASUL FANTOMĂ

Lui CONST. TONEGARU

În port a ancorat un vas fantomă
Cu trei catarguri frânte
Și cu prora
Zdrobită,
Și desfigurată ca un craniu
De sinucis intrat în comă...

Il recunosc!...
Pe puntea lui odată
Am navigat cu Cristofor Columb
Spre insula cu mine de platină
De aur,
De aramă
Și de plumb...
Și ancorele pline de rugină
Le-am aruncat în rada unui port
Cu apele opace ca opacul
Decolorat al ochiului de mort...

Il recunosc!...
Pe puntea lui odată,
Am navigat spre vechiul continent
Purtând mândria luptei câștigate

Sub veselele lui pavilioane
 In noul continent
 Din occident...

Și toate bogățiile furate
 Din insula cu mine de platină,
 De aur,
 De aramă
 Și de plumb,
 Le-am debarcat cu Cristofor Columb,
 In Monarhia celor trei Coroane!...

.....

In port a ancorat un vas fantomă...
 Il recunosc —
 Dar unde-i căpitanul?
 Și mateloții unde-au debarcat?...

Pe punte, te sufocă o aromă
 De sânge tropical,
 Iar cabestanul
 Suspină ca un matelot înjunghiat!...

ROMANȚA ZĂDĂRNICIEI

Toți vă grăbiți să vă luați înainte
Deși știți că 'n viață stați pe loc,
Iar singurul vostru mare noroc
E doar același veșnic «Blid de linte».

Toți știți că v'admirați cu ură
Sorbindu-vă cu ochii 'nduioșați —
Că deși frați, voi nu vă sunteți frați
Și nu schimbați decât ochi pe gură...

Toți știți că 'n viață, vă jurați credință
Și faceți cruci, numai cu mâna dreaptă
Când nebunia cea mai înțeleaptă,
E să n'aveți nici pic de conștiință...

Zadarnic vă mințiți că fericirea
N'așteaptă decât să vă bată 'n geam,
Când știți că toți sunteți copiii lui Adam
Și nimănui nu-i va surâde nemurirea!...

ROMANȚA ZILELOR DE IERI

Lui D. KARNABATT

Ce veche —
Și totuși, ce nouă —
Ne pare și-astăzi, udă de rouă
« Romanța zilelor de ieri » —
Romanța primelor dureri
Și-a nesfârșitelor înfrângeri!...

Ce demoni cu aripi de îngeri
Se furișază — noapte după noapte —
Prin camerele noastre de culcare
Trezindu-ne din somn pe fiecare
Cu-aceleași repetate șoapte,
Cu care 'n zorii zilelor de ieri
Epilogam nebunele plăceri
Defuncte astăzi pentru totdeauna...

Păcat că n'am putut păstra niciuna!...

Dar noi — copiii nimănui,
Copiii zilelor de post —
Ca să putem trăi cu-adevărat,
Ne-am spânzurat ghitarele în cui,
Și ne-am vândut măgarilor « sub cost »...
C'asa — pe semne — ne-a fost dat,

Deși morți, să rămânem și-azi
Aceiași cântăreți nomazi —
Fantomele medievalilor « truveri »
In ale căror stanțe
Doar minciuna
« Romanței zilelor de ieri »
De astăzi
Și de totdeauna —
Păcatul sfânt al tuturor
« Truverilor »
Trăiește 'n vecii... vecilor!...

ROMANȚĂ TAHITIANĂ

Pictorului ȘTEFAN POPESCU

Tehura — neagră orhidee —
 Nu ești nici floare,
 Nici femeie!...
 Dar, orice-ai fi — așa cum ești —
 Nu-ți cer să-mi juri că mă iubești...
 Nu-ți cer nimic din ce-ai jurat
 Lui Paul Gaugain —
 Zugravul tău tahitizat —
 Pe care-abia sosit în Paradis,
 Tu l-ai mințit
 Și l-ai ucis
 Cu-același biblic « fruct oprit »...

Pacificul mi-e martor credincios
 Că sufletul ți-e 'ntors pe dos...

Nu-mi jura deci, că mă iubești,
 Nu-mi jura, căci așa cum ești —
 O biată insulară jucărie
 Cu zece șiruri de mărgean la gât —
 Când juri că știi
 Tot ce nu știi —
 Tu nu ești altceva decât
 Un strop de tropicală nebunie
 Intr'un vârtej marin de apă vie...

Iar mâine 'n zori când voi pleca,
Nu te 'ntrista
Că-mi vei sfârși tu singură romanța...
Nu te 'ntrista, fiindcă și eu —
Mi-e martor bunul Dumnezeu —
Tot singur, voi sfârși-o 'n Franța...

ROMANȚĂ ORIENTALĂ

Lui GEORGE TUTOVEANU

In care zi din calendar
Ne-am întâlnit odată doar,
In fața unui mic bazar
Dintr'un oraș oriental —
Bazar cu marfa pe trotuar
Ca 'ntr'un ajun de carnaval?

In care zi din calendar,
In fața unui mic bazar —
Când eu — un biet cumpărător,
Iar tu — o biată vânzătoare,
Cu ochii noștri de fosfor
Ne-am tocmit prima sărutare?

In care zi din calendar
Ne-am îngropat ca 'ntr'un bazar,
Și lacrimile ochilor,
Din ochii noștri de fosfor
Și măștile de carnaval,
Cu 'ntregul fast oriental
Și visul nostru pe Bosfor?...

In care zi din calendar
Și 'n fața cărui mic bazar

Dintr'un oraș oriental,
Ne-am întâlnit
Și ne-am iubit,
In visurile noastre doar,
Ca 'ntr'un final de carnaval?...

ROMANȚA NEBUNULUI

Vreți să vă spun cine sunt eu?...
Un pod cu chip de curcubeu —
Un curcubeu multicolor,
Armonizat pe placul tuturor!...

Cei mai mulți —
Proștii —
Cred că sunt
Aureola unui sfânt...
Iar cei mai puțini —
Cei cuminți —
Cei care nu se 'ncred în sfinți,
M'asigură că sunt un pod,
Pe care Regele Irod —
Un rege mândru
Și stupid,
A vrut să-l construiască 'n vid...

Dar Dumnezeu l-a pedepsit,
Căci a murit,
Lăsându-și podul nesfârșit
Exact când reușise să-l îndoiaie
Cu cei din urmă stropi de ploaie
Schimbați în lacrimă solare
Ca orice pod fără picioare.

Și totuși, acest pod sunt eu —
Un pod cu chip de curcubeu!...

JALEA PAZNICULUI

De când dușmanii țării ne arseră palatul,
De-atunci rămas-am singur —
Vai!... Ce spectacol jalnic...
Turiști din țări străine vin doar s'admire patul
In care-și va da duhul și cel din urmă paznic...

Pe 'naltele terase de piatră, statui sparte
Privesc îndoliate castanii triști
Și goi...
Iar vântul —
Glasul toamnei, prevestitor de moarte,
Le 'ngroapă goliciunea în maldăre de foi...

Cândva, pe-aci fu viață
Cu cântece
Și glume...
Dar azi, din cântăreții de ieri,
N'a mai rămas
Decât o cioară —
Cioclu, venit din altă lume —
Ce croncăne obraznic de-așa măreț popas...

UNDEVA...

Lui CODIȚĂ OSICEANU

Hotelul cu firma « La Wilhelm cel Mare »
 Din medievalul oraș teuton,
 Cu Sfânta Maria deasupra intrării,
 Scăldată 'n lumină de opt lampadare,
 Hotelul cu hall-ul — perfect hexagon —
 Și geamuri rotunde și-albastre,
 Prin care —
 De mână cu visele noastre
 Pătrunde timidă tristețea 'nserării
 Pe mobile negre și triste de nuc
 Și vechi ilustrații, tăiate din « Jugend » —
 Sirene de Boccklin
 Și satiri de Stuck —
 Hotelul în care, purtat-am o vară
 Cea mai plăcută și sfântă povară
 Citindu-i pe Heine și Nietzsche
 Traduși —
 Ca două viori sub același arcuș —
 In limba 'nflorată
 Și 'n stilul sever —
 O limbă 'mpletită din sfârcuri de bice
 In care, pe vremuri, scrisese Voltaire,
 Pe care-l citise și Heine și Nietzsche...
 Hotelul acesta —

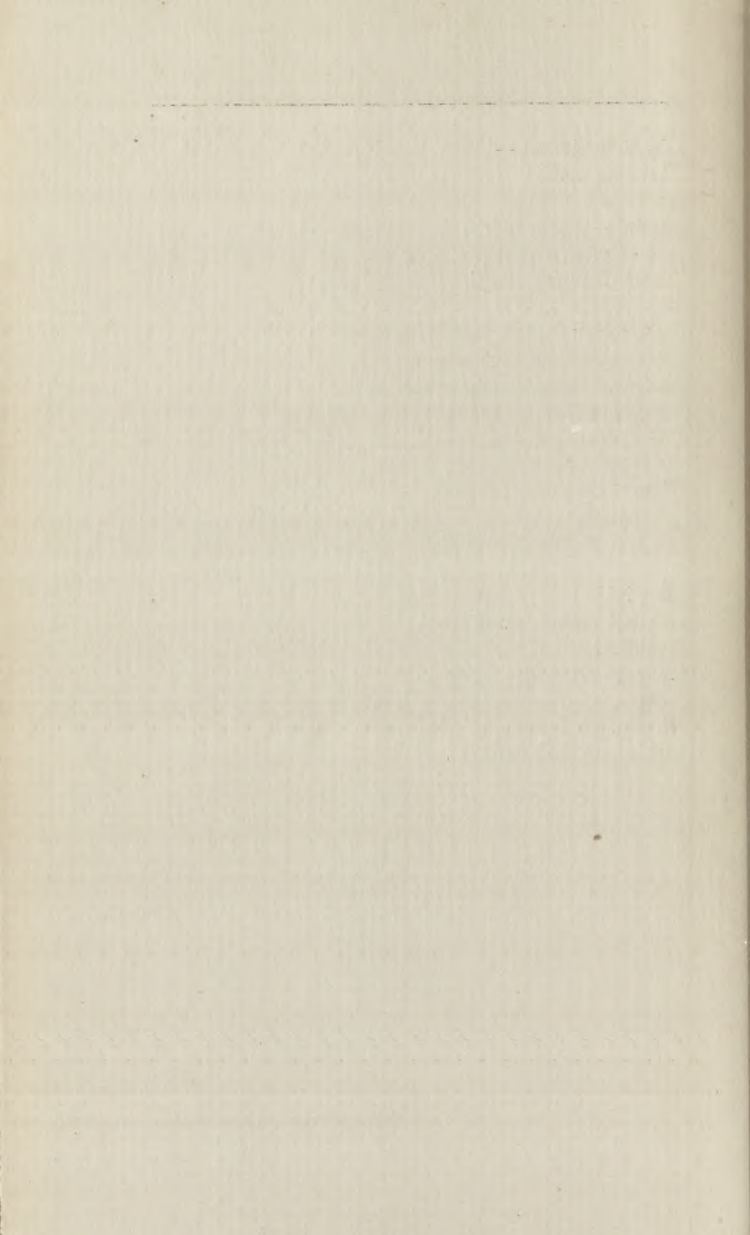
Citesc în jurnal —
Azi este spital!

Spital — gazda morții
Cu «Crucea Genevei»
Chiar deasupra porții.

Hotelul cu hall-ul perfect hexagon
Din medievalul oraș teuton,
Azi este refugiul defuncțiilor vii
Ce-și mângâie ghiara de vultur, crispată
Pe' hainele lor cenușii —
O «Cruce de fer»
Pătată de sânge pe front
Și spălată
Cu trei picături de eter...

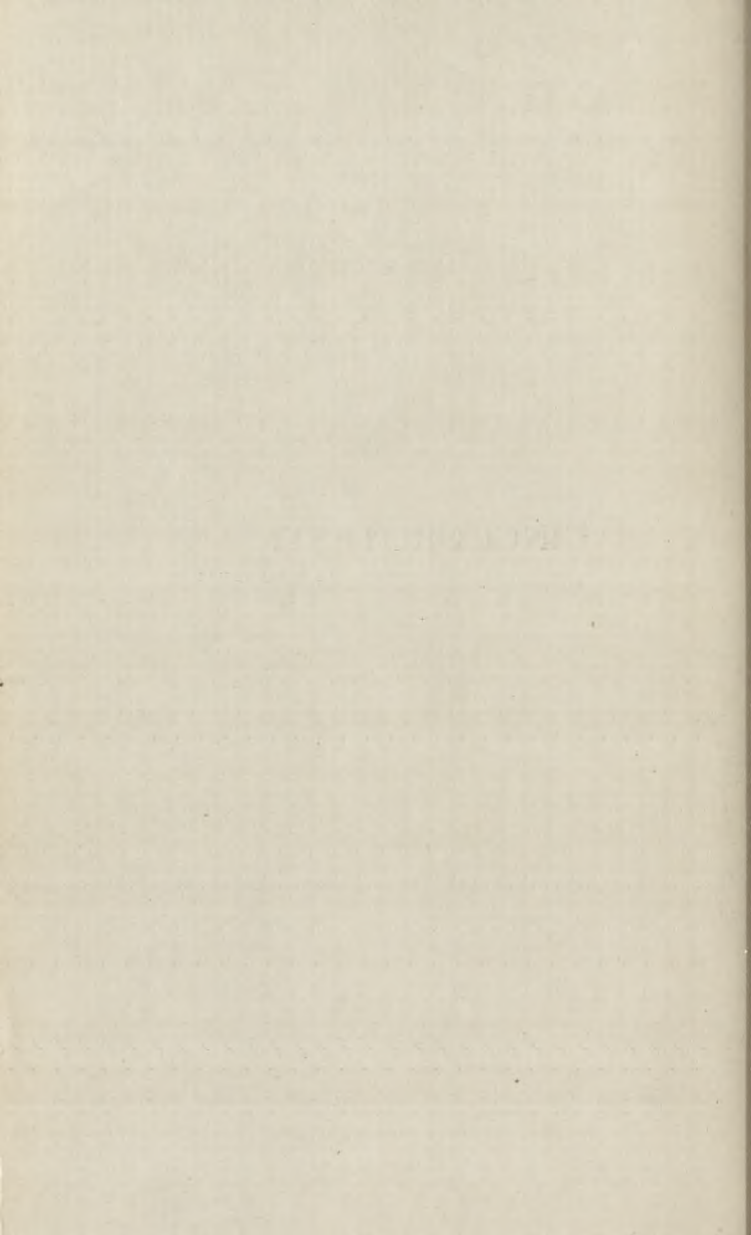
Hotelul?
Aceași eternă 'ntrebare —
Spitalul?
Aceași prevestire tristă...

Hotelul cu firma «La Wilhelm cel Mare»
Azi... nu mai există!

CINCI GROTEȘTI

Lui HORIA TECULESCU

PLOAIA SFÂNTULUI ILIE

Plouă!...

Zi și noapte, plouă —

Ploaie veche,

Ploaie nouă,

Ploaie 'n rate

Calculate

De cerescul cămătar,

Și la termen, achitate —

Să ne spele de păcate

După noul calendar...

Ploaia Sfântului Ilie

Abia stă...

Și 'ncepe iar!...

Parcă-ar fi o pădăie

Ca barba Sfinției Sale —

Barbă fără-asemănare

Ce se spulberă 'n spirale

Peste « România Mare »

Pe care, Sfântul Ilie

Ar fi luat-o cu chirie

Pentru... hidroterapie!...

Plouă!...

Zi și noapte, plouă...

Plouă-așa cum nu se știe
 Să mai fi plouat cândva...
 Plouă-așa,
 Ca și cum Sfinția Sa
 N'ar fi om de omenie,
 Și-ar fi —
 Doamne!... Cum să zic?...
 Om ca noi — la suflet mic —
 Om adică, cu păcat,
 Nu chiar sfânt adevărat.

Plouă!...
 Zi și nopate, plouă...
 Plouă așa, ca și cum ploaia
 N'ar fi ploaie, ci... potop!...

Stop, Sfinte Ilie...
 Stop!...
 Domolește-ți telegarii
 Și mai crapă-ți barba 'n două,
 Că de când tot plouă... plouă —
 Ploaie veche,
 Ploaie nouă,
 Ne-au murit toți cărturarii
 De ftizie,
 Și 'n spital,
 Nu ne-a mai rămas decât
 Un poet, cu-o tuse 'n gât
 Ca o strofă de... cristal!...

Nu-l lăsa, Sfinte, să moară,
 Că-i păcat de-așa comoară!...
 Nu-l lăsa să moară 'n ploaie
 Ca pe-o biată cucuvaie...

Iar de-o fi să fie așa
Cum socioți Sfinția Ta —
Vreau să zic —
Să-l pedepsești
Pentru faptele-i lumești,
Dă-i cerneală și hârtie
Și-un consemn ceresc —
Să-și scrie
Ultima lui poezie:
« Ploaia Sfântului Ilie! »...

PEISAJ UMED

Plouă strâmb
Și fals,
Plouă tâmpit —
Plouă cum ploua 'ntr'o zi la Londra
Când sorbeam un vermuth-sec
Cu Anny Ondra
Intr'un bar pe Pikadily Street...

Plouă ca și cum o stropitoare
Ar uda pripită, verzile peluze
Inventate-anume, ca s'amuze
Lorzii beți de whisky
Și morți după soare...

Plouă ca și cum stropii de ploaie
N'ar fi decât stropi de nădușală
Ce s'ar scurge de pe Anny Ondra goală —
Când se 'nucie cu boxerul în odaie...

Plouă,
Plouă,
Toată ziua plouă —
Plouă ca 'ntr'o baltă fără fund —
Baltă 'n care — Ofelia și Hamlet,
Se ascund
Să-i procure lui Shakespeare —
O dramă nouă...

PĂPUȘA AUTOMATĂ

Doamne!
Ce-am pățit aseară!...
De-a fost faptă de ocară,
Să mă ierți, că-i vina Ta —
Fiindcă Tu ai vrut-o așa?...

Cineva,
Dar nu știu cine —
O păpușă automată,
A intrat fără să bată
In odaia mea...
A intrat fără rușine —
Goală toată,
Indecentă
Ca Ofelia dementă,
Și râzând:
Ha, Ha, Ha, Ha!...
S'a trântit pe canapea
Lângă mine,
Ca o viespe 'ntărâtată
Pe un tort de ciocolată!...

Doamne, Doamne!...
Ce rușine!...
Dar eu ce puteam să-i fac?...
Să-i dau brânci?

S'o strâng de gât?
 S'o omor?...
 Sau, să-i dau pace?...
 Nu puteam să fac decât
 Să 'nchid ochii
 Și să tac...
 Că păpușii, n'ai ce-i face —
 Și păpușa dacă vrea,
 Mori cu zile, pentru ea!...

Cine ești, păpușă mică
 Cu ochi verzi de levănțică
 Și cu unghii de urzică?...
 Cine ești, păpușă blondă
 Cu prezența vagabondă
 Când pe-aici...
 Când pe colea —
 Până și 'n odaia mea?...
 Cine ești
 Și ce poftești?
 Vrei odaie cu chirie
 Sau un loc pentru vecie?...

Păpușică prost crescută —
 Ochi căscați
 Și gură mută,
 De ce taci, și nu vorbești?...
 Sau ca zâna din povești,
 Nici tu nu știi cine ești?...

Fii cuminte...
 Și 'nțelege,
 Că păpușa, când se strică,
 S'a sfârșit —

Nu se mai drege
Chiar când este-o păpușică
Cum ești tu —
Păpușă mică
Cu prezență indecentă
Ca Ofelia dementă...

Fii cuminte...
Și-astă seară,
Nu mai hoinări pe-afară
Ca o biată « pierde-vară »
Fii cuminte,
Și mai bine,
Stai pe loc — nu mai pleca!...
Stai colea,
Pe canapea —
Lângă mine...
Uite-așa!...
Ca păpușile 'n vitrine
Sau ca sfintele creștine,
Când Cristos le convertea!...

Și de milă, că era
Biata fată
Goală toată...
Și n'avea nimic pe ea —
Nici măcar o pijama...
I-am împrumutat pe-a mea!...

Iată vina mea de-aseară —
Mai mult, vină... literară!...

Dar de-aseară, Doamne Sfinte,
Păpușica e cuminte!...

FETIȚA DIN FĂGĂDĂU

De ce mi-ai promis că vîi
Cu buzele-ți arămii,
Cînd știai c'ai să mă minți
Cu aceiași zece dinți
Cu care m'ai sărutat
Cînd din « Moși » ți-am cumpărat
Un flacon de « Ton Sourir »
Și-o cutie de rahat
« Hagi Bekir »?...

De ce mi-ai jurat solemn
Pe icoanele de lemn
Și-ai promis lui Dumnezeu
C'ai să mă iubești mereu,
Cînd tu ne-ai mințit la fel,
Și pe mine
și pe El?..

De ce taci?
Cum?..
Tu nu știi
Că fetița mincinoasă
Chiar cînd este-așa frumoasă
Și cochetă,
Cum ești tu —
Vînzătoare la « Bon Goût »
Nu mai merită să fie

Nici dorită,
Nici iubită,
Nici subiect de poezie
Intr'o mică prăvălie
Cu mantouri
Și rochițe
Scoțiene
Și pestrițe?

Nu ți-a fost măcar rușine
Când știai că n'ai să vii,
Să-mi mănânci două cutii
Cu « praline »,
Alta, cu « Marons glacées »
Și nu mai știi încă ce —
Că tu prea mănânci de toate —
Prea ai pofte asortate!..

Aoleo... și vai de mine!...
Ce să mai fac eu din tine?
Că de iertat, nu te iert —
Și continui să te cert,
Ba chiar să te și blestem,
Că de tine nu mă tem...
Ce te fac eu, nu-i secret —
Te fac « cu ou și oțet »
Și dacă-ar fi să te 'ntorci,
Te fac « albie de porci »
Cum se face 'n Făgădău...
Și-apoi rog pe Dumnezeu
Să te facă și mai rău
Decât ce te făcui eu!...

SINUCIDEREA UNUI ANONIM

S'a sinucis un anonim!...
Un « fapt divers » și-atâta, tot...
Căci anonimii, precum știm,
Nu fac nici ei, decât ce pot —
Unii pleacă,
Alții vin...
Un anonim pe Jume mai puțin,
Un mort mai mult în cimitir,
Și bietul om a fost scutit de bir!...

S'a sinucis un anonim...
S'a sinucis, după cât știm,
Intr'o mansardă de hotel —
Hotel modern, cu ascensor,
Ca mortul să coboare 'n stradă mai ușor!...
S'a sinucis, fiindcă iubea
Pe cineva...
Pe cine?...
Nu se poate spune...
O anonimă ca și el
Pe care-a vrut să se răzbune,
Probabil, fiindcă-l înșela...
Sau poate... numai bănuia,
Căci fapta n'a fost confirmată
Nici chiar de anonima arestată,

Interogată,
Judecată
Și... achitată!...

S'a sinucis un anonim!...
Și-atâta tot!...
Povestea lui
Povestea capetelor cu cucui,
Povestea noastră a tuturor,
Povestea anonimilor!...

S'a sinucis un anonim!...
Dar, lucru ne mai pomenit,
Cadavrul lui a dispărut
Ca o cometă 'n infinit,
Și n'a mai apărut —
Așa c'anunțul mortuar
N'a mai ieșit nici el de sub tipar...
Și-a doua zi, gazetele n'au scris
Niciun cuvânt de bietul sinucis!...

Doar mai târziu, când s'a aflat
Anume ce s'a întâmplat,
Intreaga presă s'a cutremurat!...
Acum, se știe 'n mod precis
Că anonimul sinucis,
De anonima lui a fost furat,
De teamă să n'o facă de rușine
Când în oraș s'ar fi aflat
Exact ce-a fost:
O anonimă care 'ncepe bine
Și un anonim care sfârșește prost!...

Deci anonima cu pricina
Voind să-și ispășască vina,
L-a dus la ea acasă pe furiș

Și 'n toiul nopții, l-a 'ngropat
 Intr'un alcov luxos și parfumat
 In care, alți trei sinuciși —
 La fel, tustrei, tot pentru ea
 Il așteptau pe al patrulea...
 Ba poate chiar pe al cincilea
 Și al șaselea...
 Și al șaptelea...
 Și al optulea...
 Et caetera...
 Et caetera...

Și-abia atunci, gazetele au scris
 Un necrolog cu litere aldine —
 Și-au scris solemn
 Și grav,
 Ca să se știe
 De orișicine,
 Că anonimul sinucis
 N'a fost decât o biată jucărie,
 Căzută 'n ghiara altei jucării...
 Sau dacă vreți —
 Doi diavoli de copii,
 Copii precoci —
 O fată
 Și-un băiat —
 Ce-au încercat
 Să iasă din anonim,
 Prin acest « fapt divers » adevărat...
 Dar care, vai!... N'a existat
 Decât în fantazia mea
 Și-a celor care-mi vor ierta
 Curajul de-a-i fi convertit
 Să mă citească până la sfârșit!...

TABLA DE MATERIE

ROMANȚE PENTRU MAI TÂRZIU

	<u>Pag.</u>
Romanța noului venit	9
La poarta celor care dorm	12
Romanța noastră	14
Spre insula enigmă	17
Romanța marilor dispăruți	20
Romanța celor trei romanțe	22
Romanța cheii	24
Romanța zilelor de ieri	26
Romanța mortului	27
Romanța morții	29
Romanța corbului	31
Romanța celor ce se vând	33
Romanța pelerinului	34
Sonet	36
Pelerinii morții	37
In templul liniștii	39
Nocturnă	41
Pe Dunăre	42
Crepusul la Tomis	44
Sosesc corăbiile	46
Romanța celor trei corăbii	47
Romanța celor trei galere	49
Octombre	51
Romanța celui ce s'a 'ntors	53
Romanță fără muzică	55
Mult așteptatei	57
Acelei care va veni	58
Romanță fără muzică	60

TABLA DE MATERIE

	Pag.
- Odeletă	61
- Romanță fără muzică	63
Celei mai aproape	64
- Romanță fără muzică	66
Celei care trece	68
- Celei care pleacă	69
- Trei lacrimi reci de călătoare	71
Celei învinse	72
Romanța amantelor de ieri	74
- Celei care minte	76
Romanță fără muzică	78
Marș funebru	80

LITURGHII PROFANE

- Clopotele	85
- In orașul cu trei sute de biserici	86
Götterdämmerung	88
La umbra crucilor de lemn	90
- O, nu te-apropia de Mănăstire	92

DE VORBĂ CU MINE ÎNSUMI

- De vorbă cu mine însumi	97
- Ecce homo	99
Alea jacta est	101
Înainte	103
- Trec vagabonzii	106
- Nocturnă	108
Spre soare	110
- Romanța soarelui	112
- Glasul morilor	114
Romanța yahturilor	116
- Romanță nordică	119
- Prin gările cu firme-albastre	121
Romanța regelui	124
Pastel de toamnă	125
- Pastel bolnav	127
- Pastel mecanic	129

TABLA DE MATERIE

	Pag.
Cânta un matelot	131
Cristos a înviat	133
Cântec de leagăn	135
Romanță apocrifă	137
Romanța necunoscutei	139
Odeletă	141
Intr'un bazar sentimental	142
Va fi	144
Romanța ultimei seri	146
Romanța unui rege asiatic	148
Celei din urmă	150
Romanța Rozinei	152
Romanță policromă	154
Litanii pentru miezul nopții	156
Triptic banal	159

STROFE PENTRU ELEMENTELE NATURII

Pentru lumină	165
Pentru foc	166
Pentru vânt	167
Pentru ploaie	168
Pentru zăpadă	169
Pentru întunerec	170

STROFE PENTRU CELE PATRU ANOTIMPURI

Primăvară inutilă	173
Vara în Capitală	175
Cu Toamna în odaie	177
De vorbă cu Iarna	179

STROFE PENTRU FAPTELE DIVERSE

Ultima oră	183
Moartea pasagerului	185
Pastel profan	186
Amiază rurală	188
Seară rurală	189
Ploaie urbană	191

ȚABLA DE MATERIE

	Pag.
- Acuarelă	193
- Marină estivală	195
- Pastel banal	197
- Elegia domestică	199
- Vesperală	201
- Rânduri pentru Sulamita	202
Romanța « Ei »	204
Cântec mediocru	206
- Nihil	207
- Impăcare postumă	209
- Equinox de toamnă	211
- Plastică medievală	213
Pianissimo	215
- Romanță fără ecou	217

STROFE PENTRU MINE SINGUR

Andante religioso	221
- Regăsire postumă	222
Pe harta Europei	224
- Spovedanie	225
Solilocul nebunului	226
Scrisoare	228
Partenza	230

STROFE PENTRU CEL DE SUS

- Rugă pentru Dumineca Floriilor	235
- Rugă pentru ziua Schimbării la Față	236
Rugă pentru ziua mea onomastică	237
- Rugă pentru iertarea păcatelor	239
- Rugă pentru mântuirea copiilor din flori	240
Rugă pentru ultima rugă	242

NU SUNT CE PAR A FI...

- In loc de prefață	247
- Povestea mea și a lor	249
- Rânduri pentru carte	250
Olandezul zburător	252

TABLA DE MATERIE

	Pag.
Rânduri pentru întregirea mea	254
Spovedanie	256
- Rânduri pentru credința mea	258
- Rânduri pentru un necredincios	260
- În așteptare	262
- Romanță negativă	263
Romanță meschină	264
Epilog sentimental	265
- Poveste scurtă	267
Quiproquo	269
Sinuciderea lui Don Juan	270
Rânduri pentru cuvintele «Nu» și «Da»	272
- În cinstea celei care a plecat	274
- Cântăreața anonimă	276
Fapt divers	278
- Romanță retrospectivă	280
- Romanța tinereții	283
- Rânduri pentru Brigitta	286
Rânduri pentru Mi-Tzu-Ko	288
Romanța ultimului sărut	290
De ce-ai plecat?	292
- Primăvară rurală	294
- Romanța răspunsului mut	296
- Isprava Toamnei	299
D'a capo al fine	301
Rânduri pentru păsările călătoare	304
Rânduri pentru plopii în ploaie	307
Specific românesc	309
Solilocul măscăriciului	311
Moartea dresorului de sticleți	313
Itinerar	315
Cântecul nebunului	318
Strofe pentru El	320
A XI-a poruncă	321
- Romanța inimii	323
- Retrospectivă sentimentală	324
- Turism	326
- Pe malul Oltului	328
Apariție nocturnă	331
Clopoțele Invierii	332

	Pag.
Rânduri pentru Moș Crăciun	334
Rânduri pentru Anul Nou	336
- Nu sunt ce par a fi	339
- Drum crucial	341
- Epilog	342
- Ita est	343

PATRUSPREZECE INEDITE

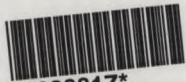
De vorbă cu Diavolul	347
Povestea unui «cineva»	349
- Hodie Mihi, Cras Tibi	351
Cântecul unui om	352
Rugă profană	353
Rânduri pentru nechemata	354
Vasul fantomă	355
Romanța zădărniceii	357
- Romanța zilelor de ieri	358
Romanță tahitiană	360
Romanță orientală	362
Romanța nebunului	364
Jalea paznicului	365
- Undeva	366

CINCI GROTEȘTI

Ploaia Sfântului Ilie	371
Peisaj umed	374
Păpușa automată	375
- Fetița din Făgădău	378
Sinuciderea unui anonim	380

MONITORUL OFICIAL ȘI
IMPRIMERIILE STATULUI
IMPRIMERIA NAȚIONALĂ
BUCUREȘTI, 1943

M 75

828881Z

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„OCTAVIAN GOGA”
CLUJ

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
— CLUJ —
SALA DE LECTURĂ